Agatha Christie

Mačka medzi holubmi

Prológ

Letný semester

Bol prvý deň letného semestra v škole Meadowbank. Podvečerné slnko svietilo na širokú, štrkom vysypanú príchodovú cestu pred budovou. Hlavné dvere boli pohostinne otvorené dokorán. Stála v nich slečna Vansittartová, ktorá obdivuhodne pristala k ich georgiánskym rozmerom. Každý vlások mala na svojom mieste, oblečený mala bezchybne ušitý plášť a sukňu.

Niektorí rodičia, čo ju nepoznali, pokladali ju za slečnu Bulstrodovú, nevediac, že slečna Bulstrodová má vo zvyku utiahnuť sa do akejsi svätyne, kde má prístup len niekoľko vyvolených a privilegovaných.

Po boku slečny Vansittartovej stála slečna Chadwicková, ktorá zastávala trochu odlišnú úlohu: bola pokojná, o všetkom vedela a natoľko predstavovala súčasť Meadowbanku, že bolo ťažko predstaviť si ho bez nej. Nikdy bez nej ani nebol. Slečny Bulstrodová a Chadwicková spolu založili školu Meadowbank. Slečna Chadwicková mala okuliare, hrbila sa, bola staromódne oblečená, vedela milo hovoriť o ničom, no pritom bola vynikajúcou učiteľkou matematiky.

Budova sa ozývala samými prívetivými slovami na uvítanie, čo sa rinuli z úst slečny Vansittartovej:

„Vítam vás, pani Arnoldová. Tak čo, Lýdia, ako sa ti páčila plavba okolo Grécka? To bola skvelá príležitosť! Máš nejaké pekné fotografie?"

„Áno, lady Garnettová, slečna Bulstrodová dostala váš list, týkajúci sa hodín výtvarnej výchovy, a všetko zariadila."

„Ako sa máte, pani Birdová?... Prosím? Myslím, že slečna Bulstrodová nebude mať dnes čas to s vami prediskutovať. Slečna Rowanová je tu niekde nablízku, ak by ste sa s ňou chceli o tom pozhovárať."

„Presťahovali sme tvoju spálňu, Pamela. Bývaš v zadnom krídle pri jabloni..."

„Áno, máte pravdu, lady Violetová, počasie bolo túto jar skutočne strašné. Toto je váš najmladší? Ako sa volá? Hector? Aké máš pekné lietadlo, Hector."

„Trés heureuse de vous voir, Madame. Ah, je regrette, ce ne serait pas possible, cette apres midi. Mademoiselle Bulstrode est tellement occupée."[1)]

„Dobrý deň, pán profesor. Podarilo sa vám vykopať niečo zaujímavé?"

V malej miestnosti na prvom poschodí Ann Shaplandová, sekretárka slečny Bulstrodovej, písala na stroji rýchlo a výkonné. Ann bola pekná mladá, asi tridsaťpäťročná žena s vlasmi, čo jej priliehali k hlave ako čierna saténová čiapka. Keď chcela, vedela byť príťažlivá, ale život ju naučil, že húževnatosťou a schopnosťami dosiahne viac a vyhne sa trápnym nepríjemnostiam. V tejto chvíli sa usilovala byť práve taká, aká má byť sekretárka takej slávnej dievčenskej školy, akou je Meadowbank.

Z času na čas, keď vkladala nový papier do stroja, pozrela von oknom a všímala si majetnosť prichádzajúcich.

„Panebože!" povedala si Ann s úžasom. „Nevedela som, že v Anglicku je ešte tak veľa osobných šoférov!"

Potom sa nevdojak usmiala, keď sa majestátny royce-rolls pohol preč a na jeho miesto sa prihnal malý austin poznačený rokmi. Vystúpil z neho utrápený otec s dcérou, ktorá sa tvárila oveľa pokojnejšie ako on. Keď neisto postával, z budovy sa vynorila slečna Vansittartová a ujala sa ho.

„Major Hargreaves? A toto je Alison? Nech sa páči, poďte dnu ... Rada by som vám ukázala Alisoninu izbu, ja ..."

Ann sa usmiala a znovu začala písať.

---

1) Som veľmi rada, že vás vidím, madame. Ach, ľutujem, dnes poobede to nie je možné. Slečna Bulstrodová je veľmi zaneprázdnená. (Pozn. prekl.)

„Stará dobrá Vansittartová, skvelá herečka," zašomrala si popod nos. „Vie napodobniť všetky spôsoby a gestá slečny Bulstrodovej. Slovom, je úžasná!"

Obrovský, takmer neuveriteľne veľkolepý cadillac, nastriekaný malinovočervenou a azúrovobelasou farbou, vovalil sa ťažkopádne na príchodovú cestu a zastal za starým austinom majora Hargreavesa.

Vyskočil šofér, otvoril dvere a z auta vystúpil mohutný bradatý muž s tmavou pokožkou, oblečený vo vejúcom háve. Za ním vystúpila módna parížska kráska a napokon štíhle počerné dievča.

To je tuším sama princezná Akosavolá, pomyslela si Ann. Neviem si ju predstaviť v školskej rovnošate, ale predpokladám, že ten zázrak uvidíme už zajtra...

Pri tejto príležitosti sa zjavili obidve: slečna Chadwicková i slečna Vansittartová.

Odprevadia ich na ‚audienciu', prebleslo Ann mysľou.

Potom si pomyslela, že je to dosť zvláštne, ale zo slečny Bulstrodovej si nikto nerobí rád vtipy. Slečna Bulstrodová, to je niekto.

„Takže si radšej dávaj pozor, dievča," napomenula sa, „a dopíš tieto listy bez chýb."

Nie že by Ann robievala chyby. Zo sekretárskych miest si mohla vyberať. Bola tlačovou sekretárkou riaditeľa naftovej spoločnosti, súkromnou sekretárkou sira Mervyna Todhuntera, známeho nielen svojou učenosťou, podráždenosťou, ale aj nečitateľnosťou rukopisu. Medzi svojimi zamestnávateľmi mohla vymenovať dvoch členov ministerského kabinetu a významného štátneho zamestnanca. Ann vo väčšine prípadov pracovala medzi mužmi. Rozmýšľala o tom, ako sa bude cítiť v obkľúčení toľkých žien. Nuž čo — treba to skúsiť. A ešte vždy je tu Dennis! Verný Dennis, či sa vracia z Malajzie, z Barmy, z rozličných končín sveta, vždy je to ten istý, oddaný muž, ktorý ju zakaždým znova a znova žiada, aby sa zaňho vydala. Drahý

Dennis! Ale byť vydatá za Dennisa, to by bolo veľmi nudné!

V blízkej budúcnosti jej bude chýbať mužská spoločnosť. Tu sú len samé učiteľky — ani jediný muž, okrem záhradníka, čo má vyše osemdesiat.

Ale tu Ann čosi prekvapilo. Keď pozrela von oknom, uvidela, ako nejaký chlap strihá živý plot hneď za príchodovou cestou — bol to bezpochyby záhradník, ale do osemdesiatky mu chýbalo veľmi veľa. Bol mladý, tmavovlasý a driečny. Ann sa začudovala — spomínalo sa čosi, že treba prijať ešte jednu pomocnú silu — ale toto nie je nijaký poskok. Ale čože, dnešní ľudia sa neštítia nijakej roboty. Možno sa tento mladý muž usiluje pozbierať trochu peňazí na to či ono, alebo si jednoducho chce iba zarobiť na živobytie. Ale živý plot zato strihá vskutku odborne. Napokon je to možno naozaj záhradník!

„Vyzerá na to," povedala si Ann, „že by s ním mohla byť zábava..."

Potešilo ju, keď si všimla, že má napísať už len jeden list, a potom sa bude môcť poprechádzať po záhrade.

Slečna Johnsonová, hlavná vychovávateľka, mala na poschodí plné ruky práce s prideľovaním izieb, vítaním nových žiačok zdravením starých známych.

Bola rada, že sa znovu začala škola. Počas prázdnin nikdy nevedela, čo má robiť. Mala dve vydaté sestry, u ktorých striedavo trávila prázdniny, ale tie, prirodzene, väčšmi zaujímali ich vlastné starosti a rodina ako Meadowbank. A slečnu Johnsonovú, hoci mala rada svoje sestry, ako sa patrilo, zaujímala v skutočnosti iba škola Meadowbank.

Áno, to je skvelé, že sa semester už začal...

„Slečna Johnsonová?"

„Prosím, Pamela?"

„Zdá sa mi, slečna Johnsonová, že sa mi niečo rozbilo v kufri. Rozlialo sa mi to po všetkých veciach. Myslím, že je to

olej na vlasy."

„Ale, ale!" povedala slečna Johnsonová a náhlila sa na pomoc.

Mademoiselle Blancheová, nová učiteľka francúzštiny, kráčala po trávniku za príchodovou cestou vysypanou štrkom. Oceňujúco pozerala na mocného mladého muža, ktorý strihal živý plot.

‚Assez bien,'[2] pomyslela si mademoiselle Blancheová.

Mademoiselle Blancheová bola štíhla, drobná ako myška, človek by si ju sotva všimol, zato ona si všimla všetko. Jej pohľad sa preniesol k radu áut pohybujúcich sa smerom k hlavnému vchodu. Odhadovala ich ceny. Tento Meadowbank je skutočne formidable![3] V duchu rátala zisky, aké musí mať slečna Bulstrodová.

Slečna Richová, učiteľka angličtiny a zemepisu s dychtivou nepeknou tvárou, rýchlo kráčala k budove a kedy-tedy sa potkla, lebo ako zvyčajne zabudla sa pozrieť, kam stúpa. Vlasy — tiež ako zvyčajne - sa jej uvoľnili z uzla.

Znova na starom mieste," mrmlala si. „Tu... Akoby prešli celé roky..."

Vtom sa potkla na hrabliach. Mladý záhradník natiahol ruku a povedal:

„Opatrne, slečna!"

Eileen Richová utrúsila iba: „Ďakujem," a ani naňho nepozrela.

Slečna Rowanová a slečna Blakeová, dve mladšie učiteľky, kráčali spolu k športovému pavilónu. Slečna Rowanová bola štíhla, tmavovlasá, pružná, slečna Blakeová okrúhla a

---

2) Dosť dobre (Pozn. prekl.)

3) Úžasný (Pozn. prekl.)

plavovlasá. Oduševnene debatovali o svojich nedávnych dobrodružstvách vo Florencii: o obrazoch, ktoré videli, o sochách, o rozkvitnutých ovocných stromoch a o pozornosti (pokladali ju za nehanebnú), čo im preukazovali dvaja mladí Taliani.

„Samozrejme, každý vie," hovorila slečna Blakeová, „akí sú Taliani!"

„Nemajú zábrany!" prisvedčila slečna Rowanová, ktorá študovala psychológiu a ekonómiu. „Človek má z nich pocit, že sú dokonale zdraví. Ale nevedia potláčať svoje pudy."

„Ale na Giuseppeho to urobilo veľký dojem, keď sa dozvedel, že učím v Meadowbanku," spomínala slečna Blakeová. „Hneď sa ku mne začal správať úctivejšie. Jedna jeho sesternica sem chce prísť, ale slečna Bulstrodová nevedela, či tu bude mať voľné miesto."

„Meadowbank je škola, ktorá naozaj niečo znamená," vyhlásila šťastne slečna Rowanová. „Naozaj, nový športový pavilón vyzerá veľmi pôsobivo. Nikdy som si nemyslela, že bude načas hotový."

„Slečna Bulstrodová povedala, že musí byť," pripomenula slečna Blakeová ráznym tónom človeka, čo povedal posledné slovo.

„Ach," dodala prekvapene.

Dvere na športovom pavilóne sa náhle otvorili a zjavila sa v nich kostnatá mladá žena s hrdzavými vlasmi. Ostro, nepriateľsky na ne Pozrela a rýchlo sa hnala preč.

„To bude iste nová telocvikárka," usúdila slečna Blakeová. „Aká je nespôsobná!"

„Nie je to veru príjemný prírastok do učiteľského zboru," prisvedčila slečna Rowanová. „Slečna Jonesová bola vždy veľmi priateľská a spoločenská.'"

„Doslova na nás zazerala," povedala slečna Blakeová rozhorčene.

Obidve sa cítili dotknuté.

Pracovňa slečny Bulstrodovej mala okná obrátené dvoma smermi, cez jedno bolo vidieť príchodovú cestu a trávnik za ňou a cez druhé záhon rododendronov za budovou. Bola to celkom pôsobivá miestnosť a slečna Bulstrodová bola dokonca viac ako pôsobivá žena. Bola vysoká, vznešeného výzoru, mala dobre upravené sivé vlasy, sivé láskavé oči a prísne ústa. Škola vďačila za svoju povesť (a Meadowbank bola jedna z najúspešnejších súkromných škôl v Anglicku) výlučne osobnosti svojej riaditeľky. Bola to veľmi drahá škola, ale to nebolo podstatné. Najlepšie ju vystihovalo príslovie, že hoci ste platili, až sa vám z toho hlava krútila, dostali ste, za čo ste zaplatili.

Vašu dcéru vychovávali a vzdelávali tak, ako ste si to želali vy a ako si to želala slečna Bulstrodová, pričom výsledok týchto dvoch želaní viedol podľa skúsenosti k obojstrannej spokojnosti. Vďaka vysokému školnému slečna Bulstrodová mohla zamestnávať kompletný učiteľský zbor. Nič sa v tejto škole nerobilo masovo, a hoci v nej prevažoval individualistický charakter, vládla v nej disciplína. Disciplína bez šikanovania — to bolo heslo slečny Bulstrodovej. Disciplína, ktorú udržiavala, dodávala dievčatám sebadôveru a pocit bezpečia; šikanovanie vyvoláva naopak iba podráždenosť,. Jej žiačky pochádzali z rozmanitého prostredia. Bolo medzi nimi niekoľko cudziniek z dobrých rodín, často pochádzajúcich zo zahraničných kráľovských rodov. Boli tu tiež anglické dievčatá z dobrých alebo bohatých rodín, ktoré chceli získať vedomosti z oblasti umenia a kultúry spolu so všeobecnými poznatkami o živote a spoločenskom správaní a z ktorých sa mali stať príjemné, pestované dievčatá, schopné inteligentne sa zapojiť do rozhovorov na akúkoľvek tému. Boli tu dievčatá, ktoré túžili usilovne sa učiť, zložiť prijímacie skúšky na vysokú školu a prípadne získať akademický titul a ktoré potrebovali na dosiahnutie svojich cieľov len dobrú

výučbu a osobitnú pozornosť. Boli tu dievčatá, ktoré na školský život bežného typu reagovali nežiadúco, ale slečna Bulstrodová mala svoje pravidlá — neprijímala hlupákov ani mladistvé delikventky; radšej prijímala dievčatá, ktorých rodičia sa jej páčili a ktorých budúcnosť sa jej samej videla sľubná. Vek jej žiačok bol rozmanitý. Boli tu dievčatá, ktoré by v minulosti označovali za „absolventky", a boli tu dievčatá takmer deti, podaktoré z nich mali rodičov v zahraničí, a pre tie mávala slečna Bulstrodová zaujímavý prázdninový program. Posledné a rozhodujúce slovo pri prijímaní mala slečna Bulstrodová.

Teraz stála pri kozube a počúvala mierne ufňukaný hlas pani Hopeovej. S veľkou predvídavosťou neponúkla pani Hopeovú, aby si sadla.

„Viete, Henrietta je veľmi citlivá. Naozaj je veľmi citlivá. Náš lekár hovorí..."

Slečna Bulstrodová prikývla, jemne dala najavo porozumenie a zdržiavala v sebe sarkastickú vetu, ktorú mala neraz pokušenie vysloviť:

„Či neviete, vy hlupaňa, že to o svojom dieťati hovorí každá bláznivá žena?"

Prehovorila však s neochvejným pochopením:

„Nemusíte sa znepokojovať, pani Hopeová. Slečna Rowanová, členka nášho pedagogického zboru, je kvalifikovaná psychologička. Som si istá, že budete prekvapená zmenou, ktorú spozorujete na Henriette (ktorá je príjemné inteligentné dieťa, pre vás až pridobre) už po pol roku či po roku."

„Och, viem. S tou malou Lambethovou ste urobili zázrak... hotový zázrak! Takže som celkom spokojná. A ja... ach, áno, celkom by som zabudla. O šesť týždňov odchádzame na juh, do Francúzska. Rozmýšľala som, že zoberiem so sebou aj Henriettu. Aspoň by si trochu oddýchla."

„Obávam sa, že to nebude možné," povedala slečna

Bulstrodová živo a s čarovným úsmevom, akoby žiadosti práve vyhovela, a nie ju odmietla.

„Ach! Ale..." Roztrasená popudlivá tvár pani Hopeovej zmenila farbu, zjavil sa na nej hnev. „Skutočne, ja musím na tom nástojiť. Napokon, je to moje dieťa."

„Presne tak. Ale toto je moja škola," upozornila ju slečna Bulstrodová.

„Predsa si môžem dieťa zobrať zo školy, kedy sa mi zapáči, či nie?"

„Ale pravdaže," usmiala sa slečna Bulstrodová. „Môžete. Samozrejme, že môžete. Ale ja ju potom neprijmem nazad."

Pani Hopeová sa teraz naozaj nahnevala.

„Keď vezmem do úvahy výšku školného, čo tu platím..."

„Presne tak," povedala slečna Bulstrodová. „Vy ste chceli, aby vaša dcéra chodila do mojej školy, či nie? Nuž ju berte takú, aká je, alebo ju nechajte tak. Presne tak ako ten rozkošný model od Balenciagu, ktorý máte na sebe. Sú to šaty od Balenciagu, pravda? Je naozaj príjemné stretnúť ženu s takým zmyslom pre obliekanie."

Jej ruka zovrela ruku pani Hopeovej, potriasla ju a nebadateľné ju odviedla k dverám.

„Vôbec si nerobte starosti. Ach, tu je Henrietta, čaká na vás." (S uspokojením pozrela na Henriettu, príjemné, vyrovnané, inteligentné dieťa, ak také jestvuje, ktoré by si zaslúžilo lepšiu matku). „Margaret, odveďte Henriettu Hopeovú k slečne Johnsonovej!"

Slečna Bulstrodová sa vrátila do pracovne a o chvíľu už rozprávala po francúzsky.

„Ale, samozrejme, excelencia, vaša neter môže študovať moderné spoločenské tance. Z hľadiska spoločenského života je to veľmi dôležité. Aj jazyky sú veľmi potrebné."

Nasledujúcich návštevníkov ohlásil taký závan drahého parfumu, že to slečnu Bulstrodovú takmer omráčilo.

‚Tá si musí každý deň na seba vyliať celú fľašku,' povedala

si v duchu slečna Bulstrodová, keď zdravila vyberane oblečenú ženu s počernou pokožkou.

„Enchantée, madame."[4)]

Madame sa veľmi chutne zachichotala.

Mohutný bradatý muž v orientálnom odeve zobral ruku slečny Bulstrodovej, naklonil sa nad ňu a povedal dokonalou angličtinou: „Mám tú česť predstaviť vám princeznú Šaistu."

Slečna Bulstrodová vedela všetko o svojej novej žiačke, ktorá práve prišla zo školy vo Švajčiarsku, ale bola si trochu neistá, pokiaľ šlo o muža, čo princeznú sprevádzal. Sám emir to nie je, povedala si, pravdepodobne je to minister alebo chargé d' affaires. Ako vždy, keď bola na pochybách, používala titul excelencia a ubezpečila ho, že princezná Šaista dostane tú najlepšiu opateru.

Šaista sa zdvorilo usmievala. Bola tiež módne oblečená a navoňavkovaná. Slečna Bulstrodová vedela, že princezná má pätnásť rokov, ale ako mnohé dievčatá z Blízkeho východu a Stredomoria vyzerala staršia — celkom dospelá. Slečna Bulstrodová sa s ňou rozprávala o študijných plánoch a uľavilo sa jej, keď zistila, že Šaista odpovedá pohotovo, výbornou angličtinou a bez chichotania. V skutočnosti jej spôsoby vyznievali v jej prospech, ak sa porovnávali s neokrôchanými spôsobmi mnohých pätnásťročných anglických školáčok. Slečna Bulstrodová často rozmýšľala, že by bolo dobré posielať anglické dievčatá do krajín Blízkeho východu, aby sa tam naučili tamojšej zdvorilosti a spôsobom. Na obidvoch stranách sa vyslovilo ešte niekoľko zdvorilostí a potom bola miestnosť opäť prázdna, iba ovzdušie bolo ešte vždy nasýtené ťažkým parfumom. Slečna Bulstrodová musela otvoriť obidve okná dokorán.

Ďalšími návštevníčkami boli pani Upjohnová a jej dcéra Julia.

---

4) Teší ma, madame. (Pozn. prekl.)

Pani Upjohnová bola príjemná mladistvá žena, ktorej nechýbalo veľa do štyridsiatky, s pieskovými vlasmi, pehami a klobúkom, ktorý jej nepristal a bol bezpochyby ústupkom kvôli tejto vážnej príležitosti, lebo očividne patrila medzi mladé ženy, čo zvyčajne klobúk nenosievajú.

Julia bolo jednoduché pehavé dievča s inteligentným čelom a veselou povahou. Prijatie prebehlo rýchlo a Juliu odoslali prostredníctvom Margaret k slečne Johnsonovej. Keď odchádzala, veselo povedala: „Do videnia, mama. Dávaj pozor, keď budeš zapaľovať plynové kúrenie, lebo ja tam teraz nebudem, aby som to mohla urobiť."

Slečna Bulstrodová sa obrátila s úsmevom k pani Upjohnovej, ale nevyzvala ju, aby si sadla. Bolo totiž pravdepodobné, že aj napriek Juliinej veselej povahe a triezvemu úsudku jej matka bude chcieť vysvetľovať, že jej dcéra je veľmi citlivá.

„Chceli by ste ma u Julie na niečo osobitne upozorniť?" vyzvala pani Upjohnovú.

Pani Upjohnová veselo odvetila:

„Ani nie, nemyslím, Julia je obyčajné dievča. Celkom zdravé, nič jej nechýba. Myslím si, že má dosť dobrý rozum, ale podľa môjho názoru si to zvyčajne myslia všetky matky o svojich deťoch, či nie?"

„Matky sú rozličné," povedala slečna Bulstrodová ponuro.

„Je to pre ňu ohromné, že sem mohla prísť," vravela pani Upjohnová. „Platí za to moja teta, vlastne aspoň mi pomáha. Sama by som si to nemohla dovoliť. Ale strašne sa tomu teším. A takisto Julia." Podišla k obloku a závistlivo povedala: „Akú len máte peknú záhradu. A akú upravenú. Musíte mať veľa záhradníkov, čo sa v tom vyznajú."

„Mali sme troch," povedala slečna Bulstrodová, „ale práve teraz ich nemáme dosť. Je tu iba jeden odtiaľto z okolia."

„Áno, áno, dnes je problém v tom," pokračovala pani Upjohnová, „že ten, koho nazývame záhradníkom, zvyčajne

nie je záhradník, ale len roznášač mlieka, čo si chce privyrobiť vo voľnom čase, alebo osemdesiatročný starec. Niekedy rozmýšľam ... Ale!" zvolala pani Upjohnová, stále pozerajúc von oknom. „To je teda prekvapenie!"

Slečna Bulstrodová venovala však menej pozornosti tomuto náhlemu zvolaniu, ako by mala. Pretože v tej chvíli náhodou vyzrela von druhým oknom, odkiaľ bol výhľad na rododendronové kry, a naskytol sa jej veľmi nevítaný pohľad: nikto iný ako sama lady Veronica Carlton-Sandwaysová sa tackala po chodníku, veľký čierny zamatový klobúk sa jej zošmykol nabok, hundrala si popod nos a bola navidomoči podgurážená.

Lady Veronica bola známou pôžitkárkou. Bola to príťažlivá žena, mocne pripútaná k dcéram dvojčatám a bola veľmi príjemná, pokiaľ, ako to ony vraveli, bola sama sebou — ale nanešťastie z času na čas nepredvídateľne nebola sama sebou. Jej manžel major CarltonSandways to znášal celkom dobre. Žila s nimi sesternica, ktorá bola zvyčajne poruke, aby dozerala na lady Veronicu a aby ju odviedla, keby to bolo potrebné. Na Športový deň spolu s majorom Carltonom-Sandwaysom a sesternicou v pätách prichádzala lady Veronica úplne triezva, nádherne vyobliekaná a bola vzorom toho, ako má matka vyzerať.

Ale vyskytli sa obdobia, keď lady Veronica ušla svojim dobrodincom, napila sa a prišla rovno za dcérami, aby ich ubezpečila o svojej materinskej láske. Dvojčatá prišli už skorým ranným vlakom, ale nikto neočakával lady Veronicu.

Pani Upjohnová ešte vždy rozprávala. Ale slečna Bulstrodová ju nepočúvala. V duchu sa vracala k priebehu rôznych incidentov, spoznala totiž, že lady Veronica nemá ďaleko od agresívneho štádia opitosti. Ale zrazu, akoby vyslyšanie modlitby, zjavila sa rezko kráčajúca slečna Chadwicková, takmer bez dychu. Verná Chaddy, pomyslela si slečna Bulstrodová. Vždy sa dá na ňu spoľahnúť, či už ide o

pokročilú sklerózu alebo opitého rodiča.

„Hanebné," zvolala na ňu lady Veronica. „Pokúšala sa ma zadržať... nechcela, aby som sem prišla ... ale oklamala som ju. Išla som si oddýchnuť... zobrala som auto... a ušla som starej hlúpej Edith... obyčajná stará dievka ... ani jeden chlap by na ňu dva razy nepozrel... Na ceste som mala ťažkosti s políciou... vraveli, že nemôžem šoférovať... hlúposť... idem povedať slečne Bulstrodovej, že beriem dievčatá domov... chcem ich mať doma... materinská láska. Nádherná vec, tá materinská láska..."

„Ohromné, lady Veronica," chlácholila ju slečna Chadwicková. „Sme veľmi rady, že ste prišli. Chceme vám ukázať najmä náš nový športový pavilón. Iste sa vám bude páčiť."

Šikovne sa ujala tackajúcej lady Veroniky a viedla ju opačným smerom, preč od budovy.

„Dúfam, že tam nájdeme vaše dievčatá," povedala živo. „Ten športový pavilón je naozaj krásny, nové skrinky, sušiareň na plavky..." ich hlasy sa vzďaľovali.

Slečna Bulstrodová ich sledovala pohľadom. Raz sa chcela lady Veronica vytrhnúť a vrátiť do budovy, ale slečna Chadwicková si s ňou vedela poradiť. Zašli za kry rododendronov smerom k vzdialenému športovému pavilónu.

Slečna Bulstrodová si s úľavou vydýchla. Nezaplatiteľná, spoľahlivá Chaddy! Staromódna a neveľmi múdra — okrem matematiky — ale vždy ochotná pomôcť v ťažkostiach.

Obrátila sa so vzdychom a pocitom viny k pani Upjohnovej, ktorá veselo švitorila už hodnú chvíľu ...

„...hoci, samozrejme," vravela, „nebola to skutočná výzvedná služba. Nijaké skákanie s padákom alebo sabotáž, alebo že by som bola kuriérom. Nebola som dosť odvážna. Bola to väčšinou len samá hlúpa robota. Úradnícka. Robenie máp. Zaznamenávanie do nich... myslím tým... samozrejme, že nie také ako na hodinách zemepisu. Pravdaže, niekedy to bolo

celkom vzrušujúce a často celkom zábavné, ako som hovorila: všetci tajní agenti sledovali jeden druhého po celej Ženeve, všetci sa navzájom poznali z videnia a často skončili v tom istom bare. Vtedy som, pochopiteľne, nebola vydatá. Bola to všetko veľká psina."

Náhle zmĺkla s ospravedlňujúcim a priateľským úsmevom. „Prepáčte, že som sa tak zarozprávala a oberala vás o čas. Veď sa máte stretnúť ešte s toľkými ľuďmi." Vystrela ruku, rozlúčila sa a odišla.

Slečna Bulstrodová stála chvíľu zamračená. Nejaký inštinkt ju varoval, že jej uniklo niečo, čo by mohlo byť dôležité.

Zahnala tento pocit. Je predsa prvý deň letného semestra a ešte sa musí stretnúť s mnohými rodičmi. Nikdy nebola jej škola väčšmi populárna, nikdy nemala väčší úspech ako teraz. Meadowbank bol na vrchole svojej slávy.

Nič jej nenaznačilo, že o niekoľko týždňov zaplaví Meadowbank more ťažkostí: že tu budú vládnuť zmätky, vraždy, neporiadok a že isté udalosti sa už dali do pohybu.

1. PREVRAT V RAMATE

Asi dva mesiace pred prvým dňom letného semestra sa v Meadowbanku odohrali určité udalosti, ktoré mali neskôr nečakaný vplyv na slávnu dievčenskú školu.

Vo vladárskom paláci v Ramate sedeli dvaja mladí muži, fajčili a rozprávali sa o blízkej budúcnosti. Jeden bol tmavovlasý, s hladkou olivovou tvárou a veľkými melancholickými očami. Bol to princ Ali Jusuf, dedičný šejk Ramatu; Ramat, hoci malý, patril medzi najbohatšie štáty na Strednom východe. Druhý mladý muž mal hrdzavé vlasy a pehy a bol viac-menej bez groša, okrem slušného platu, čo dostával ako súkromný pilot jeho veličenstva princa Aliho Jusufa. Napriek rozdielnemu postaveniu správali sa k sebe, akoby si boli roveň. Chodili do tej istej súkromnej strednej školy, tam sa skamarátili a odvtedy boli priateľmi.

„Strieľali na nás, Bob," povedal princ Ali, akoby tomu nemohol uveriť.

„Áno, strieľali na nás," prisvedčil Bob Rawlinson.

„A mysleli to vážne. Chceli nás zostreliť."

„Áno, tie svine nás chceli zostreliť," povedal Bob tvrdo.

Ali chvíľu rozmýšľal.

„Sotva by to stálo za to skúsiť to znova!"

„Druhý raz by sme nemuseli mať šťastie. Pravda, Ali, nemali sme to tak dlho odkladať. Mal si odísť pred dvoma týždňami. Vravel som ti to."

„Človek nerád uteká," povedal vládca Ramatu.

„Chápem ťa. Ale spomeň si na to, čo Shakespeare alebo ktorýsi z básnikov povedal o tých, čo sa dali na útek iba preto, aby žili a aby ďalší deň mohli znova bojovať."

„Keď si len pomyslím," povedal mladý princ rozcítene, „koľko peňazí sa minulo na to, aby sa v tomto štáte zabezpečila sociálna starostlivosť. Nemocnice, školy, zdravotníctvo..."

„Nemohlo by veľvyslanectvo niečo urobiť?" prerušil Aliho

Bob Rawlinson.

Ali Jusuf očervenel od hnevu.

„Mám sa ukryť na vašom veľvyslanectve? To nikdy. Extrémisti by pravdepodobne zaútočili aj na veľvyslanectvo — nerešpektovali by diplomatickú imunitu. Okrem toho, keby som to urobil, to by bol naozaj koniec! Veď už beztak mi za hlavnú vinu kladú, že som prozápadný." Vzdychol si. „Ťažko to pochopiť." Jeho hlas znel zasnene, mladšie ako na jeho dvadsaťpäť rokov. „Môj starý otec bol krutý panovník, skutočný tyran. Mal stovky otrokov a surovo s nimi zaobchádzal. V kmeňových vojnách nemilosrdne zabíjal svojich nepriateľov a dával ich popravovať strašnými spôsobmi. Každý už len pri zašepkaní jeho mena zbledol. A predsa — ešte vždy je legendou! Obdivujú ho! Vážia si ho! Veľkého Achmeda Abdullaha! A ja? čo som urobil ja? Zriadil som nemocnice a školy, zaviedol sociálnu starostlivosť, postavil som domy... všetko, čo ľudia chcú. Alebo nechcú? Dali by prednosť krutovláde starého otca?"

„Myslím, že áno," povedal Bob Rawlinson. „Znie to čudne, ale je to tak."

‚Ale prečo, Bob? Prečo?

Bob Rawlinson si vzdychol, pomrvil sa a brzdený svojím ťažkopádnym vyjadrovaním usiloval sa vysvetliť, čo cíti.

„Nuž čo," začal. „Zo všetkého robil veľkolepé divadlo — myslím, že v tom to je. Bol... taký... dramatický, ak vieš, čo tým myslím."

Pozrel na priateľa, ktorý rozhodne nebol dramatický. Príjemný, tichý, slušný chlapík, úprimný a rozpačitý — taký bol Ali, a Bob ho mal preto rád. Nebol ani impozantný ani násilný, ale na rozdiel od Anglicka, kde impozantných a násilníckych ľudí nemajú radi, na Strednom východe — Bob si tým bol istý — to je celkom iná.

„Ale demokracia..." začal Ali.

„Och, demokracia..." Bob mával fajkou. „To slovo má

všade iný význam. Jedno je však isté. Nikdy neznačí to, čo tým pôvodne mysleli starí Gréci. Stavím sa s tebou, o čo len chceš, že keď ťa odtiaľto vykopnú, príde sem nejaký veľkohubý horkokrvný obchodník, bude sa chvastať, urobí zo seba všemohúceho boha a bude vešať alebo stínať všetkých, čo sa opovážia v niečom s ním nesúhlasiť.

A zapamätaj si, že povie: toto je demokratická vláda — ľudu a pre ľud. A myslím, že ľudu sa to tiež bude páčiť. Toľké krviprelievanie bude preň vzrušujúce."

„Ale my nie sme divosi! Dnes sme už predsa civilizovaní ľudia!"

„Ale sú rozličné druhy civilizácií..." namietol Bob neurčito. „Okrem toho, myslím si, že v každom z nás ostalo čosi z divochov — no zároveň si vieme vymyslieť i dobrú výhovorku, aby sme tú svoju stránku mohli prejaviť."

„Možno máš pravdu," povedal Ali zachmúrene.

„Zdá sa, že jediný, koho dnes ľudia nikde nechcú," pokračoval Bob, „je ten, kto má aspoň štipku zdravého rozumu. Nikdy som nebol bohvieako múdry, veď ty to veľmi dobre vieš, Ali, ale často si myslím, že to, čo svet skutočne potrebuje, je aspoň trocha zdravého rozumu." Odložil fajku. „Ale to je teraz nepodstatné. Prvoradou vecou je, ako ťa odtiaľto dostaneme. Máš niekoho v armáde, komu by si mohol stopercentne dôverovať?"

Princ Ali Jusuf pomaly pokrútil hlavou.

„Pred dvoma týždňami by som odpovedal áno. Ale teraz neviem ... nemôžem si byť istý..."

Bob prikývol. „To je práve to najhoršie. A čo sa týka tvojho paláca, naskakuje mi z neho husia koža."

Ali chladno súhlasil.

„Áno, v palácoch sú všade špehovia... Počujú všetko... vedia všetko."

„Dokonca aj v hangároch..." Bob sa odmlčal. „Starý Achmed je spoľahlivý. Má akýsi šiesty zmysel. Prichytil istého

mechanika, ako sa pokúšal babrať čosi v lietadle — jedného z ľudí, o ktorom by sme boli prisahali, že je absolútne spoľahlivý. Pozri, Ali, ak nás majú zostreliť pri tvojom úteku, tak nech je to čím skôr."

„Viem... viem. Myslím... teraz som si celkom istý, že ak ostanem, zabijú ma."

Hovoril bez vzrušenia alebo paniky: pokojne, takmer bez záujmu.

„Tak či onak máme šancu, že nás zabijú," varoval ho Bob. „Keď chceme uniknúť, musíme letieť na sever. Tam nás nemôžu zadržať. Ale to znamená letieť ponad hory... a v tomto ročnom období..."

Pokrčil plecami. „Pochop to! Je to čertovsky riskantné!"

Ali Jusuf sa zatváril ustarostene.

„Keby sa tebe niečo stalo, Bob..." „O mňa nemaj strach, Ali. Tak som to nemyslel. Na mne nezáleží. A okrem toho, ja som typ chlapa, ktorého určite skôr či neskôr zabijú. Vždy robím bláznovstvá. Teraz ide o teba — a nechcem ťa na nič nahováraťAk ti časť armády ostala verná..."

„Nepáči sa mi myšlienka utiecť odtiaľto," povedal Ali jednoducho. „Ale ani najmenej sa mi nechce byť martýrom a dať sa roztrhať na kusy luzou."

Chvíľu mlčal.

„Teda dobre," vzdychol si napokon. „Pokúsim sa. Kedy?"

Bob pokrčil plecami.

„Čím skôr, tým lepšie. Musíme ťa dajako nenápadne dostať na štartovaciu dráhu, čo keby si povedal, že sa ideš pozrieť na stavbu cesty pri Al Džazar. Náhly vrtoch panovníka. Choď dnes popoludní. Potom, len čo auto pôjde okolo štartovacej dráhy, daj tam zastaviť — ja už budem mať lietadlo pripravené a naštartované. Príde ti na um obzrieť si stavbu cesty zo vzduchu, rozumieš? Vzlietneme a hotovo! Samozrejme, nemôžeme si vziať so sebou nijakú batožinu. Musí to byť celkom bez prípravy."

„Nič si nechcem so sebou zobrať... okrem jedného..." Úsmev mu náhle zmenil tvár a urobil z neho iného človeka. Už viac nebol moderný, sebavedomý, poeurópčený mladý muž... úsmev prezrádzal všetku lesť, prefíkanosť a šikovnosť jeho rasy, vďaka čomu mohli prežiť celé pokolenia jeho predkov.

„Si môj priateľ, Bob, uvidíš."

Vopchal ruku pod košeľu a šmátral pod ňou. Potom mu podal" malé vrecko z kamzičej kože.

„Toto?" Bob sa nechápavo zamračil.

Ali vzal vrecko, rozviazal ho a vysypal obsah na stôl.

Bob na okamih zatajil dych a potom vyrazil zo seba so slabým zahvízdaním.

„Bože dobrý! Sú pravé?"

Ali naňho pobavene pozrel.

„Pravdaže sú pravé. Väčšina z nich patrila môjmu otcovi. Každý rok si nejaký nahonobil. Ja tiež. Pochádzajú z mnohých miest — kupujú ich pre našu rodinu ľudia, ktorým dôverujeme — z Londýna, Kalkaty, z južnej Afriky. Je to rodinná tradícia. Pre prípad potreby." Dodal vecným hlasom: „Pri dnešných cenách majú hodnotu asi tri štvrte milióna."

„Tri štvrte milióna libier." Bob Zahvízdal a začrel rukou do drahokamov, ktoré mu kĺzali pomedzi prsty. „To je fantastické ako v rozprávke. To ti veľmi pomôže."

„Áno," prikývol počerný muž a znova sa mu usadil na tvári akýsi starecký, unavený výraz. „Keď ide o drahokamy, muži rýchle strácajú zábrany. Za takými večičkami vždy nasleduje násilie. Smrť, krviprelievanie, vražda. A ženy sú najhoršie. Lebo pre ženu neznamenajú len hodnotu, ale čosi, čo súvisí so samotnými drahokamami. Krásne drahokamy privádzajú ženy do vytrženia. Chcú ich vlastniť, nosiť ich na hrdle, či na hrudi. V tom by som nedôveroval nijakej žene. Ale dôverujem tebe."
„Mne?" Bob vytreštil oči.

„Áno. Nechcem, aby sa tieto kamene dostali do rúk mojich nepriateľov. Neviem, kedy vypukne vzbura proti mne. Možno,

že ju naplánovali na dnes. Možno, že sa už nedožijem popoludnia a nebudem môcť prísť k štartovacej dráhe. Vezmi drahokamy a nalož s nimi najlepšie, ako budeš vedieť."

„Ale pozri... ja tomu nerozumiem. Čo mám s nimi urobiť?" „Zariaď nejako, aby sa dostali von z tejto krajiny." Ali pokojne hľadel na rozrušeného priateľa.

„Ty máš na mysli... chceš, aby som ich ja vyniesol namiesto teba?"

„Aj tak sa to dá povedať. Ale skutočne sa nazdávam, že ty vymyslíš nejaký lepší spôsob, ako ich dostať do Európy."

„Ale pozri, Ali, nemám ani potuchy, ako si počínať pri takejto veci."

Ali sa oprel dozadu v kresle. Pokojne a pobavene sa usmieval. „Máš zdravý rozum a si čestný. A pamätám si ešte z čias, keď si mi robil poskoka, že si vždy vymyslel niečo dôvtipné... Dám ti meno a adresu muža, ktorý sa v mojom záujme zaoberá takýmito vecami... to... v prípade, že by som neprežil. Netvár sa tak ustráchane, Bob. Urob, čo bude v tvojich silách. To je všetko, o čo ťa žiadam. Nebudem ťa obviňovať, ak sa ti to nepodarí. Bude to vôľa Alahova! Z môjho stanoviska je to jednoduché. Nechcem, aby mi drahokamy niekto ukradol, keď budem mŕtvy. Pretože ostatok..." pokrčil plecami. „Bude taký, ako som už povedal. Všetko pôjde tak, ako si to bude želať Alah." „Si blázon!" „Nie. Som fatalista, to je všetko."

„Ale pozri, Ali. Práve teraz si povedal, že som čestný. No tri štvrte milióna... Nemyslíš, že to môže ohroziť statočnosť každého človeka?"

Ali Jusuf pozrel láskavo na priateľa.

„Je to zvláštne," povedal, „ale v tomto smere nemám nijaké pochybnosti."

2. ŽENA NA BALKÓNE

Nikdy v živote sa Bob Rawlinson necítil taký nešťastný, ako keď kráčal mramorovými chodbami paláca, ktorými sa rozliehali ozveny. Vedomie, že vo vrecku nohavíc nesie tri štvrte milióna libier, mu spôsobovalo strašné utrpenie. Zdalo sa mu, že každý palácový dôstojník, ktorého stretol, musí o tom vedieť. Dokonca mal pocit, že jeho tvár prezrádza, aké cenné bremeno nesie pri sebe. Bolo by sa mu uľavilo, keby vedel, že na pehavej tvári mu sedí ten istý dobromyseľný a veselý výraz ako zvyčajne.

Vonku mu stráže so štrngotom zbraní vzdali poctu. Bob kráčal preplnenou hlavnou ulicou Ramatu, myseľ mal ešte stále zmätenú. Kam ide? čo má robiť? Nemal ani potuchy. A času nie je nazvyš.

Hlavná ulica bola ako väčšina hlavných ulíc na Strednom východe; bola zmiešaninou špiny a nádhery. Novopostavené banky sa hrdo a majestátne dvíhali k oblohe. Nespočetné malé obchodíky ponúkali výber lacných výrobkov z umelej hmoty. Detské topánočky a lacné zapaľovače boli vystavené bez ladu a skladu vedľa seba. Boli tam šijacie stroje a náhradné diely pre autá. Vo výkladoch lekární boli mušacincami pošpinené lieky a veľké oznamy, že majú penicilín vo všetkých formách a hojnosť antibiotík. Len vo veľmi málo obchodoch sa našlo niečo, čo si človek normálne potrebuje kúpiť, výnimku tvorili azda iba stovky najmodernejších švajčiarskych hodiniek namačkaných v úzkom výkladíku. Tento sortiment bol však taký bohatý, že dokonca i tu by človek cúvol pred kúpou omráčený množstvom tovaru.

Bob stále kráčal v akomsi omámení, sácali doňho ľudia oblečení v domorodých alebo v európskych šatách. Keď sa trochu spamätal, začal sa sám seba pýtať, kam dočerta ide.

Zabočil do domorodej kaviarničky a objednal si citrónový čaj. Ako sŕkal tekutinu, pomaly sa začal sústreďovať. Ovzdušie

kaviarničky bolo upokojujúce. Pri stole oproti nemu si starší Arab mierumilovne preberal štrngajúce jantárové kamienky navlečené na šnúrke. Za ním dvaja muži hrali hru podobnú dominu. Bolo to vhodné miesto, kde sa dalo posedieť a porozmýšľať.

A on musí rozmýšľať. Ali mu zveril drahokamy v hodnote tri štvrte milióna libier a on má vymyslieť, ako ich vyniesť z krajiny. A nesmie strácať čas. Prevrat môže vypuknúť každú chvíľu...

Ali je, samozrejme, blázon. Takto bezstarostne pohodí priateľovi tri štvrte milióna a sám si pritom pokojne sedí a necháva všetko na Alaha. Bob sa tak neutiekal k svojmu bohu. Bobov boh očakával, že jeho služobníci sa rozhodnú sami a budú konať podľa svojich najlepších schopností, ktorými ich on sám obdaril.

čo bude dočerta robiť s tými prekliatymi drahokamami?

Spomenul si na veľvyslanectvo. Nie, veľvyslanectvo do toho nemôže zamiešať. Veľvyslanectvo by takmer určite odmietlo zapliesť sa do tejto záležitosti.

Potreboval nejakú osobu, nejakého celkom obyčajného človeka, ktorý odchádza z tejto krajiny celkom obyčajným spôsobom. Obchodný cestujúci alebo turista by bol najlepší. Niekto, kto nemá do činenia s politikou, ktorého batožinu prinajhoršom povrchne prezrú, alebo vôbec neprezrú. Samozrejme, treba zvážiť aj druhú stránku veci... Senzácia na letisku v Londýne. Pokus prepašovať drahokamy v hodnote tri štvrte milióna. A tak ďalej a tak ďalej. Ale človek to musí riskovať...

Niekto obyčajný — spoľahlivý cestujúci. A zrazu si Bob nadal do hlupákov. Joan, samozrejme! Jeho sestra Joan Sutcliffová. Joan je tu už dva mesiace s dcérou Jennifer, ktorej po silnom zápale pľúc nariadili slnko a suché podnebie. Obidve sa budú vracať „zámorskou" loďou o štyri či päť dní.

Joan je ideálna osoba. Čo to Ali povedal o ženách a

drahokamoch? Bob sa usmial sám pre seba. Dobrá Joan! Tá by nestratila hlavu pre drahokamy. Verí, že by jej nepomiatli rozum. Áno — jej. môže dôverovať.

Ale počkať... naozaj môže Joan dôverovať? Jej statočnosti áno. Ale jej diskrétnosti? Bob ľútostivo pokrútil hlavou. Joan by rozprávala, nevydržala by nerozprávať. Dokonca ešte horšie. Robila by narážky: „Nesiem domov niečo veľmi dôležité. Nesmiem o tom nikomu povedať ani slovko. Je to naozaj veľmi vzrušujúce..." Joan si nikdy nevedela udržať nič pre seba, hoci vždy sa veľmi hnevala, keď jej to niekto povedal. Joan teda nesmie vedieť, čo nesie. Bude to pre ňu bezpečnejšie. Drahokamy by mal zabaliť do balíka, do nevinne vyzerajúceho balíka. Povie jej nejakú rozprávku. Bude to darček pre niekoho? Zverená zásielka? Niečo už vymyslí... Bob pozrel na hodinky a vstal. Čas plynul.

Kráčal po ulici, nedbajúc na popoludňajšiu horúčavu. Navonok vyzeralo všetko ako vždy, akoby sa vonkoncom nič nezmenilo. Len v paláci si človek uvedomoval potláčané vrenie, sliedenie, šepkanie. Armáda — to všetko závisí od armády. Komu možno veriť? A kto sa spreneveril? Pokus o prevrat sa určite uskutoční. Bude úspešný alebo neúspešný?

Bob zvraštil čelo a zabočil do najlepšieho hotela v Ramate so skromným názvom Ritz Savoy, ktorý mal mohutné modernistické priečelie. Otvorili ho s veľkou slávou pred troma rokmi so švajčiarskym riaditeľom, viedenským šéfkuchárom a talianskym maitre ďhôtel. Všetko bolo nádherné. Viedenský šéfkuchár odišiel prvý, po ňom odišiel švajčiarsky riaditeľ. A teraz odišiel aj taliansky hlavný čašník. Ešte vždy varili špeciality, ale boli zle pripravené, obsluha pod psa a väčšina drahého vodoinštalačného zariadenia sa pokazila.

Recepčný úradník za pultom dobre poznal Boba a usmial sa naňho.

„Dobrý deň, pán veliteľ. Chcete hovoriť s vašou sestrou? Odišla s dcérkou na piknik..."

„Na piknik?" Bob ostal zarazený — toto je na piknik ten najhlúpejší čas, aký si mohli vybrať.

„S manželmi Hurstovcami z naftárskej spoločnosti," vecne ho informoval úradník v recepcii. Každý vždy všetko vie. „Odišli na priehradu Kalat Diwa."

Bob v duchu zaklial. Joan sa vráti domov až o niekoľko hodín. „Idem do jej izby," povedal a vystrel ruku za kľúčom, ktorý mu recepčný úradník podal.

Odomkol dvere a vošiel. Veľká izba s manželskou posteľou bola ako zvyčajne rozhádzaná. Joan Sutcliffová nebola poriadkumilovná. Golfové palice ležali cez kreslo, tenisové rakety boli pohodené na posteli. Po izbe bolo porozhadzované šatstvo, stôl bol zaprataný zvitkami filmov, pohľadnicami, brožovanými knihami a zbierkou domorodých kuriozít z juhu, vyrobených väčšinou v Birminghame a v Japonsku.

Bob sa rozhliadal okolo seba, pozrel na kufre a tašky so zipsom. Stál zoči-voči problému. S Joan sa nebude môcť stretnúť, predtým ako odletí s Alim. Nezvyšuje mu čas, aby mohol zájsť na priehradu a vrátiť sa nazad. Drahokamy by mohol zabaliť do balíčka a nechať odkaz — ale takmer vzápätí svoj nápad zavrhol. Vedel celkom naisto, že ho takmer vždy sledujú. Možno, že ho sledovali od paláca ku kaviarničke a odtiaľ sem. Nespozoroval nikoho — ale vedel, že špehovia si dobre vykonávajú svoje remeslo. Nebolo na tom nič podozrivé, že prišiel do hotela navštíviť sestru — ale keby nechal balíček a odkaz, odkaz by prečítali a balíček otvorili.

Čas... čas ... Nemá čas...

Tri štvrte milióna v drahých kameňoch vo vrecku jeho nohavíc.

Poobzeral sa dookola po miestnosti...

Potom s úškrnom vylovil z vrecka malú škatuľku s nástrojmi, ktorú vždy nosil so sebou. Všimol si, že neter Jeniffer má trochu plastelíny; tá sa mu zíde.

Pracoval rýchlo a zručne. Raz upodozrievavo zdvihol oči,

pozrel smerom k otvorenému oknu. Nie, táto izba nemá balkón. To sú len nervy; preto má pocit, že ho niekto pozoruje.

Skončil robotu a uznanlivo pokýval hlavou. Nikto si nevšimne, čo urobil — tým si bol istý. Ani Joan ani nikto iný. A vonkoncom nie Jennifer, na seba sústredené dieťa, ktoré okrem seba nikdy nič nevidelo.

Pozhŕňal všetky dôkazy svojej úmornej práce a vložil si ich do vrecka... Potom zaváhal a poobzeral sa dookola.

Pritiahol si sestrin zápisník a sedel so zvrašteným čelom...

Musí nechať odkaz Joan...

Ale čo napísať? Musí to byť niečo, čomu by Joan porozumela — ale čo by neznamenalo nič pre nikoho iného, kto by to čítal.

A vlastne to je nemožné! V napínavých románoch, ktoré Bob rád čítaval vo voľnom čase, zvyčajne niekto nechal nejaký tajnopis, ktorý vždy niekto iný úspešne vylúštil. Ale nemohol ani len uvažovať o tajnopise — lebo v každom prípade Joan patrí k tým triezvym ľuďom, ktorým musí človek napísať všetko po lopate, aby si to vôbec všimli...

Potom sa mu čelo vyjasnilo. Dá sa to urobiť aj ináč — odvráti pozornosť od Joan — nechá jej obyčajný lístok. Potom nechá odkaz u niekoho iného, kto ho odovzdá Joan až v Anglicku.

Rýchlo napísal:

Drahá Joan,

prišiel som sa spýtať, či by si nemala záujem zahrať si dnes večer golf, ale keďže si odišla na priehradu, pravdepodobne sa už na dnes s tebou nedá rátať. A čo zajtra? O piatej v klube!

Zdraví Bob.

Trochu nedbanlivý lístok pre sestru, ktorú možno už nikdy v živote neuvidí — ale napokon čím je obyčajnejší, tým lepšie; Joan nesmie zatiahnuť do nijakej absurdnej záležitosti, ba nesmie ani tušiť, že taká záležitosť jestvuje. Joan by sa nevedela pretvarovať. Jej ochranou bude nevedomosť.

A tento lístok splní dvojaký účel. Bude sa zdať, že on, Bob, nemá v pláne odísť.

Chvíľu porozmýšľal, potom podišiel k telefónu a vykrútil číslo britského veľvyslanectva. Hneď ho spojili s Edmundsonom, tretím sekretárom a jeho priateľom.

„John? Tu Bob Rawlinson. Môžeš sa so mnou niekde stretnúť, keď skončíš?... Nemohol by si prísť skôr?... Musíš, priateľke Je to dôležité. Nuž, vlastne, ide o jedno dievča..." Rozpačito zakašlal. „Je nádherná, úplne fantastická. Neopísateľná! Ibaže trochu líška."

Edmundsonov hlas znel trocha salónne a odsudzujúco: „Prosím ťa, Bob, ty aj s tvojimi dievčatami! V poriadku, o druhej, dobre?" a zložil. Bob počul šťuknutie, akoby niekto, kto ich odpočúval, zložil slúchadlo.

Starý dobrý Edmundson. Pretože všetky telefóny v Ramate boli odpočúvané, Bob a John Edmundson si dohovorili malú šifru. Nádherné dievča, ktoré bolo „neopísateľné", znamenalo niečo veľmi súrne a dôležité. O druhej nasadne k Edmundsonovi do auta pred novou Obchodnou bankou a povie mu o skrýši. Povie mu, že Joan o nej nevie, ale že ak sa jemu niečo stane, je to veľmi dôležité. Keďže Joan a Jennifer pôjdu naspäť dlhou zámorskou cestou, neprídu do Anglicka skôr ako o šesť týždňov. Dovtedy sa prevrat takmer určite uskutoční — a bude alebo úspešný, alebo ho potlačia.

Ali Jusuf možno už vtedy bude v Európe alebo obaja — on aj Bob — budú na druhom svete. Povie Edmundsonovi dosť, ale nie priveľa.

Bob sa nakoniec poobzeral po miestnosti. Vyzerala rovnako pokojne, rozhádzané a domácky ako predtým. Jediné, čo tu

pribudlo, bol neškodný odkaz pre Joan. Postavil odkaz na stôl a vyšiel z izby. Na dlhej chodbe nebolo nikoho.

Žena v izbe susediacej s izbou Joan Sutcliffovej cúvla z balkóna dovnútra. V ruke mala zrkadlo. Pôvodne vyšla na balkón, aby lepšie videla chĺpok, ktorý jej trúfalo vyrazil na brade. Vytrhla si ho pinzetou a potom si v jasnom slnečnom svetle skúmavo prezerala tvár.

Vtom, ako sa uvoľnila, uvidela čosi inšie. Zrkadlo držala v takom uhle, že sa v ňom odrážalo zrkadlo na vešiakovej stene v susednej izbe, a v ňom videla muža, ktorý robil čosi zvláštne.

Také zvláštne a neočakávané, že tam ostala nehybne stáť a pozerala. On ju zo svojho miesta pri stole nemohol vidieť, a ona ho mohla vidieť len pomocou dvojitého odrazu. Keby bol obrátil hlavu dozadu, možno by zbadal odraz jej zrkadla a v ňom jej pohľad v zrkadle na vešiakovej stene, ale bol priveľmi zaujatý tým, čo robil, aby sa obzrel dozadu ...

Raz síce pozrel náhle k oknu, ale keďže tam nič nevidel, znova sklonil hlavu.

Žena ho pozorovala, kým nebol s prácou hotový. Po chvíľke napísal odkaz a postavil ho na stole. Potom sa jej stratil zo zorného uhla, ale počula celkom dobre, aby vedela rozoznať, že telefonuje. Nezachytila, čo hovorí, ale znelo to bezstarostne — všedne. Potom počula, ako zatvoril dvere.

Žena čakala niekoľko minút. Napokon otvorila dvere na svojej izbe. Na vzdialenejšom konci chodby sa akýsi Arab lenivo oháňal perovým ometačom. Zabočil za roh a zmizol jej z dohľadu.

Rýchlo prekĺzla k dverám susednej izby. Boli zamknuté, ale očakávala to. Pomocou ihlice do vlasov, čo mala so sebou, a čepele malého nožíka otvorila dvere rýchlo a odborne.

Vošla a zatvorila za sebou dvere. Vzala do ruky obálku s odkazom. Obálka nebola zalepená, len chrbát bol založený dovnútra, takže sa dala ľahko otvoriť. Prečítala si lístok a

zamračila sa. Nijaké vysvetlenie v ňom nebolo.

Zalepila obálku, položila ju nazad a prešla cez izbu. Vtom, keď už vystierala ruku, vyrušili ju hlasy prichádzajúce oknom z dolnej terasy.

Jeden poznala; patril žene, čo býva v izbe, v ktorej práve stojí. Rozhodný, panovačný, sebavedomý hlas. Vrhla sa k oknu.

Dolu na terase stála Joan Sutcliffová so svojou dcérou Jennifer, bledým, mocne stavaným pätnásťročným dievčaťom, a rozprávala celému okoliu a vysokému nešťastne vyzerajúcemu Angličanovi z britského konzulátu, čo si myslí o návrhu, ktorý jej prišiel ponúknuť.

„Ale to je vylúčené! Nikdy som nepočula taký nezmysel. Všade tu panuje pokoj a všetci sú celkom príjemní. Myslím, že je to všetko len hlúpe panikárenie."

„Aj my dúfame, pani Sutcliffová, aj my pevne dúfame. Ale jeho excelencia má pocit, že našou povinnosťou je..."

Pani Sutcliffová ho prerušila. Nemienila sa obťažovať úvahami, čo je povinnosťou veľvyslancov.

„Máme veľa batožiny, viete. Ideme domov zámorskou loďou na budúcu stredu. Cesta po mori bude pre Jennifer prospešná. Lekár tak povedal. Skutočne nemôžem prijať váš návrh, zmeniť všetky svoje plány a ísť do Anglicka lietadlom a ešte navyše tak narýchlo."

Nešťastne vyzerajúci muž povedal povzbudzujúco, že pani Sutcliffová a jej dcéra nemusia letieť do Anglicka, ale stačí, ak odletia do Adenu a tam nasadnú na svoju loď. „S našou batožinou?"

„Áno, áno, to sa dá zariadiť. Mám pripravené auto — dodávku. Hneď môžeme všetko naložiť."

„Nuž, dobre," vzdala sa pani Sutcliffová. „Myslím, že bude lepšie, keď sa teda pobalíme."

„Ale hneď, ak nemáte nič proti tomu."

Žena v spálni náhlivo ustúpila dozadu. Rýchlo pozrela na

adresu na visačke na jednom z kufrov. Potom vykĺzla z izby a vbehla do svojej, práve keď sa pani Sutcliffová vynorila spoza rohu chodby. Recepčný úradník bežal za ňou.

„Bol tu váš brat, pán veliteľ eskadry, pani Sutcliffová. Vyšiel hore do vašej izby. Ale myslím, že už aj odišiel. Museli ste sa s ním len o vlások minúť."

„To je otrava," vzdychla si pani Sutcliffová. „Ďakujem," povedala recepčnému úradníkovi a pokračovala v rozhovore s Jennifer. „Nazdávam sa, že aj Bob si robí zbytočné starosti. Ja sama v uliciach nevidím ani len náznak nejakého nepokoja. Dvere sú odomknuté. Akí sú nedbanliví títo ľudia."

„Možno ich nechal otvorené strýko Bob," poznamenala Jennifer.

„Škoda, že sme sa minuli... Aha, tu je nejaký odkaz."

Roztrhla obálku.

„Tak či onak Bob si nerobí zbytočné starosti," povedala víťazoslávne. „Zrejme o tom všetkom nič nevie. Diplomatické pletky a nič viac. Strašne neznášam balenie v najväčšej horúčave. V tejto izbe je ako v peci. Poďme, Jennifer, povyberaj si veci z bielizníka a zo skrine. Musíme všetko natlačiť, ako sa bude dať. Neskôr to môžeme prebaliť."

„Ešte nikdy som nezažila prevrat," povedala Jennifer zamyslene.

,, A myslím, že ani tentoraz nijaký nezažiješ," upozornila ju matka ostro. „Bude to presne, ako vravím. Nič sa nebude diať."

Jennifer vyzerala sklamaná.

3. PÁN ROBINSON SA PREDSTAVUJE

Asi o šesť týždňov neskôr mladý muž diskrétne zaklopal na dvere izby v Bloomsbury a vyzvali ho, aby vstúpil.

Izba bola malá. Za stolom sedel tučný chlap v stredných rokoch ponorený do kresla, na sebe mal skrčený oblek, posypaný popolom z cigary. Okná boli zatvorené, ovzdušie takmer nedýchateľné.

„No," povedal tučný chlap nevrlo s prižmúrenými očami, „o čo ide?"

O plukovníkovi Pikeawayovi sa povrávalo, že jeho oči vyzerajú, akoby mal práve zaspať, alebo akoby sa práve zobúdzal. Tiež sa povrávalo, že sa nevolá Pikeaway a že nie je plukovník. Ale ľudia navravia kadečo!

„Je tu Edmundson z ministerstva zahraničia, pane."

„Aha," vzdychol plukovník Pikeaway.

Zažmurkal, zdalo sa, že sa znova chystá spať, a zahundral: „Tretí sekretár na našom veľvyslanectve v Ramate v čase prevratu. Správne?" „Správne, pane."

„Zdá sa teda, že bude lepšie, keď ho prijmem," povedal plukovník bez najmenšej známky radosti. Trochu sa vystrel v kresle a oprášil si popol z brušiska.

Edmundson bol vysoký plavovlasý mladý muž, bezchybne oblečený, so spôsobmi, ktoré pristali k jeho oblečeniu, a s výrazom, ktorý akoby hovoril, že Edmundson s ničím nie je spokojný.

„Plukovník Pikeaway? Som John Edmundson. Povedali mi, že by ste... ehm... mali možno záujem stretnúť sa so mnou."

„Naozaj? Nuž, mali by to vedieť," povedal plukovník Pikeaway. „Sadnite si," vyzval návštevníka.

Oči sa mu znova začali zatvárať, ale skôr ako sa mu zatvorili, spýtal sa: „Boli ste v Ramate počas prevratu?" „Áno. Bola to nechutná záležitosť."

„To verím. Priatelili ste sa s Bobom Rawlinsonom, pravda?"

„Áno, poznám ho celkom dobre."

„Nesprávny čas," vyhlásil plukovník Pikeaway. „Je mŕtvy." „Áno, pane, viem. Ale nebol som si istý..." odmlčal sa. „Tu sa nemusíte unúvať diskrétnosťou," povedal Pikeaway. „Vieme tu všetko. Alebo ak aj nevieme, aspoň predstierame, že vieme. V deň prevratu Rawlinson odletel s Alim Jusufom z Ramatu. Odvtedy o lietadle nebolo počuť. Možno pristálo na nejakom neprístupnom mieste, alebo havarovalo. V Arolezských horách sa našli trosky lietadla. S dvoma mŕtvolami. Správu oznámia tlači zajtra. Je tak?"

Edmundson pripustil, že je to tak.

„Vieme tu o všetkom," chválil sa plukovník Pikeaway. „Na to tu sme. Lietadlo letelo do hôr. Možno boli zlé poveternostné podmienky. Ale možno aj predpokladať, že to bola sabotáž. Časovaná bomba. Ešte sme nedostali kompletnú správu. Lietadlo havarovalo na čertovsky nedostupnom mieste. Vypísala sa dokonca aj odmena za jeho nájdenie, ale v takýchto prípadoch to všetko potrebuje čas. Potom sme museli vyslať expertov, aby urobili prieskum. Prirodzene, všade samá byrokracia. Žiadosti zahraničnej vláde, povolenia od ministrov, podplácanie — nehovoriac o miestnych roľníkoch, ktorí si privlastňujú všetko, čo sa im môže na niečo zísť."

Odmlčal sa, pozrel na Edmundsona.

„Celá vec je veľmi smutná," povedal Edmundson. „Princ Ali Jusuf by možno bol osvietenský vládca s demokratickými zásadami."

„To ho chudáka pravdepodobne priviedlo na druhý svet," poznamenal plukovník Pikeaway. „Ale nemôžeme strácať čas a rozprávať si smutné príbehy o smrtiach kráľov. Požiadali nás, aby sme urobili istý... prieskum. Zainteresované osoby. To znamená osoby, voči ktorým je vláda jej veličenstva priaznivo naklonená." Tvrdo pozrel na spoločníka. „Viete, čo mám na mysli?"

„Nuž, počul som čosi," odvetil Edmundson neochotne.

„Možno ste počuli, že pri telách mŕtvych ani medzi troskami sa nenašlo nič cenné, alebo, pokiaľ vieme, nič cenné neukradli ani miestni obyvatelia. Hoci, čo sa toho týka, tamojšími roľníkmi si človek nikdy nemôže byť veľmi istý. Nič nevyzradia — rovnako ako ministerstvo zahraničia. Čo ste ešte počuli?"

„Nič iné."

„Nepočuli ste azda, že niečo cenné by sa predsa len malo nájsť? Načo vás teda ku mne poslali?"

„Povedali mi, že mi možno budete chcieť položiť niekoľko otázok," odvetil Edmundson korektne.

„Keď vám budem klásť otázky, budem očakávať odpovede," upozornil ho plukovník Pikeaway.

„Pochopiteľne."

„Nezdá sa, že by vám to bolo samozrejmé, synak. Nepovedal vám Bob Rawlinson niečo, predtým ako odletel z Ramatu? Ali mu dôveroval, ak vôbec niekomu dôveroval. Teda čujme. Povedal vám niečo?"

„O čom?"

Plukovník Pikeaway naňho tvrdo pozrel a poškriabal sa za uchom.

„Dobre teda," zamrmlal. „Prestaňte, prosím vás. Podľa mňa to trochu preháňate. Keď neviete, o čom hovorím, tak sa nedá nič robiť."

„Myslím, že bolo čosi..." začal Edmundson opatrne a zdráhavo. „čosi dôležité, čo mi Bob chcel povedať."

„Aha," vydýchol plukovník Pikeaway uľahčene, ako keď sa človeku napokon podarí odzátkovať fľašu. „Zaujímavé. Teda čujme, čo viete."

„Je toho veľmi málo, pane. Bob a ja... mali sme akúsi jednoduchú šifru. Boli sme presvedčení, že všetky telefónne rozhovory v Ramate sa odpočúvajú. Bob počul veľa vecí v paláci a ja som mal niekedy preňho tiež niekoľko užitočných informácií. Takže ak niekto z nás zatelefonoval tomu druhému

a spomenul .najfantastickejšie dievča' a označil ho výrazom ‚neopísateľné', znamenalo to, že ide o niečo dôležité."

„O nejakú dôležitú informáciu?"

„Áno. Bob mi zatelefonoval a použil ten výraz v deň, keď vypukol prevrat. Mali sme sa stretnúť na našom zvyčajnom mieste — pred istou bankou. Ale nepokoje vypukli práve v tej štvrti a polícia uzavrela cestu. Nemohol som sa spojiť s Bobom, ani on so mnou. Odleteli s Alim ešte v to popoludnie."

„Rozumiem," povedal Pikeaway. „Nemáte ani tušenia, odkiaľ telefonoval?"

„Nie. Mohlo to byť od hocikiaľ." „Škoda." Zmĺkol a potom zľahka nadhodil: „Poznáte pani Sutcliffovú?"

„Myslíte Bobovu sestru? Stretol som sa tam s ňou, samozrejme. Bola tam so svojou dcérou — školáčkou. Nepoznám ju dobre." „Boli si Rawlinson a ona veľmi blízki?" Edmundson rozmýšľal.

„Nie, nepovedal by som. Bola od neho oveľa staršia a taká, aké bývajú staršie sestry. A nemal rád svojho švagra. Vždy sa o ňom vyjadroval ako o vystatovačnej papuli."

„A taký aj je! Jeden z našich významných priemyselníkov — a tí veru vedia byť vystatovační! Takže vy si myslíte, že by sa Bob nebol zdôveril s dôležitým tajomstvom svojej sestre?" „Ťažko povedať... ale myslím, že nie." „Aj ja si myslím, že nie," prisvedčil plukovník Pikeaway. Vzdychol si. „Nuž teda tak je to: pani Sutcliffová s dcérou sa vracajú dlhou cestou po mori. Zajtra pristanú v prístave Tilbury na Eastern Queen."

Chvíľu mlčal a zamyslene si premeriaval mladého muža pred sebou. Potom, akoby sa rozhodol, vystrel ruku a rýchlo povedal: „Dobre, že ste prišli." „Len ľutujem, že som vám veľa nepomohol. Naozaj ste si istý, že nemôžem nič urobiť?"

„Áno, bohužiaľ nemôžete."

John Edmundson odišiel.

Diskrétny mladý muž sa vrátil do miestnosti.

„Myslel som si, že by som ho mohol poslať do Tilbury, aby

oznámil tú novinu Rawlinsonovej sestre," povedal Pikeaway. „Bol priateľom jej brata — okrem iného. Ale rozhodol som sa, že ho nepošlem. Je to nepružný typ. Škola ministerstva zahraničia. Príliš zásadový typ. Pošlem tam, akože sa volá...?"

„Dereka?"

„Správne," prikývol plukovník Pikeaway. „Začínate celkom dobre chápať, čo mám na mysli."

„Snažím sa, ako najlepšie viem."

„Snaha nestačí. Musíte to vedieť. Pošlite mi sem najprv Ronnieho. Mám preňho úlohu."

Plukovník Pikeaway sa znova očividne chystal spať, keď do miestnosti vstúpil mladý muž menom Ronnie. Bol vysoký, tmavovlasý, svalnatý a mal veselé a trochu bezočivé spôsoby.

Plukovník Pikeaway chvíľu naňho pozeral a potom sa uškrnul:

„Ako sa ti páči myšlienka vniknúť do útrob dievčenskej školy?"

„Do dievčenskej školy?" Mladý muž v údive zdvihol obočie. „To bude niečo nové! Čo robia? Vyrábajú bomby v chemickom laboratóriu?"

„Nič také! Je to veľmi noblesná škola pre vyššiu vrstvu. Meadowbank."

„Meadowbank!" zahvízdol mladý muž. „Neuveriteľné!"

„Drž svoj neokrôchaný jazyk za zubami a počúvaj! Tento semester tam príde princezná Šaista, prvostupňová sesternica a jediná blízka príbuzná nedávno zosnulého princa Aliho Jusufa z Ramatu. Doteraz bola v škole vo Švajčiarsku."

„čo mám urobiť? Uniesť ju?"

„Samozrejme, že nie. No, myslím si, že v blízkej budúcnosti sa môže stať stredobodom záujmu. Chcem, aby si dozeral na to, ako sa budú veci vyvíjať. Tvoju úlohu nemôžem zatiaľ spresniť. Neviem čo alebo kto sa tam môže zjaviť, ale keby sa zdalo, že niekto z našich priateľov z druhej strany prejaví

záujem, hlás to... Tvojou úlohou bude krátkodobé pozorovanie."

Mladý muž prikývol.

„A ako sa tam dostanem, aby som mohol pozorovať? Budem učiteľom kreslenia?"

„V pedagogickom zbore sú len samé ženy." Plukovník naňho zvažujúco pozrel. „Myslím, že ťa budem musieť urobiť záhradníkom."

„Záhradníkom?"

„Dúfam, že správne predpokladám, že vieš niečo o záhradkárstve?"

„Jasné, pravdaže. Keď som bol mladší, asi rok som viedol rubriku Vaša záhradka v Sunday Mail."

„Ale choď!" povedal plukovník Pikeaway. „To nič nie je! Sám by som vedel viesť rubriku o záhradkárstve, aj keby som o tom nič nevedel — veď je to len výber z niekoľkých krikľavo ilustrovaných záhradkárskych katalógov a záhradkárskej encyklopédie. Poznám všetky tie táraniny. *‚Prečo neuniknete tradícii a nedodáte tento rok skutočný exotický vzhľad vašej záhrade? Zasaďte pôvabné amaryllis belladonny a niekoľko prekrásnych odrôd čínskych astier Čo-ty-blb. Pokúste sa vypestovať sýtu červenú krásu tropických ruží Beznádej — nie sú síce veľmi odolné, ale pri vašej západnej stene sa im bude dobre dariť."* Zmĺkol a uškrnul sa. „A nijaký výsledok! Blázni si také kvety pokúpia, príde prvý mráz" a všetko zničí a ľudia banujú, že neostali verní žltým fialkám a nezábudkám! Nič takého, chlapče! Mám na mysli skutočné záhradníčenie. Napľuj si do dlaní, zober do rúk rýľ a dobre sa oboznám s kopami hnojiva; usilovne okopávaj rastlinky, používaj holandskú motyku a ostatné typy motýk, sladký hrášok prekop dobre do hĺbky a rob všetko, čo si to príšerné remeslo vyžaduje. Trúfaš si na to?"

„To všetko robím už od mladosti!"

„Samozrejme. Poznám tvoju matku. Nuž, dohodli sme sa."

„A je miesto záhradníka v Meadowbanku voľné?" „Samozrejme, že je," povedal plukovník Pikeaway. „V každej záhrade v Anglicku je nedostatok pracovných síl. Napíšem ti nejaké pekné odporúčanie. Uvidíš, zoberú ťa všetkými desiatimi. Nesmieme strácať čas, letný semester sa začína dvadsiateho deviateho."

„Záhradníčiť a mať oči otvorené, to sa odo mňa žiada, pravda?"

„Správne. A ak nejaké presexualizované puberťáčky budú na teba gúľať očami, nech ťa boh chráni, ak im čo len odpovieš. Nechcem ti v blízkej budúcnosti vytrhať uši."

Pritiahol si hárok papiera. „Aké krstné meno sa ti páči?" „Adam, to by sa hodilo."

„A priezvisko?"

„Čo takto Rajský?"

„Nie som si istý, či sa mi páči tvoj postoj. Adam Goodman bude celkom dobré meno. Choď za Jensonom, nech ti vypracuje nejakú minulosť, a potom sa daj do toho." Pozrel na hodinky. „Viac času už pre teba nemám. Nechcem nechať pána Robinsona čakať. Už by tu mal byť."

Adam zastal na ceste k dverám.

„Pán Robinson?" spýtal sa zvedavo. „Príde?"

„Ako som povedal." Na stole sa ozval bzučiak. „Práve prichádza. Vždy presný pán Robinson."

„Povedzte mi," spýtal sa Adam zvedavo, „kto to vlastne je? Ako sa v skutočnosti volá?"

„Volá sa pán Robinson," odvetil plukovník Pikeaway. „To je všetko, čo o ňom viem, a to je všetko, čo vedia aj ostatní."

Do miestnosti vstúpil muž, ktorému vonkoncom nesedelo meno Robinson. Skôr by mu pristalo volať sa Demetrius alebo Isaacstein či Perenna — hoci ani jedno meno by nebolo celkom priliehavé. Nebol ani celkom Žid, ani Grék alebo Portugalec, Španiel či Juhoameričan. Najväčšmi nepravdepodobné sa však

zdalo, že je Angličan a volá sa Robinson. Bol tučný, dobre oblečený, mal žltú tvár, melancholické tmavé oči, široké čelo a veľké ústa, odhaľujúce obrovské biele tesáky. Ruky mal pekne tvarované a starostlivo pestované. Hlas mal anglický, nebolo v ňom ani stopy po cudzom prízvuku.

S plukovníkom Pikeawayom sa zdvorilo pozdravili ako dvaja vládnuci monarchovia.

Potom, keď pán Robinson prijal cigaru, plukovník Pikeaway povedal:

„Je od vás veľmi milé, že ste nám ponúkli pomoc."

Pán Robinson si zapálil cigaru, oceňujúco si z nej potiahol a napokon sa ozval:

„Drahý priateľu, iba som si pomyslel — dopočul som sa o istej veci, rozumiete. Poznám veľa ľudí a tí mi povedia veľa vecí. Neviem prečo."

Plukovník Pikeaway sa k tomu prečo nevyjadril.

„Predpokladám, že ste počuli, že sa našlo lietadlo Aliho Jusufa," povedal.

„V stredu minulý týždeň," spresnil Robinson. „Mladý Rawlinson ho pilotoval. Komplikovaný let. A lietadlo nehavarovalo pre nejakú Rawlinsonovu chybu. Lietadlo pobabral istý Achmed — starší mechanik. Úplne dôveryhodný — aspoň Rawlinson si to myslel. Ale nebol. Teraz za nového režimu dostal veľmi výhodné miesto."

„Takže to bola sabotáž! Naisto sme to nevedeli. Je to smutné." „Áno. Chudák mládenec — mám na mysli Aliho Jusufa — bol veru zle pripravený na to, aby vedel čeliť korupcii a zrade. Podľa mňa nebolo rozumné, že chodil na drahú súkromnú školu. Ale teraz nám nejde oňho, pravda? Patrí minulosti. Nič nie je väčšmi mŕtve ako mŕtvy kráľ. Ide nám — každému svojím spôsobom — o to, čo mŕtvi králi zanechali po sebe." „A to je čo?"

Robinson pokrčil plecami.

„Tučné bankové konto v Ženeve, malé konto v Londýne,

pozoruhodné aktíva vo vlastnej krajine, ktoré teraz zhrabol slávny nový režim, a napokon malé osobné drobnosti." „Malé?"

„Veľkosť tých vecičiek je relatívna. Tak či onak, čo do rozmerov sú malé. človek ich môže pohodlne nosiť pri sebe." „Pokiaľ viem, Ali Jusuf ich nemal pri sebe." „Nie. Lebo ich dal mladému Rawlinsonovi." „Ste si tým istý?" spýtal sa ostro Pikeaway.

„Nuž, človek si nemôže byť nikdy istý," povedal Robinson ospravedlňujúco. „V paláci sa o tom veľa klebetí. Nemusí to byť všetko pravda. Ale zdá sa, že chýry, ktoré o tom kolujú, sú podložené."

„Ani mladý Rawlinson ich nemal pri sebe..." „V tom prípade," povedal Robinson," sa zdá, že museli byť vynesené z krajiny nejakým iným spôsobom."

„Akým iným spôsobom? Máte nejakú predstavu?" „Keď Rawlinson dostal drahokamy, zašiel do kaviarne v meste. V kaviarni nevideli, že by sa bol s niekým rozprával, alebo že by sa k nemu niekto priblížil. Potom šiel do hotela Ritz Savoy, kde bývala jeho sestra. Vyšiel do jej izby a strávil tam asi dvadsať minút. Ona v hoteli nebola. Potom vyšiel z jej izby a šiel k Obchodnej banke na Námestí víťazstva, kde speňažil šek. Keď vyšiel z banky, práve sa začínali nepokoje. Študenti sa búrili kvôli čomusi. Zakrátko však

bolo námestie vyprázdnené. Odtiaľ šiel Rawlinson priamo k štartovacej dráhe, kde v sprievode seržanta Achmeda prezrel lietadlo.

Ali Jusuf si vyšiel autom prezrieť novú stavbu cesty, zastavil auto pri štartovacej dráhe, prišiel za Rawlinsonom a prejavil želanie obzrieť si priehradu a stavbu novej cesty z vtáčej perspektívy. Vzlietli a nevrátili sa."

„Čo z toho dedukujete?"

„To, čo vy, drahý priateľ. Prečo Bob Rawlinson strávil dvadsať minút v sestrinej izbe, keď bola preč a keď mu

povedali, že sa pravdepodobne vráti až večer? Nechal jej odkaz — mohlo mu trvať najviac tri minúty, kým ho napísal. Čo robil vo zvyšnom čase?"

„Nazdávate sa, že ukrýval drahokamy na nejaké vhodné miesto medzi sestrine veci?"

„Sú dôvody predpokladať to, či nie? Pani Sutcliffovú evakuovali v ten istý deň spolu s ostatnými britskými občanmi. Odletela s dcérou do Adenu. Pokiaľ viem, do Tilbury príde zajtra."

Pikeaway prikývol.

„Dozrite na ňu," povedal Robinson.

„Chystáme sa na ňu dozrieť," prisvedčil Pikeaway. „To sa už zariadilo."

„Ak má drahokamy, bude v nebezpečenstve." Zatvoril oči. „Hnusí sa mi násilie."

„Myslíte, že k nejakému dôjde?"

„Do veci sú zainteresovaní viacerí ľudia. Rôzni nežiadúci ľudia — ak mi rozumiete."

„Rozumiem vám," zachmúril sa Pikeaway. „A ich záujmy sa samozrejme skrížia."

Pán Robinson potriasol hlavou: „Je to dosť znepokojujúce." Plukovník Pikeaway sa jemne opýtal: „Vy sám máte — ehm — nejaký zvláštny záujem v tejto veci?"

„Ja reprezentujem záujmy istej skupiny," povedal pán Robinson. Hlas mu znel mierne vyčítavo. „Niekoľko z tých drahokamov dodal môj syndikát jeho nebohej výsosti za veľmi slušnú a rozumnú cenu. Skupina ľudí, ktorých reprezentujem a ktorí majú záujem, aby sa drahokamy našli, by boli mali, odvážim sa to povedať, súhlas zosnulého majiteľa. Nerád by som povedal viac. Tieto veci sú veľmi chúlostivé."

„Teda vy ste s určitosťou na strane anjelov," usmial sa plukovník Pikeaway.

„Ach, anjelov! Presne tak — anjelov." Odmlčal sa. „Neviete náhodou, kto býval v hoteli v izbách susediacich s izbou pani

Sutcliffovej a jej dcéry?"

Plukovník Pikeaway vyzeral, akoby rozmýšľal.

„Počkajte chvíľu, myslím, že viem. Naľavo bývala seňora Angelika de Toredo — Španielka — ehm — tanečnica, vystupujúca v miestnom kabarete. Možno to nebola pravá Španielka a možno ani dobrá tanečnica. Ale medzi hosťami bola obľúbená. Na druhej strane bývala jedna zo skupiny učiteliek, pokiaľ viem..."

Pán Robinson uznanlivo žiaril.

„Vždy ste rovnaký. Človek vám príde niečo povedať, ale takmer vždy už viete, o čo ide."

„Ale kdeže," popieral skromne plukovník Pikeaway.

„Medzi nami," povedal pán Robinson," my toho vieme dosť." Oči sa im stretli.

„Dúfam," povedal pán Robinson a vstal, „že viem dosť..."

4. NÁVRAT CESTOVATEĽKY

„Naozaj neviem," povedala pani Sutcliffová nahnevane, keď pozerala z okna hotela, „prečo vždy musí pršať, keď sa človek vráti do Anglicka! V tom daždi všetko vyzerá strašne pochmúrne."

„To je fajn, že sme znova doma," povedala Jennifer. „Že každý na ulici hovorí po anglicky! A o chvíľu si budeme môcť dať prvotriedny čaj. Chlieb s maslom a džemom a ozajstné pečivo."

„Nebuď taká úzkoprsá, zlatko," napomenula ju pani Sutcliffová. „Načo som ťa potom zobrala do cudziny až k Perzskému zálivu, keď mi vravíš, že by si radšej bola ostala doma?"

„Nemám nič proti tomu, keď ideme do cudziny na mesiac alebo na dva," vysvetľovala Jennifer. „Povedala som len, že mám radosť, že sme znovu doma."

„Teraz nezavádzaj, miláčik, chcem sa presvedčiť, či nám priniesli všetku batožinu. Naozaj mám pocit — a trvá to už od vojny - že ľudia sú dnes nečestní. Som si istá, že keby som nedávala pozor na veci, ten chlap v Tilbury by bol zmizol s mojou zelenou taškou na zips. A ešte jeden sa ponevieral okolo našej batožiny. Videla som ho aj potom vo vlaku. Vieš, myslím si, že tí zlodeji sa šikovne prikrádajú k lodiam, a ak sú ľudia rozčúlení, alebo je im zle po plavbe, uchmatnú nejaký kufor."

„Och, mama, ty vždy rozmýšľaš len o takýchto veciach," vyčítala jej Jennifer. „Myslíš si, že každý, koho stretneš, je nečestný."

„Väčšina z nich je," tvrdila pani Sutcliffová prísne.

„Ale nie Angličania," namietala Jennifer.

„A to je práve najhoršie," odvetila jej matka. „Od Arabov a cudzincov človek nič inšie ani neočakáva, ale v Anglicku si nedáva pozor, a to uľahčuje robotu nečestným ľuďom. A teraz nech to spočítam. Tak, veľký zelený kufor a čierny kufor, dva

malé hnedé a taška na zips, golfové palice a tenisové rakety, cestovný vak a plátenný kufor — a kde je zelená taška? Ach, tamto! A ten arabský vak, čo sme kúpili na všetky prebytočné veci — áno, jeden, dva, tri, štyri, päť, šesť... áno, je to v poriadku. Je tu všetkých štrnásť kusov."

„Nemôžeme si už ísť konečne vypiť čaj?" opýtala sa Jennifer.

„Čaj? Veď sú len tri hodiny."

„Som strašne hladná."

„Dobre, dobre. Prosím ťa, choď naň dolu sama, naozaj mám pocit, že si musím oddýchnuť; a potom vybalím len to, čo budeme potrebovať na dnešnú noc. To je strašné, že nám tvoj otec nemohol prísť naproti. Prečo práve dnes musel mať tú dôležitú schôdzu riaditeľov v Newcastle-upon-Tyne, to jednoducho neviem pochopiť. Človek by si myslel, že manželka a dcéra by mali byť prvoradé. A najmä, keď nás nevidel tri mesiace. Si si istá, že to zvládneš sama?"

„Panebože, mama," vzdychla si Jennifer, „čo si myslíš, koľko mám rokov? Dáš mi nejaké peniaze? Nemám nijaké anglické peniaze."

Vzala desaťšilingovú bankovku, ktorú jej matka podala, a s povýšeným výrazom odišla.

Pri posteli zazvonil telefón. Pani Sutcliffová k nemu podišla a zdvihla slúchadlo. ,,Haló... áno... áno... Sutcliffová pri telefóne..."

Ktosi zaklopal na dvere. Pani Sutcliffová povedala do slúchadla: "Okamih, prosím," položila slúchadlo a podišla k dverám. Vonku stál mladý muž v tmavomodrých montérkach a s taškou na náradie.

„Elektrikár," predstavil sa rýchlo. „Svetlá v tomto apartmáne nie sú v poriadku. Poslali ma, aby som sa na to pozrel."

„Ach, dobre teda..."

Ustúpila nabok. Elektrikár vošiel dnu.

„Kde je kúpeľňa?"

„Tadiaľto — za tamtou druhou spálňou."

Vrátila sa k telefónu.

„Prepáčte, čo ste hovorili?"

„Volám sa Derek O'Connor. Mohol by som zájsť k vám hore? Ide o vášho brata."

„O Boba? Máte o ňom nejaké správy?"

„Bohužiaľ áno."

„Och... och, rozumiem... Áno, príďte hore. Je to na treťom poschodí, číslo tristodesať."

Sadla si na posteľ. Vedela už, o akú správu ide.

O chvíľu na dvere niekto zaklopal; otvorila a dnu vošiel mladý muž. Zdvorilo a zároveň sústrastne jej podal ruku.

„Ste z ministerstva zahraničia?"

„Volám sa Derek O'Connor. Môj šéf sem poslal mňa, lebo zrejme nenašiel nikoho iného, kto by vám to mohol oznámiť."

„Prosím, rozprávajte," riekla pani Sutcliffová. „Je mŕtvy, to ste mi chceli povedať?"

„Áno to, pani Sutcliffová. Letel s Alim Jusufom a zrútili sa v horách."

„Prečo mi to nedali vedieť — prečo mi to niekto netelegrafoval na loď?"

„Iba pred niekoľkými dňami sme sa to s určitosťou dozvedeli. Vedelo sa iba, že lietadlo je nezvestné, to bolo všetko. Za tých okolností ešte vždy mohla byť nádej. Lenže teraz sa našli trosky lietadla... Myslím, že vás uspokojím aspoň tým, že smrť nastala okamžite..."

„Aj princ sa zabil?"

„Áno."

„Vôbec ma to neprekvapuje," povedala pani Sutcliffová. Hlas sa jej trochu triasol, ale ináč sa celkom ovládala. „Vedela som, že Bob zomrie mladý. Vždy bol ľahkomyseľný, viete — vždy lietal na nových typoch lietadiel, ustavične sa pokúšal o nové akrobacie. Za posledné štyri roky som ho ledva videla.

Nuž ale čo, do života druhého človeka ťažko zasahovať, nemám pravdu?"

„Máte," prikývol návštevník. „Bohužiaľ máte." „Henry vždy hovorieval, že Bob sa skôr či neskôr zabije," spomínala pani Sutcliffová. Manželovo splnené proroctvo akoby jej poskytovalo istú melancholickú útechu. Po líci sa jej skotúľala slza a siahla po vreckovke. „Je to pre mňa šok." „Viem... je mi veľmi ľúto."

„No Bob tomu pochopiteľne nemohol uniknúť," rozvíjala ďalej pani Sutcliffová, „keď sa už raz stal princovým osobným pilotom. Nechcela som, aby sa mu dal najať. Bol dobrý letec. Som si istá, že ak vrazil do steny, nebola to jeho chyba."

„Nie," potvrdil O'Connor, „určite to nebola jeho chyba. Dostať princa z krajiny znamenalo letieť bez ohľadu na poveternostné podmienky. Bol to nebezpečný let a dopadol zle." Pani Sutcliffová prikývla.

„To celkom chápem," povedala. „Ďakujem, že ste mi to prišli oznámiť."

„A ešte niečo," doložil O'Connor, „niečo, na čo sa vás musím opýtať. Nezveril vám brat niečo, aby ste to priviezli do Anglicka?"

„Či mi niečo nezveril?" spýtala sa pani Sutcliffová. „Čo tým myslíte?"

„Nedal vám nejaký — balíček — nejaký malý darček, aby ste ho priniesli a odovzdali niekomu v Anglicku?"

Začudovane pokrútila hlavou. „Nie. Prečo si myslíte, že by také niečo robil?"

„Jestvoval istý veľmi dôležitý balíček a myslím si, že ho váš brat dal niekomu, aby ho priniesol domov. Navštívil vás v hoteli v ten deň — mám na mysli deň prevratu."

„Viem. Nechal mi lístok. Ale nebolo na ňom nič — iba niečo bezvýznamné o tenise či golfe, čo si chcel zahrať na druhý deň. Predpokladám, že keď písal ten odkaz, nevedel ešte, že v to popoludnie bude musieť odletieť s

princom." „To bolo všetko, čo na ňom bolo napísané?" „Na lístku? Áno."

„Odložili ste si ho, pani Sutcliffová?"

„či som si odložila jeho odkaz? Samozrejme, že nie. Bol celkom obyčajný. Roztrhala som ho a zahodila. Prečo by som si ho mala odkladať?"

„Iba tak," povedal O'Connor. „Chcel som len vedieť." „Vedieť, a čo?" spýtala sa pani Sutcliffová mrzuto.

„Či v ňom náhodou nebola zašifrovaná nejaká iná správa. Napokon..." usmial sa, „...jestvuje taká vec ako neviditeľný atrament, viete."

„Neviditeľný atrament!" zvolala pani Sutcliffová so značnou nechuťou, „myslíte atrament, o akom sa píše v špionážnych románoch?"

„Nuž, obávam sa, že presne taký," odvetil O'Connor takmer ospravedlňujúco.

„Hlúposť," povedala pani Sutcliffová. „Som si istá, že Bob by nikdy nepoužil niečo také ako neviditeľný atrament. A načo by to robil? Bol milý, priamy, obyčajný rozumný človek." Znovu jej po líci stiekla slza. „Ach, bože, kde mám kabelku? Musím si vybrať vreckovku. Možno som si ju nechala vo vedľajšej izbe."

„Donesiem vám ju," ponúkol sa O'Connor.

Prešiel cez spojovacie dvere a zastal, keď sa mladý muž v montérkach, ktorý sa zohýbal nad kufrom, vystrel, obrátil sa k nemu a dosť prekvapene naňho hľadel.

„Som elektrikár," povedal mladý muž rýchlo. „Svetlá tu nie sú v poriadku."

O'Connor šťukol vypínačom.

„Mne sa zdá, že im nič nechýba," vyriekol prívetivo.

„Teda mi zrejme dali zlé číslo izby," povedal elektrikár.

Nahádzal náradie do tašky a rýchlo vykĺzol cez dvere na chodbu.

O'Connor sa zamračil, zobral kabelku pani Sutcliffovej z

toaletného stolíka a priniesol jej ju.

„Dovolíte," povedal a zdvihol slúchadlo.

„Tu izba tristodesať. Poslali ste sem elektrikára, aby prezrel svetlá v tomto apartmáne. Áno... Áno, počkám."

Čakal.

„Nie? Pravdaže, myslel som si to. Nie, nič sa nestalo."

Položil slúchadlo na vidlicu a obrátil sa k pani Sutcliffovej.

„Všetky svetlá sú tu v poriadku," povedal. „A z recepcie sem neposlali nijakého elektrikára."

„čo tu potom ten chlap robil? Bol to zlodej?"

„Možno, že bol."

Pani Sutcliffová si rýchlo prezrela kabelku. „Z kabelky mi .nič nevzal. Peniaze mi nechýbajú."

„Ste si istá, pani Sutcliffová, úplne istá, že vám brat nedal nič, čo ste mali priniesť domov a čo by sa mohlo zabaliť niekde do vašej batožiny?"

„Som si tým absolútne istá," tvrdila pani Sutcliffová.

„Alebo do batožiny vašej dcéry — máte dcéru, pravda?"

„Áno, šla dolu na čaj."

„Nemohol jej váš brat niečo dať?"

„Nie, určite nemohol."

„Je tu aj iná možnosť," povedal O'Connor, „v ten deň, keď vás čakal vo vašej izbe, mohol ukryť niečo do vašej batožiny, medzi vaše osobné veci."

„Ale prečo by to Bob robil? To je nanajvýš nepravdepodobné."

„Nie je to až také nepravdepodobné, ako sa zdá. Je možné, že princ Ali Jusuf dal niečo vášmu bratovi do úschovy a váš brat si myslel, že to niečo bude bezpečnejšie medzi vašimi vecami ako u neho."

„Mne sa to nezdá pravdepodobné," namietala pani Sutcliffová.

„Rád by som vedel, či by vám neprekážalo, keby sme hľadali spolu?"

„Prehľadať celú moju batožinu? To mám všetko vybaliť?" zabedákala pani Sutcliffová.

„Viem," povedal O'Connor. „Je veľmi nepríjemné žiadať to od vás. Ale mohlo by to byť veľmi dôležité. Viete, mohol by som vám pomôcť," vravel presvedčujúco. „Často som balil veci svojej matke. Tvrdí, že viem celkom dobre baliť."

Vynaložil všetok svoj šarm, ktorý na ňom právom oceňoval plukovník Pikeaway.

„Nuž, dobre," podvolila sa pani Sutcliffová, „keď hovoríte — totiž, keď je to skutočne také dôležité..."

„Mohlo by to byť veľmi dôležité," ubezpečil ju Derek O'Connor. „Nuž a teraz," usmial sa na ňu, „sa môžeme pustiť do toho."

O tri štvrte hodiny sa vrátila Jennifer. Poobzerala sa po izbe a od prekvapenia otvorila ústa.

„Mama, čo to robíš?"

„Vybaľovali sme," odvetila pani Sutcliffová mrzuto. „A teraz Veci nanovo balíme. Toto je pán O'Connor. Moja dcéra Jennifer."

„Ale prečo vybaľujete a znova zabaľujete?"

„Mňa sa nepýtaj," odsekla jej matka. „Ktosi sa totiž domnieva, že strýko Bob dal niečo do mojej batožiny, aby som to priniesla domov. Predpokladám, že tebe nedal nič, však, Jennifer?"

„Strýko Bob mi mal dať niečo, aby som to priniesla domov? Nie. Rozbaľovali ste aj moje veci?"

„Vybalili sme všetko," povedal Derek O'Connor prívetivo, „a nič sme nenašli, a teraz balíme všetko nanovo. Myslím, že by ste si mali dať čaj alebo niečo iné, pani Sutcliffová. Môžem vám niečo objednať? Hádam brandy so sódovkou?" Podišiel k telefónu.

„Myslím, že by som si radšej dala šálku čaju," povedala pani Sutcliffová.

„Mala som fantastický čaj," pochválila sa Jennifer. „A chlieb s maslom, sendviče a zákusok a potom mi čašník priniesol ešte niekoľko sendvičov, lebo som sa ho spýtala, či by mi nemohol ešte priniesť. Bolo to úžasné."

O'Connor objednal čaj, potom šikovne a úhľadne dobalil kufre pani Sutcliffovej, ktorá, hoci neochotne, musela obdivovať jeho zručnosť.

„Zdá sa, že vás matka naučila veľmi dobre baliť," povedala uznanlivo.

„Aj iné veci robím veľmi dobre," usmial sa O'Connor.

Matka mu zomrela už veľmi dávno a svoju zručnosť pri vybaľovaní a zabaľovaní získal jedine v službách plukovníka Pikeawaya.

„Ešte čosi, pani Sutcliffová. Bol by som rád, keby ste na seba dávali veľký pozor."

„Aby som dávala na seba pozor? Ako to myslíte?"

„Nuž," odvetil neurčito O'Connor, „prevraty sú záludné záležitosti. Je na nich zainteresovaných mnoho strán. Zostanete v Londýne dlhšie?"

„Zajtra odchádzame na vidiek. Manžel nás tam odvezie."

„Potom je to v poriadku. Ale... nič neriskujte. Keby sa vám prihodilo niečo, čo len najmenej zvláštne, ihneď zatelefonujte na , číslo deväť deväť deväť."

„Oóch," vykríkla natešene Jennifer. „Telefonovať na deväť deväť deväť. Vždy som po tom túžila."

„Nebuď hlúpa, Jennifer," zahriakla ju matka.

Úryvok zo správy v miestnych novinách:

Včera postavili pred magistrálny súd muža, ktorého obvinili z vlámania do rezidencie Henryho Sutcliffa s lupičským úmyslom. Zatiaľ čo členovia rodiny boli na ranných nedeľných bohoslužbách, vlamač poprevracal spálňu pani Sutcliffovej. Kuchynský personál, čo pripravoval obed, nepočul nič. Polícia zaistila muža na úteku z domu. Zrejme ho muselo niečo

vystrašiť, lebo z domu utiekol s prázdnymi rukami.

Vypovedal, že sa volá Andrew Ball, nemá stále bydlisko a priznal, že je vinný. Vypovedal, že je bez práce a že hľadal peniaze. Pani Sutcliffová mala všetky šperky, okrem tých, čo si vzala na seba, uložené v banke.

„Povedal som ti, aby si dala urobiť zámku na to francúzske okno v prijímacom salóne," poznamenal pán Sutcliffe v rodinnom kruhu.

„Drahý Henry," spustila pani Sutcliffová, „zdá sa, že si neuvedomuješ, že som posledné tri mesiace strávila v cudzine. A okrem toho som určite niekde čítala, že ak sa vlamači chcú niekde dostať, vždy sa im to podarí."

A keď znova pozrela do miestnych novín, s pobavením dodala: „Ako nádherne a veľkolepo znie ten ‚kuchynský personál'. Ako sa to líši od ozajstnej skutočnosti — stará, celkom hluchá pani Ellisová, ktorá ledva vládze stáť na nohách, a tá nasprostastá Bardwellova dcéra, čo prichádza pomáhať vždy v nedeľu ráno."

„Nie je mi teda jasné," poznamenala Jennifer, „ako sem polícia mohla prísť načas a vlamača chytila."

„Je to veľmi zvláštne, že nič nezobral," pripomenula matka. „Vieš to celkom iste, Joan?" nástojčivo sa jej opýtal manžel. „Spočiatku si trochu pochybovala." Pani Sutcliffová rozčúlene vzdychla.

„Také niečo sa nedá povedať hneď. Pri tom neporiadku v mojej spálni, keď veci boli všade porozhadzované, zásuvky povyťahované a povysýpané. Najprv som musela všetko poprezerať, a až potom som si mohla byť istá — hoci teraz mi prichádza na um, že si nepamätám, že by som videla môj najlepší jacqmarský šál."

„Prepáč, mama. To som bola ja. Odfúklo mi ho cez palubu, keď sme sa plavili po Stredozemnom mori. Požičala som si ho. Chcela som ti to povedať, ale zabudla som."

„Teda počuj, Jennifer, koľko ráz som ti už vravela, aby si si

bez môjho vedomia nič nepožičiavala!"

„Môžem si zobrať ešte trochu pudingu?" zahovárala Jennifer.

„Samozrejme. Pani Ellisová má ozaj zlaté ruky. Oplatí sa ju mať, aj keď musíme na ňu toľko kričať. Dúfam, že si v škole nebudú o tebe myslieť, že si nenásytná. Pamätaj si, Meadowbank nie je celkom obyčajná škola."

„Vlastne ani neviem, či naozaj chcem ísť do Meadowbanku," povedala Jennifer. „Poznala som jedno dievča, ktorej sesternica tam bola a povedala, že je to strašná škola. Celý čas ťa tam len učia, ako máš nastupovať do rolls-roysa a vystupovať z neho a ako sa máš správať, keby ťa pozvala na obed kráľovná."

„Prestaň, Jennifer," zahriakla ju pani Sutcliffová. „Vôbec si neceníš, aké máš mimoriadne šťastie, že ťa prijali do Meadowbanku. Môžem ťa ubezpečiť, že slečna Bulstrodová neprijíma každé dievča.' Prijala ťa naozaj iba vďaka tomu, že tvoj otec zaujíma významné postavenie a teta Rosamond je taká vplyvná. Máš neobyčajné šťastie. A ak ťa raz pozvú na obed ku kráľovnej," dodala pani Sutcliffová, „skutočne sa ti zíde, keď budeš vedieť, ako sa máš správať."

„Nuž dobre," odvetila Jennifer, „myslím si však, že kráľovná aj tak je často nútená pozývať na obed ľudí, ktorí nevedia, ako sa majú správať — napríklad afrických náčelníkov, jockeyov a šejkov."

„Africkí náčelníci majú najuhladenejšie spôsoby," poúčal ju otec, ktorý sa len nedávno vrátil z krátkej obchodnej cesty do Ghany.

„A takisto arabskí šejkovia," pripomenula pani Sutcliffová. „Sú ozaj zdvorilí."

„Pamätáš sa na šejkov sviatok, na ktorom sme sa zúčastnili?" zaspomínala Jennifer. „A ako vylúpol ovci oko a podal ti ho a ako ťa strýko Bob štuchol, aby si nerobila fóry a zjedla ho? Myslím, že keby to šejk urobil s pečeným jahňaťom

v Buckinghamskom paláci, kráľovná by bola z toho tiež riadne vyvalená, či nie?"

„Prestaň, Jennifer," napomenula ju matka. Tým sa rozhovor na túto tému skončil.

Keď Andrewa Balla, bez stáleho bydliska, odsúdili na tri mesiace za vlámanie, Derek O'Connor, ktorý dovtedy skromne sedeli v poslednej lavici v súdnej miestnosti, vytočil telefónne číslo múzea.

„Ten chlap nemal pri sebe celkom nič, keď sme ho zbalili,"] povedal. „A veru dožičili sme mu more času."

„Kto je to? Niekto známy?"

„Myslím, že jeden z bezvýznamných zlodejíčkov. Robí len malé roboty. Najali si ho na túto vec. Nie je veľmi rozumný, ale vraj je dôkladný."

„A prijal rozsudok ako baránok?" uškrnul sa na druhom konci linky plukovník Pikeaway.

„Áno. Pôsobil dokonalým dojmom hlúpeho chlapa chyteného v slepej uličke. Človek by ho nikdy nespájal s nejakou významnou partiou. Samozrejme, to je na ňom cenné."

„A nenašiel nič," uvažoval nahlas plukovník Pikeaway. „Ani vy ste nenašli nič. Vyzerá to tak, pravda, akoby nebolo čo nájsť? Zdá sa, že sme sa mýlili, keď sme si mysleli, že Rawlinson to pribalil medzi veci svojej sestry."

„Aj iní ľudia si mysleli to isté."

„Je to dosť logické, naozaj... Možno, že niekto čaká, že skočíme na vnadidlo."

„Možno. A sú aj nejaké iné možnosti?"

„Veľa. Tie vecičky sú možno ešte vždy v Ramate. Ukryté niekde v hoteli Ritz Savoy. Alebo ich Rawlinson dal niekomu cestou k štartovacej dráhe. Alebo môže byť niečo na tej narážke pána Robinsona. Možno sa ich zmocnila nejaká žena. Alebo tie vecičky mala pri sebe pani Sutcliffová a ani o tom nevedela, a vyhodila ich cez palubu do Červeného mora spolu s

niečím, čo už viac nepotrebovala."

„To by bolo zo všetkého najlepšie," dodal zamyslene. „Ale choďte, veď tie vecičky majú veľkú cenu, pane." „Ľudský život má tiež dosť veľkú cenu," povedal plukovník Pikeaway.

5. LISTY ZO ŠKOLY MEADOWBANK

Julia Upjohnová píše matke:

Milá mama,

už som sa tu udomácnila a veľmi sa mi tu páči. Je tu jedno dievča, ktoré tiež prišlo do školy len v tomto semestri, volá sa Jennifer a väčšinou robíme všetko spoločne. Obidve strašne rady hráme tenis. Je o niečo lepšia. Má naozaj fantastické podanie, keď sa jej podarí — ale nestáva sa jej to vždy. Vraví, že sa jej raketa skrivila, keď bola v Perzskom zálive. Je tam veľmi horúco. Bola tam práve, keď vypukol prevrat. Ja som povedala, že to bolo určite strašne vzrušujúce, no ona povedala, že nie, lebo z prevratu vôbec nič nevideli. Odviezli ich na veľvyslanectvo či kde, a tak všetko premeškali.

Slečna Bulstrodová vyzerá celkom ako jahniatko — ale je aj dosť hrôzostrašná — alebo vie byť. Keď je človek nový, je k nemu milá. Za chrbtom ju všetci volajú Šerifka alebo Milosťpani. Anglickú literatúru nás učí slečna Richová, je úžasná. Keď sa rozohní, vlasy jej lietajú na všetky strany. Má trochu čudnú, ale zaujímavú tvár, a keď číta úryvky zo Shakespeara, všetko znie celkom inak, akosi skutočnejšie. Nedávno nám rozprávala o Jagovi a o tom, čo cítil — a veľa vecí o žiarlivosti a o tom, ako človeka zožiera a ako človek trpí, až kým celkom nezošalie a túži ublížiť milovanej osobe. Všetkým nám po tele behali zimomriavky, len Jennifer nie, tú nič nerozhádže. Slečna Richová nás učí aj zemepis. Vždy som si myslela, že je to strašne hlúpy predmet, ale so slečnou Richovou vôbec nie je taký. Dnes ráno nám rozprávala o obchode s korením a prečo sa používa korenie — lebo potraviny sa veľmi rýchlo kazia.

Začala som chodiť na hodiny výtvarnej výchovy k slečne Laurieovej. Prichádza dva razy do týždňa a bráva nás do

Londýna do galérií. Francúzštinu máme s mademoiselle Blancheovou. Nevie si veľmi udržať poriadok. Jennifer tvrdí, že Francúzi nemajú preň zmysel. Nerozčuľuje sa, je len nudná. Vravieva: „Enfin, vous m'ennuiez, mes enfants!" Slečna Springerová je strašná. Učí telocvik. Má ryšavé vlasy, a keď je rozhorúčená, páchne. Ďalej je tu slečna Chadwicková (Chaddy), je tu odvtedy, čo založili túto školu. Učí matematiku a je trochu nervózna, ale ináč celkom dobrá. A je tu slečna Vansittartová — učí dejepis a nemčinu. Je ako slečna Bulstrodová, ibaže menej energická.

Je tu veľa dievčat z cudziny, dve Talianky a niekoľko Nemiek a dosť veselá Švédka (je princezná alebo také dačo) a dievča, čo je napoly Turkyňa a napoly Peržanka a ktorá vraví, že sa mala vydať za princa Aliho Jusufa, čo sa zabil pri leteckej katastrofe, ale Jennifer hovorí, že to nie je pravda, že to Šaista vraví len preto, lebo mu bola nejakou sesternicou, a tam u nich sa sesternice vydávajú za bratrancov. Ale Jennifer hovorí, že on by sa s ňou neoženil. Ľúbil totiž nejakú inú. Jennifer vie veľa vecí, ale zvyčajne o nich nerozpráva.

Predpokladám, že čoskoro pôjdeš na ten výlet. Nezabudni si doma pas, ako si to urobila minule!!! A vezmi si so sebou skrinku s prvou pomocou pre prípad, že by sa Ti niečo stalo.

Bozkáva Ťa Julia.

Jennifer Sutcliffová píše matke:

Drahá mamička,

naozaj tu nie je zle. Páči sa mi tu väčšmi, ako som očakávala. Počasie je veľmi dobré. Včera sme mali písať slohovú prácu na tému „Môže byť dobrej charakterovej vlastnosti nadbytok?" Nemohla som nič vymyslieť. Na budúci týždeň budeme písať „Rozdiel medzi postavou Júlie a

Desdemony". Aj to sa mi zdá hlúpe. Čo povieš, nemohla by som dostať novú tenisovú raketu? Viem, že si mi dala do tejto urobiť nový výplet len minulú jeseň, ale zle sa s ňou hrá. Možno, že sa pokrivila. Chcela by som sa učiť po grécky. Môžem? Mám rada jazyky. Niektoré pôjdeme na budúci týždeň na balet do Londýna. Na Labutie jazero. Strava je tu celkom dobrá. Včera sme mali na obed kura a popoludní k čaju sme mali výborné domáce koláče.

Už si na viacej novostí neviem spomenúť — prišli k nám ešte ďalší zlodeji?

Tvoja milujúca dcéra Jennifer.

List od Margaret Gore-Westovej, staršej žiačky, matke:

Milá mama,

nového je veľmi málo. Tento semester nás nemčinu učí slečna Vansittartová. Hovorí sa, že slečna Bulstrodová pôjde do penzie a že slečna Vansittartová bude jej následníčkou, hovorí sa o tom už viac ako rok, ale nie som si istá, či je to pravda. Spýtala som sa na to slečny Chadwickovej (samozrejme, že by som sa na to neodvážila opýtať slečny Bulstrodovej), no ona mi len ostro odvrkla. Povedala, že to určite nie a aby som nepočúvala klebety. V utorok sme boli na balete. Na Labuťom jazere. Ani sa to slovami nedá opísať!

S princeznou Ingrid je celkom psina. Má veľmi belasé oči, ale nosí strojček na zuby. Sú tu dve nové Nemky. Po anglicky hovoria celkom dobre.

Slečna Richová sa už vrátila a vyzerá celkom dobre. Minulý semester nám chýbala. Nová telocvikárka sa volá slečna Springerová. Je strašne panovačná a nikto ju nemá veľmi v láske. Hoci tenis trénuje veľmi dobre. Myslím, že jedno z nových dievčat — Jennifer Sutcliffová — bude naozaj dobrá.

Backhand má však trochu slabý. Najviac sa priatelí s Juliou. Voláme ich „Sojky".

Nezabudneš ma odtiaľto zobrať dvadsiateho, pravda? Športový deň je 19. júna.

Srdečne pozdravuje

Margaret.

Ann Shaplandová píše Dennisovi Rathbonovi:

Drahý Dennis,

voľno dostanem až v tretom týždni semestra. Veľmi rada by som šla vtedy s Tebou na večeru. Voľno by som mala dostať v sobotu alebo v nedeľu. Oznámim Ti to.

Je celkom zábavné pracovať v škole. Ale vďaka bohu, že nie som učiteľka! Určite by som zošalela.

Tvoja navždy Ann.

List slečny Johnsonovej sestre:

Drahá Edith,

nič zvláštne sa tu nedeje. Letný semester je vždy príjemný. Záhrada vyzerá nádherne, dostali sme nového záhradníka, aby pomohol starému Briggsovi — mladého a silného. Je celkom driečny, čo by nemuselo byť. Dievčence sú také hlúpe.

Slečna Bulstrodová nevraví už nič o tom, že pôjde do dôchodku, a tak si myslím, že ju ten nápad už prešiel. Slečna Vansittartová by vonkoncom nebola taká istá. Skutočne si myslím, že by som tu ďalej neostala.

Pozdravuj odo mňa Dicka a deti a pozdravuj aj Olivera a Kate, keď ich uvidíš.

Elspeth.

List mademoiselle Angele Blancheovej Renému Dupontovi, Poste Restante, Bordeaux:

Drahý René,

všetko je tu v poriadku, hoci nemôžem povedať, že by som sa tu zabávala. Dievčatá ani neposlúchajú, ani sa slušne nesprávajú. Avšak myslím, že je lepšie nesťažovať sa slečne Bulstrodovej. Človek si musí pri nej všetko dobre rozvážiť.

Ináč tu nie je nič zaujímavé, čo by som Ti napísala.

Mouche.

List slečny Vansittartovej priateľke:

Milá Gloria,

letný semester sa už hladko začal. S novými dievčatami môže byť človek naozaj veľmi spokojný. Cudzinky sa udomácňujú dobre. Naša malá princezná (zo Stredného východu, nie tá zo Škandinávie) má sklony nepretrhnúť sa príliš, ale nazdávam sa, že sa to dalo čakať. Ináč má veľmi príjemné spôsoby.

Nová učiteľka telocviku, slečna Springerová, nemá úspech. Dievčatá ju nemajú rady a ona sa k nim správa priveľmi povýšenecky. Napokon toto nie je obyčajná škola. Nestojíme a nepadáme len na telesnej výchove! Je aj veľmi zvedavá a vypytuje sa na veľa osobných vecí. Čo vie byť veľmi otravné, ozaj je nevychovaná. Mademoiselle Blancheová, nová francúzštinárka, je milá, ale nedosahuje úroveň mademoiselle Dupoyovej.

V prvý deň semestra sme sa len-len že vyhli škandálu. Lady Veronica Carlton-Sandwaysová sa zjavila celkom opitá! Nebyť slečny Chadwickovej, ktorá ju včas zbadala a odviedla, mohli

sme mať veľmi nepríjemný výstup. Dvojčatá sú tiež veľmi milé dievčatá.

Slečna Bulstrodová ešte nepovedala nič určité o budúcnosti — ale Z jej správania usudzujem, že sa definitívne rozhodla. Viesť Meadowbank je naozaj pekný úspech; budem hrdá, ak budem môcť pokračovať v jeho tradícii.

Pozdrav odo mňa Marjorie, keď ju uvidíš.

Tvoja navždy
Eleanor.

List plukovníkovi Pikeawayovi, poslaný zvyčajnými cestami:

Hovorím, poslali ste ma do nebezpečenstva! Som jediný schopný muž v tejto ustanovizni zhruba medzi stodeväťdesiatimi ženami.

Jej výsosť prišla, ako sa patrí. Cadillac jahodovej a belasej farby, noblesný sprievod — orientálec v domorodom odeve s manželkou — krásavicou v módnej parížskej toalete, no a jej mladšie vydanie (jej kráľovská výsosť).

Sotva som ju spoznal na druhý deň v školskej uniforme. Nebude ťažké sa s ňou spriateliť. Už sa to do istej miery aj stalo. Milo a nevinne sa ma pýtala na mená rôznych kvetov, keď sa na ňu oborila pehavá Gorgona s rysavými vlasmi a hlasom ako vrana a odviedla ju preč. Nechcela ísť. Vždy som si myslel, že orientálne dievčatá so svojimi závojmi sú vychovávané ku skromnosti a miernosti. No, myslím si, že táto už musela získať trochu svetských skúseností počas štúdií vo Švajčiarsku.

Gorgona alias slečna Springerová, učiteľka telocviku, sa vrátila a dala mi lekciu. Záhradnícky personál sa nemá čo rozprávať so žiačkami a podobne. Ja som sa na to zatváril nevinne a prekvapene: „Prepáčte, prosím, ale slečna sa ma

pýtala, čo sú to za kvety tieto delphinium. Predpokladám, že tam, odkiaľ ona pochádza, ich nemajú." Gorgona sa dala ľahko upokojiť a nakoniec sa takmer vyškierala. Oveľa menší úspech som mal u sekretárky slečny Bulstrodovej. Je to taká neohrabaná vidiečanka. Francúzštinárka je oveľa lepšia spolupracovníčka. Napohľad plachá ako myš, ale v skutočnosti až taká myška nie je. Tiež som sa spriatelil s troma príjemnými chichotavými pipíškami. Krstné mená — Pamela, Lois a Mary, priezviská nezistené, ale sú z aristokratických rodov. Britký, starý vojnový kôň, čo sa volá slečna Chadwicková, ma ostro sleduje, a tak si dávam pozor, aby sa mi nestratil zápisník.

Môj šéf, starý Briggs, je skôrnatený, mrzutý chlap, ktorého hlavnou témou rozhovoru sú veci, čo sa odohrali za dobrých starých čias, keď bol, upodozrievam ho, štvrtý z piatich záhradníkov. Hundre na mnoho vecí a na ľudí, ale pred slečnou Bulstrodovou má rešpekt. Rovnako mám pred ňou rešpekt aj ja. Prehovorila so mnou niekoľko slov, veľmi milých, ale mal som strašný pocit, že cezo mňa vidí skrz-naskrz a že všetko o mne vie.

Zatiaľ ani náznak niečoho zlovestného — ale žijem v nádeji a neprestávam dúfať.

6. DNI NA ZAČIATKU

V zborovni si učiteľky navzájom vymieňali novinky. Rozprávali si o zahraničných cestách, o divadelných hrách, ktoré videli, o výstavách, čo navštívili. Z rúk do rúk kolovali fotografie. Nebezpečenstvo farebných diapozitívov ešte len hrozilo. Všetky nadšenkyne chceli ukázať vlastné fotografie, ale pritom sa chceli vyhnúť tomu, aby si museli prezrieť fotografie ostatných.

V tejto chvíli sa stal rozhovor menej osobný. Učiteľky kritizovali aj obdivovali nový športový pavilón. Pripustili, že je to pekná budova, ale prirodzene každá by rada tak alebo onak zdokonalila jeho projekt. V krátkosti sa prebrali aj nové dievčatá a rozsudok vcelku vyznel priaznivo.

Krátko a príjemne sa pozhovárali aj s dvoma novými členkami zboru. Bola už predtým mademoiselle Blancheová v Anglicku? Z ktorej časti Francúzska pochádza?

Mademoiselle Blancheová odvetila zdvorilo, ale odmerane.

Slečna Springerová bola ochotnejšia debatovať.

Rozprávala s dôrazom a rozhodne. Dalo by sa takmer povedať, že prednášala na tému: Vynikajúce vlastnosti slečny Springerovej. Ako veľmi ju oceňovali ako kolegyňu. Ako riaditeľky vďačne prijímali jej rady a ako podľa nich popremieňali rozvrh.

Slečna Springerová nebola vnímavá. Nevšimla si nepokoj a nepozornosť medzi poslucháčkami. Ostávalo na slečne Johnsonovej, aby sa jej prívetivo spýtala:

„Predsa si len myslím, že vaše nápady sa neprijímali vždy... tak... ehm... ako by sa mali."

„človek musí byť pripravený na nevďak," povedala slečna Springerová. Hoci hovorila hlasno, ešte väčšmi zvýšila hlas. „Je zlé, že ľudia sú takí pokryteckí — nechcú sa postaviť zoči-voči faktom. Často radšej nevidia to, čo majú stále pred nosom. Ja nie som taká. Ja idem priamo k veci. Neraz som odhalila

špinavý škandál — hovorila som o ňom otvorene. Mám dobrý nos — keď som raz na stope, nenechám ju, až kým svoju obeť nepritlačím k stene." Veselo sa zasmiala. „Podľa mojej mienky, v škole by nemal učiť nikto, koho život nie je ako otvorená kniha. Ak niekto niečo skrýva, človek to hneď zbadá. Och, boli by ste prekvapené, keby som vám rozprávala niektoré veci, čo som zistila o ľuďoch. Veci, o ktorých sa nikomu ani len nesnívalo."

„Rada ste to robili, pravda?" spýtala sa mademoiselle Blancheová.

„Samozrejme, že nie. Len som si plnila svoju povinnosť. Nikto ma nepodporil. Hanebná nedbanlivosť. Takže som sa vzdala — na protest."

Poobzerala sa dookola a opäť sa veselo, športovo zasmiala. „Dúfam, že tu nikto nemá čo skrývať," povedala veselo. Nikoho to nepobavilo. Ale slečna Springerová nebola z tých, čo by si to všimli.

„Mohla by som sa s vami rozprávať, slečna Bulstrodová?"

Slečna Bulstrodová odložila pero a pozrela do rozhnevanej tváre hlavnej vychovávateľky slečny Johnsonovej.

„Nech sa páči, slečna Johnsonová."

„Je to kvôli tomu dievčaťu — Šaiste — Egypťanke, či odkiaľ vlastne je."

„Áno?"

„Ide o jej... ehm... spodnú bielizeň."

Slečna Bulstrodová prekvapene zdvihla obočie.

„Jej... ehm... podprsenka..."

„čo je s jej podprsenkou?"

„No nie je to taká obyčajná... chcem povedať, že jej nesťahuje prsia... ale jej ich... ehm... dvíha... naozaj, to je poburujúce."

Slečna Bulstrodová si zahryzla do pery, aby potlačila úsmev, ako to robievala veľmi často, keď sa rozprávala so

slečnou Johnsonovou.

„Hádam bude lepšie, keď sa na to pôjdem sama pozrieť," povedala vážne.

Potom nasledovalo čosi ako vyšetrovanie, pričom slečna Johnsonová držala urážlivý predmet ani na výstave a Šaista sa prizerala so živým záujmom.

„Tento drôt... ehm... akosi spevňuje podprsenku," vravela slečna Johnsonová s odporom.

Šaista sa pustila oduševnene vysvetľovať:

„Viete, nemám veľké prsia — nie dosť veľké. Nevyzerám ako ozajstná žena. A pre dievča je veľmi dôležité, aby ukázalo, že je žena, a nie chlapec."

„Ešte máš na to dosť času. Máš len pätnásť," pripomenula jej slečna Johnsonová.

„Pätnásť — veď to je už vek ženy! A ja vyzerám ako žena, či nie?" nástojčivo sa spýtala slečny Bulstrodovej, ktorá vážne prikývla. „Len prsia mám úbohé. Takže sa usilujem, aby nevyzerali tak úboho. Rozumiete?"

„Veľmi dobre rozumiem," povedala slečna Bulstrodová. „A celkom ťa chápem. Ale vieš, v tejto škole si medzi dievčatami, ktoré sú zväčša Angličanky, a anglické dievčatá v pätnástich rokoch zväčša ešte nie sú ženami. Mám rada, keď sa moje dievčatá maľujú nenápadne a nosia šaty primerané ich veku. Navrhujem, aby si nosila tú podprsenku na večierky, alebo keď pôjdeš do Londýna, ale nie tu na každý deň. Tu sa veľa športuje, a preto potrebuješ mať telo voľné, aby si sa mohla ľahko pohybovať."

„Je toho priveľa — len samé behanie a skákanie," sťažovala sa Šaista namrzene, „telocviku máme priveľa. Nemám rada slečnu Springerovú. Večne vykrikuje len ‚rýchlejšie, rýchlejšie, neulievajte sa'. Vždy som z toho unavená."

„To stačí, Šaista," zastavila ju slečna Bulstrodová, hlas jej znel panovačne. „Tvoja rodina ťa sem poslala, aby si sa naučila anglickým spôsobom. Všetko to cvičenie ti je veľmi prospešné

na pokožku a na rozvoj hrude."

Prepustila Šaistu a usmiala sa na pobúrenú slečnu Johnsonovú.

„Má celkom pravdu," povedala. „Je už celkom vyspelá. Podľa jej výzoru by jej človek hádal vyše dvadsať rokov. A tak sa aj cíti. Nemôžete očakávať, že sa bude cítiť rovnako stará ako napríklad Julia Upjohnová. Rozumovo Julia ďaleko predstihuje Šaistu, ale po telesnej stránke by mohla celkom pokojne chodiť bez podprsenky."

„Želala by som si, aby boli všetky ako Julia Upjohnová," povedala slečna Johnsonová.

„Ja nie," namietla slečna Bulstrodová rýchlo. „Škola plná rovnakých dievčat — to by bolo nudné."

‚Nudné,' pomyslela si, keď sa vracala k známkovaniu písomných prác na tému „Biblia". To slovo sa jej ustavične vynáralo v mysli už istý čas. Nudné...

Ak jestvuje niečo, čím jej škola nikdy nebola, tak to, že nebola nudná. Za svojej kariéry riaditeľky sa nikdy nenudila. Vyskytli sa ťažkosti, s ktorými bolo treba zápasiť, nepredvídateľné krízy, roztržky s rodičmi a s dievčatami, domáce vzbury. Stretala sa s počiatočnými katastrofami a musela im čeliť — no vždy ich premenila na svoje víťazstvá. Všetko ju len väčšmi povzbudzovalo, vzrušovalo, všetko stálo za to. A dokonca teraz, keď sa už rozhodla, že odíde, zrazu sa jej nechcelo.

Fyzicky sa cítila výborne, bola takmer taká mocná ako vtedy, keď s Chaddy (vernou Chaddy!) rozbehávali tento veľký podnik s niekoľkými deťmi a za podpory bankára, ktorý sa vyznačoval neobyčajnou schopnosťou predvídavosti. Chaddy bola lepšia pedagogička ako ona, ale zato ona, Bulstrodová, mala presnú predstavu, vedela, ako vybudovať školu takého mena, aby bola známa v celej Európe. Nikdy sa nebála experimentovať, kým Chaddy stačilo, že učí, čo vie — strnulo a nezáživne. Najväčšou prednosťou Chaddy bolo, že

vždy vedela zaujať pravé miesto, vždy bola poruke, verná pomocníčka, pohotová poskytnúť pomoc, keď bolo treba. Ako v prvý deň semestra s lady Veronicou. Aj svojou spoľahlivosťou sa zaslúžila o to, pomyslela si slečna Bulstrodová, že sa podarilo vybudovať takú slávnu vzdelanostnú ustanovizeň.

Nuž, pokiaľ ide o materiálne hľadisko, obidve ženy zo školy značne zbohatli. Keby šli teraz do penzie, obidve by boli dobre zabezpečené do konca života. Bulstrodová uvažovala, či by aj Chaddy nechcela ísť do penzie, keď pôjde ona. Nie, pravdepodobne nie. Škola je pre ňu zrejme domovom. Bude ďalej pracovať, verná a spoľahlivá, naďalej bude oporou pre nástupkyňu slečny Bulstrodovej.

Lebo slečna Bulstrodová sa už rozhodla — nejakú nástupkyňu bude treba nájsť. Najprv s ňou bude vládnuť spoločne a potom bude vládnuť sama. Vedieť, kedy odísť — to je jedna z veľkých nevyhnutností života. Odísť skôr, ako začnú človeku ubúdať sily, skôr, ako sa pevná moc človeka začne uvoľňovať, skôr, ako človek pocíti stareckú skôrnatenosť, neochotu postaviť sa zoči-voči stupňujúcej sa námahe.

Slečna Bulstrodová skončila so známkovaním písomných prác. Všimla si, že mladá Upjohnová rozmýšľa originálne. Jennifer Sutcliffová na druhej strane vôbec nemá predstavivosť, ale nezvyčajne triezvo pochopila fakty. Mazy Vyseová, samozrejme, výborná študentka so štipendiom, má skvelú pamäť. Ale aké je to len nudné dievča! Nudné, nudné — znova to slovo. Slečna Bulstrodová ho vypustila z mysle a zazvonila na sekretárku.

Začala diktovať listy.

Drahá lady Valenceová. Jane má dajaké ťažkosti s ušami. Pripájam lekárovu diagnózu... a tak ďalej.

Milý barón von Eisenger. Prirodzene, môžeme zabezpečiť, aby Hedwig mohla ísť na operu, keď Hellsternová bude spievať Izoldu...

Hodina rýchlo uplynula. Slečna Bulstrodová zriedka zmĺkla, aby hľadala vhodné slovo. Ceruza Ann Shaplandovej rýchlo behala po bloku.

‚Veľmi dobrá sekretárka,' pomyslela si slečna Bulstrodová. Lepšia ako Vera Lorrimerová. To bolo otravné dievča, tá Vera. Tak náhle dala výpoveď. Povedala, že je nervovo vyčerpaná. ‚Iste to malo niečo spoločné s nejakým chlapcom,' pomyslela si slečna Bulstrodová rezignovane. Zvyčajne to bol nejaký chlap.

„To je všetko," povedala slečna Bulstrodová, keď nadiktovala posledné slovo. S úľavou si vydýchla.

„Človek musí robiť toľko všelijakých hlúpostí," poznamenala. „Písať rodičom listy, to je ako kŕmiť psy. Hodiť nejakú chlácholivú vetu do každých čakajúcich úst."

Ann sa zasmiala. Slečna Bulstrodová na ňu skúmavo pozrela. „Prečo ste sa stali sekretárkou?"

„To celkom presne neviem. Nemala som nijaké zvláštne sklony, a toto je zamestnanie, do ktorého zapadne väčšina dievčat."

„Nezdá sa vám jednotvárne?"

„Myslím, že som mala vždy šťastie. Robila som už na mnohých miestach. Rok som pracovala pre sira Mervyna Todhuntera, archeológa, potom pre sira Andrewa Petersa vo firme Shell. Začas som bola sekretárkou Monicy Lordovej, herečky, to bolo naozaj o nervy," pri tejto spomienke sa usmiala.

„Medzi vami dievčatami v dnešnej dobe je to veľmi bežné," povedala slečna Bulstrodová. „Myslím tie časté zmeny zamestnania, prebehovanie z miesta na miesto," dodala odsudzujúco.

„Vlastne ani nemôžem robiť nikde veľmi dlho. Mám invalidnú matku. Z času na čas sú s ňou... nuž... ťažkosti. Vtedy sa musím vrátiť domov a starať sa o ňu."

„Chápem."

„No obávam sa, že aj tak by som menila miesta. Nemám dar

vytrvalosti. Striedanie miest pokladám za oveľa menej nudné."

„Nudné," zahundrala slečna Bulstrodová, znovu zasiahnutá osudným slovom.

Ann na ňu prekvapene pozrela.

„Nevšímajte si ma," povedala slečna Bulstrodová. „Len niekedy sa človeku zdá, že isté slovo sa akosi ustavične opakuje. Ako by sa vám páčilo byť riaditeľkou školy?" spýtala sa zvedavo. „Žiaľ, asi by sa mi to nepáčilo," povedala Ann úprimne.

„Prečo?"

„Vidí sa mi to veľmi nudné — och, prepáčte." Zhrozene zmĺkla.

„Učiť nie je ani najmenej nudné," energicky namietla slečna Bulstrodová. „Môže to byť najvzrušujúcejšie povolanie na svete. Veľmi mi bude chýbať, keď pôjdem do penzie."

„Ale... hádam len ..." Ann na ňu uprene pozrela, „nerozmýšľate o penzii?"

„Už som sa rozhodla, že pôjdem. Nemôžem to ťahať ešte celý ďalší rok — alebo dokonca dva roky."

„Ale prečo?"

„Lebo som tejto škole dala to najlepšie, čo vo mne bolo, a vyťažila som tiež z nej to najlepšie. A nechcem druhý raz to najlepšie."

„A škola bude pokračovať ďalej?"

„Ale áno. Mám druhú nástupkyňu."

„Predpokladám, že slečnu Vansittartovú?"

„Takže aj vy automaticky rátate s ňou?" slečna Bulstrodová pozrela ostro na Ann. „Zaujímavé..."

„Prepáčte, vlastne som o tom ani nerozmýšľala. Iba som počula, čo si rozpráva pedagogický zbor. Myslím tým, že ona bude dobrou nástupkyňou, pôjde presne vo vašich koľajach. Je pozoruhodná, veľkodušná a naozaj osobnosť. Myslím, že to je dôležité, pravda?"

„Áno. Áno, som si istá, že Eleanor Vansittartová je tá

pravá."

„Bude pokračovať tam, kde vy skončíte," povedala Ann, zbierajúc si veci.

Ale naozaj to chcem? spýtala sa v duchu slečna Bulstrodová, keď Ann vyšla von. Aby pokračovala tam, kde ja skončím? A Eleanor to aj urobí! Nijaké nové experimenty, nijaké revolučné zmeny. Tak som z Meadowbanku neurobila to, čím je teraz. Riskovala som. Hádala som sa s mnohými ľuďmi. Bila som sa s kdekým, mnohým som zasa nadbiehala a odmietala som nasledovať vzory iných škôl. Či nechcem práve to, aby sa znovu k tomu pristúpilo? Niekoho, kto by vlial škole nový život? Nejakú dynamickú osobnosť... ako... áno... ako Eileen Richová.

Ale Eileen nemá potrebný vek ani dosť skúseností. Vie však nadchnúť; a vie aj učiť. Má nápady. Nikdy by nebola nudná... Hlúposť, musí sa zbaviť toho slova. Eleanor Vansittartová nie je predsa nudná...

Zdvihla oči, keď vstúpila slečna Chadwicková.

„Ach, Chaddy, aká som rada, že ťa vidím!"

Slečna Chadwicková pozrela na ňu trochu prekvapeno.

„Prečo? Stalo sa niečo?"

„Ide o mňa. Neviem sa rozhodnúť."

„To sa ti veľmi nepodobá, Honoria."

„Pravda nie? Ako pokračuje semester, Chaddy?"

„Myslím, že celkom dobre." Hlas slečny Chadwickovej znel trochu neisto.

Slečna Bulstrodová zaútočila.

„No tak. Von s tým. Čo sa stalo?"

„Nič. Naozaj Honoria, vôbec nič. Je to len..." Slečna Chadwicková zvraštila čelo a vyzerala takmer ako pes boxer v pomykove. „.. .och, akýsi pocit. Naozaj to nie je nič konkrétne. Nové dievčatá vyzerajú sympatické... o mademoiselle Blancheovú sa veľmi nestarám. Ale nepáčila sa mi ani Genevieve Depuyová. Je prefíkaná."

Slečna Bulstrodová nevenovala veľa pozornosti tejto kritike. Chaddy vždy obviňovala učiteľky Francúzky z prefíkanosti.

„Nie je dobrá učiteľka," podotkla slečna Bulstrodová. „Je to naozaj prekvapujúce. A odporúčania mala veľmi dobré."

„Francúzky vôbec nevedia učiť. Nemajú zmysel pre disciplínu," povedala slečna Chadwicková. „A tá slečna Springerová je zasa priveľmi horlivá učiteľka. Skáče ani jeleň. Springerová aj povahou, aj menom..."

„Svoju robotu si robí dobre."

„Ach, áno, prvotriedne."

„Nové členky zboru vždy človeka znepokojujú," povedala slečna Bulstrodová.

„Áno," súhlasila dychtivo slečna Chadwicková. „Som si istá, že to nič iné ani nie je. Mimochodom, ten nový záhradník je dosť mladý. Je to také nezvyčajné na terajšie časy. Záhradníci teraz nebývajú mladí. Škoda, že je taký pekný. Budeme musieť mať oči otvorené."

Obidve dámy si prikývli na znak súhlasu. Vedeli ako nikto iný, akou skazou môže byť pekný mladý muž pre srdcia dospievajúcich dievčat.

7. SLAMKY VO VETRE

„Nie je to zlé, chlapče," povedal starý Briggs so závisťou, „nie je to zlé."

Oceňoval prácu svojho nového pomocníka, čo prekopal pás zeme.

‚Nebolo by dobré,' pomyslel si Briggs, ‚aby mládenec spyšnel.'

„Zapamätaj si," pokračoval, „že človek sa nemá do všetkého hrnúť. Všetko treba robiť rozvážne, len toľko ti chcem povedať. Všetko treba robiť pekne postupne."

Mladý muž pochopil, že jeho výkonnosť v porovnaní s pracovným tempom starého Briggsa až priveľmi kričí.

„Tuto teraz vysadíme pekné astry," pokračoval Briggs. „Ona nemá rada astry, ale ja si to nevšímam. Ženy mávajú vrtochy, ale stavím sa jedna k desiatim, že ak im človek nevenuje pozornosť, tak si toho nevšimnú. Hoci povedal by som, že ona je všímavý typ. Človek by si myslel, že si má čím trápiť hlavu, keď je riaditeľkou školy, ako je táto."

Adam rozumel, že to „Ona", čo sa tak hojne vyskytuje v Briggsovej reči, vzťahuje sa na slečnu Bulstrodovú.

„A s kým som ťa to videl pred chvíľou rozprávať sa," pokračoval Briggs upodozrievavo, „keď si šiel do skleníka po bambus?"

„Ach, to bolo len jedno z tunajších dievčat," odvetil Adam.

„Ach, jedna z tých dvoch Talianok, pravda? Veru, buď opatrný. Nezačínaj si nič s nijakou Taliankou — ja viem, čo hovorím. Poznal som Talianky, veru poznal, v prvej vojne, a keby som vtedy vedel, čo viem teraz, bol by som si dával väčší pozor, rozumieš!"

„Nebolo na tom nič zlého," povedal Adam a zatváril sa namrzene. „Iba sme sa trochu porozprávali, naozaj, a pýtala sa na mená dvoch či troch kvetín."

„Aha, ale dávaj si pozor," poznamenal Briggs. „Ty sa nemáš

čo rozprávať s tými mladými dámami. Jej by sa to nepáčilo."

„Nič zlé som neurobil a ani nepovedal, čo by som nemal."

„Nevravím, že si niečo urobil, alebo povedal, chlapče. Ale hovorím ti, je tu veľa mladých žien pokope, ktoré nemajú nič, čím by sa trochu rozptýlili, azda okrem hodín kreslenia... nuž mal by si byť radšej opatrný. To je všetko. Ach, prichádza tá stará potvora. A určite chce odo mňa niečo nepríjemné."

Slečna Bulstrodová sa blížila rýchlym krokom. „Dobré ráno, Briggs," pozdravila. „Dobré ráno... ehm..." „Adam, slečna Bulstrodová."

„Ach, áno, Adam. No, zdá sa, že ste ten kus prekopali veľmi dobre. Na tom vzdialenejšom tenisovom kurte ovísa pletivo, Briggs. Mali by ste sa radšej tomu venovať."

„V poriadku, pani, v poriadku. Podívame sa na to." „čože to tu vpredu chcete zasadiť?" „Nuž, pani, myslel som si..."

„Nie, astry nie," skočila mu do reči slečna Bulstrodová a ani mu nedala dohovoriť. „Georgíny," povedala a rýchlo odišla.

„Špacíruje sa hore-dolu... a rozkazuje," povedal Briggs. „Je ostrá ani britva. Hneď si všimne, keď človek neurobí robotu poriadne. A zapamätaj si, chlapče, čo som ti povedal, a buď opatrný. O tých Taliankach aj o tých ostatných."

„Ak nájde na mojej robote nejakú chybu, hneď budem vedieť, čo mám robiť," povedal Adam mrzuto. „Všade je dosť voľných miest."

„Hach, si ako všetci dnešní mladí ľudia. Od nikoho nechceš počuť ani pol slova. Vravím ti, len si dávaj pozor; na každom kroku!" Adam sa aj ďalej tváril mrzuto, ale opäť sa zohol k robote. Slečna Bulstrodová kráčala späť ku škole. Trochu sa mračila. Oproti nej prichádzala slečna Vansittartová. „Dnes je strašne horúco," povedala slečna Vansittartová. „Áno, je veľmi sparno a dusno." Slečna Bulstrodová sa opäť zamračila. „Všimla si si toho mladého muža — toho záhradníka?" „Nie, nie nejako zvlášť."

„Zdá sa mi... nuž... taký zvláštny," povedala slečna

Bulstrodová zamyslene. „Nie je to zvyčajný typ, aké vidieť tu na okolí."

„Možno, že prišiel rovno z Oxfordskej univerzity a chce si privyrobiť trochu peňazí."

„Je pekný, dievčatá si ho všímajú." „Zvyčajný problém."

Slečna Bulstrodová sa usmiala. „Chceš spájať slobodu s prísnym dozorom — to máš na mysli, Eleanor?" „Áno."

„Poradíme si," povedala slečna Bulstrodová. „Áno, pravdaže. Nikdy si v Meadowbanku nemala škandál, pravda?"

„Raz či dva razy už takmer vypukol," zaspomínala slečna Bulstrodová. Zasmiala sa. „Nikdy som sa pri vedení školy nenudila." Potom pokračovala. „Pokladala si vôbec niekedy život za nudný, Eleanor?"

„Nie, nikdy," povedala slečna Vansittartová. „Práca v škole ma veľmi povzbudzuje a uspokojuje. Musíš byť veľmi šťastná a hrdá na svoj veľký úspech, čo si dosiahla, Honoria."

„Myslím, že som urobila kus dobrej roboty," pripustila slečna Bulstrodová zamyslene. „Samozrejme, že nič nikdy nie je celkom tak, ako si to človek na začiatku predstavuje..."

„Povedz mi, Eleanor," riekla zrazu, „keby si ty bola riaditeľkou tejto školy namiesto mňa, aké zmeny by si urobila? Neboj sa povedať! Zaujímala by ma to."

„Nemyslím, že by som chcela niečo meniť," odvetila Eleanor Vansittarová. „Zdá sa mi, že duch školy a celá jej organizácia je takmer dokonalá."

„Chceš povedať, že by si pokračovala v tých istých koľajach?"

„Áno, naozaj. Nemyslím, že by sa dali nejako zlepšiť."

Slečna Bulstrodová chvíľu mlčala. Rada by som vedela, či to povedala len preto, aby mi urobila radosť, pýtala sa v duchu. Človek nikdy nepozná celkom dobre toho druhého, aj keď sú blízki už celé roky. Určite to nemyslela celkom tak. Každý, čo má len trochu zmysel pre tvorivú prácu, musí chcieť robiť zmeny. Hoci je pravda, že by možno nebolo taktné, keby to

povedala... Takt je veľmi dôležitý. človek ho musí mať v styku s rodičmi, s dievčatami, so zborom. Eleanor je určite taktná.

Nahlas pokračovala: „Hoci vždy sa treba nejako prispôsobovať, pravda? Aspoň teda zmenám myslenia a životných podmienkam všeobecne."

„Ach, to áno," prisvedčila slečna Vansittartová, „človek musí, ako sa vraví, kráčať s dobou. Ale je to tvoja škola, Honoria, ty si z nej vytvorila to, čím je, a tvoje tradície sú jej podstatou. Myslím, že tradície sú tiež veľmi dôležité, pravda?"

Slečna Bulstrodová neodpovedala. Na jazyku mala neodvolateľné slová. Ponuka spolupráce visela v ovzduší. Hoci uhladené spôsoby slečny Vansittartovej neprezrádzali, že by si to uvedomovala, musela to cítiť. Slečna Bulstrodová vskutku nevedela, čo ju zadržiava. Prečo sa jej tak nechce zveriť? Pravdepodobne preto, pripustila si ľútostivo, že nenávidí myšlienku, že by sa mala vzdať vedenia. V hĺbke duše samozrejme chcela ostať a ďalej viesť svoju školu. A sotva môže byť niekto lepšou nástupkyňou, ako je Eleanor, taká spoľahlivá a dôveryhodná osoba. Samozrejme, čo sa toho týka, taká istá bola aj milá Chaddy — keď sem prišli. A predsa, človek by si nevedel predstaviť Chaddy ako riaditeľku takej slávnej školy.

‚Čo vlastne chcem?' pýtala sa slečna Bulstrodová sama seba. ‚Aká som nemožná! Skutočne, doteraz som nikdy nebývala nerozhodná!'

V diaľke zaznel zvonec.

„Moja hodina nemčiny!" zvolala slečna Vansittartová. „Musím ísť!" Rýchlym, ale dôstojným krokom vykročila smerom ku školskej budove. Slečna Bulstrodová šla za ňou oveľa pomalšie a takmer sa zrazila s Eileen Richovou, ktorá sa náhlila z bočného chodníka.

„Och, prepáčte, slečna Bulstrodová. Nevidela som vás," strapatý drdol sa jej ako zvyčajne uvoľnil. Slečna Bulstrodová si znova všimla nepekne tvarované, no zaujímavé kosti na jej

tvári — táto dychtivá mladá žena je vskutku zvláštna a pozoruhodná. „Máte hodinu?" „Áno. Angličtinu..."

„Vy rada učíte, pravda?" spýtala sa jej slečna Bulstrodová. „Strašne rada učím. Je to najúžasnejšia vec na svete." „Prečo?"

Eileen Richová sa zarazila. Rukou si prebehla po vlasoch. Zamračila sa, ako úmorne rozmýšľala.

„Zaujímavé. Neviem, či som o tom niekedy vôbec rozmýšľala. Prečo človek rád učí? Preto, lebo má pri tom pocit významnosti a dôležitosti? Nie, nie... nie je to s človekom až také zlé. Nie, myslím, že sa to väčšmi ponáša na chytanie rýb. človek nevie, čo chytí, čo vyloví z mora. Je to odmena vo forme odozvy. Je to veľmi vzrušujúce, keď táto odozva príde. A prirodzene nestáva sa to veľmi často."

Slečna Bulstrodová súhlasne prikývla. Má pravdu! Táto mladá žena má v sebe niečo!

„Dúfam, že raz budete viesť svoju vlastnú školu," povedala. „Och, aj ja dúfam," priznala sa Eileen Richová. „Naozaj dúfam. Po tom túžim najväčšmi na svete."

„Už máte iste aj predstavu, ako by sa mala taká škola viesť?" „Predpokladám, že každý má svoje predstavy," poznamenala Eileen Richová. „A odvážim sa povedať, že veľká väčšina tých predstáv je nereálna a nakoniec vyslovene skrachuje. Samozrejme, to je už risk. Ale človek by mal svoju predstavu vyskúšať. Budem sa musieť učiť na vlastných skúsenostiach... Najhoršie je to, že človek sa nemôže riadiť skúsenosťami iných ľudí, pravda?"

„Nie celkom," pripustila slečna Bulstrodová. „V živote človek musí urobiť aj chyby."

„V živote, to je v poriadku," povedala Eileen Richová. „V živote sa človek pozviecha a začne znova." Ruky spustené pri bokoch sa zovreli v päsť. Na tvári sa jej zjavil prísny výraz, ktorý sa náhle rozplynul v úsmeve. „Ale ak sa škola rozpadne, človek ju len tak ľahko nedá dokopy, aby mohol začať znova, čo myslíte?"

„Keby ste vy viedli školu ako Meadowbank," spýtala sa slečna Bulstrodová, „robili by ste zmeny — experimentovali by ste?"

Eileen Richová vyzerala zmätená. „Na to — na to je veľmi ťažko odpovedať."

„Chcete povedať, že by ste robili," vyriekla za ňu slečna Bulstrodová. „Nebojte sa povedať svoj názor."

„Myslím si, že človek vždy rád uplatňuje vlastné nápady," začala Eileen Richová. „Nevravím, že by sa vždy museli vydariť. Môžu sa aj nevydariť."

„Ale stálo by to za to riskovať?"

„Vždy stojí za to riskovať, či nie?" odvetila Eileen Richová. „Chcem povedať, ak sa človek v niečom cíti silný."

„Nebojíte sa čeliť v živote nebezpečiu. Chápem..."

„Myslím, že vždy som vo svojom živote musela čeliť nebezpečiu." Tvárou mladej ženy preletel tieň. „Už musím ísť. Iste ma čakajú." Rýchlo sa ponáhľala preč.

Slečna Bulstrodová stála a pozerala za ňou. Ešte vždy tam stála pohrúžená do myšlienok, keď sa k nej prihnala slečna Chadwicková.

„Och, tu si! Všade ťa už hľadáme. Práve telefonoval profesor Anderson. Chce vedieť, či si môže vziať Meroe na budúci víkend. Vie, že je to proti pravidlám brať dcéru tak zavčasu, ale odchádza celkom náhle do... niekde, čo znie ako Azúr-Bažén."

„Azerbajdžan," opravila ju automaticky slečna Bulstrodová;. mala ešte vždy myseľ pohrúženú do vlastných úvah.

„Nemá dosť skúseností," zahundrala si pre seba. „To je riskantné. Čo si to vravela, Chaddy?"

Slečna Chadwicková zopakovala odkaz.

„Povedala som slečne Shaplandovej, aby mu odkázala, že zatelefonujeme, a poslala som ju hľadať ťa."

„Oznámte mu, že nemám nič proti tomu," povedala slečna Bulstrodová. „Pripúšťam, že je to celkom výnimočná

príležitosť." Slečna Chadwicková na ňu ostro pozrela. „Ty máš nejaké starosti, Honoria."

„Áno. Skutočne sa neviem rozhodnúť. To sa mi vôbec nepodobá - a znepokojuje ma to... Viem, čo by som rada urobila - ale mám pocit, že prenechať školu niekomu, kto nemá potrebné skúsenosti, by nebolo správne voči škole."

„Kiežby si sa vzdala tej myšlienky odísť do dôchodku. Patríš sem. Meadowbank ťa potrebuje."

„Meadowbank znamená aj pre teba veľa, Chaddy, pravda?" „V celom Anglicku niet takej školy," nadchýnala sa slečna Chadwicková. „Môžeme byť na seba hrdé, ty a ja, že sme ju založili."

Slečna Bulstrodová ju láskavo objala okolo pliec. „Naozaj môžeme byť hrdé, Chaddy. A čo sa teba týka, si mi vskutku veľkou oporou. V Meadowbanku nejestvuje nič, o čom by si nevedela. Staráš sa oň rovnako ako ja. A to znamená veľa, moja drahá."

Slečna Chadwicková zahorela od radosti. Len veľmi zriedkavo sa stávalo, že Honoria Bulstrodová prelomila svoju odmeranosť.

„S touto potvorskou raketou jednoducho nemôžem hrať! Nestojí za nič!" Jennifer ju v zúfalstve hodila o zem.

„Ale, Jennifer, nevystrájaj!"

„Na príčine je rovnováha," Jennifer ju opäť zdvihla a pokusne ňou pokývala. „Nie je dobre vyvážená."

„Je oveľa lepšia ako táto moja stará haraburda," porovnávala svoju raketu s Jenniferinou Julia. „Moja je uvoľnená ani špongia. Len počuj ten zvuk." Brnkla do uvoľneného pletiva. „Chceli sme dať urobiť nový výplet, ale mama zabudla."

„Predsa len, radšej by som mala tvoju ako svoju," Jennifer vzala raketu do ruky a raz či dva razy ňou skusmo švihla.

„A ja by som zas radšej chcela tvoju. S ňou by som aspoň

niečo trafila."

„Dobre teda, vymeňme si ich."

Dievčatá odlepili malé kúsky leukoplastu, na ktorých boli napísané ich mená, a prelepili ich.

„Ale naspäť ti ju už nevymením," povedala Julia varujúco. „Darmo budeš nariekať, že sa ti nepáči moja stará špongia."

Adam si veselo vyhvizdoval, keď vyrovnával a upevňoval pletivo okolo tenisového kurtu. Na športovom pavilóne sa otvorili dvere a mademoiselle Blancheová, malá plachá francúzštinárka, vyzrela von. Zdala sa prekvapená, keď uvidela Adama. Na chvíľu zaváhala, a potom vošla dnu.

„Rád by som vedel, za čím snorí," povedal si Adam. Ani by mu na um nezišlo, že by mademoiselle Blancheová za niečím snorila, nebyť jej správania. V tvári mala previnilý výraz, ktorý v ňom zaraz vyvolal podozrenie. Vzápätí znova vyšla von, zavrela za sebou dvere a zastavila sa na kus reči, keď prechádzala okolo neho.

„Ach, vidím, že opravujete pletivo."

„Áno, slečna."

„Sú tu veľmi dobré kurty aj plavecký bazén a aj pavilón. Och! Le sport! Na le sport myslíte v Anglicku veľmi veľa, pravda?"

„Myslím, že áno, slečna."

„Vy hráte tenis?" premerala si ho celkom ženský, takmer vyzývavo. Adam opäť o nej uvažoval. Pomyslel si, že mademoiselle Blancheová nie je veľmi vhodná francúzštinárka pre Meadowbank.

„Nie," klamal, „nehrám tenis. Nemám čas."

„Teda hráte kriket?"

„Ach, no, hrával som kriket ako chlapec. Väčšina chalanov ho hrá."

„Nemala som veľa času rozhliadnuť sa tu," vysvetľovala Angele Blancheová. „Až dodnes som nemala čas a pomyslela

som si, že by som si celkom rada prezrela športový pavilón. Chcem o tom napísať domov svojim priateľom vo Francúzsku, ktorí vedú vlastnú školu."

Adam sa opäť trochu začudoval. Zdalo sa mu, že je toho vysvetľovania akosi priveľa. Vlastne vyzeralo to skôr, akoby mademoiselle Blancheová chcela nejako ospravedlniť svoju prítomnosť v športovom pavilóne. Ale prečo by sa mala ospravedlňovať? Mala nepopierateľné právo chodiť si po školských pozemkoch hore-dolu. Určite sa za to nemusela ospravedlňovať záhradníkovmu pomocníkovi. To v ňom znova vyvolalo pochybnosti. Čo robila táto mladá žena v športovom pavilóne?

Zamyslene pozrel na mademoiselle Blancheovú. Azda by stálo za to dozvedieť sa o nej trošku viac. Opatrne, rozvážne zmenil svoje správanie voči nej. Stále sa k nej správal úctivo, ale už nie až natoľko úctivo. Pohľadom jej dával najavo, že je príťažlivá mladá žena.

„Musí to byť pre vás niekedy trochu otravné učiť v dievčenskej škole, slečna," začal.

„Veľmi ma to nebaví, to je pravda."

„Ale predsa si myslím, že máte dosť voľného času, nie je tak?"

Nasledovala malá odmlka. Vyzeralo to, akoby sa radila sama so sebou. Potom ho trochu zamrzelo, keď pocítil, že vzdialenosť medzi nimi sa zväčšuje.

„Ale áno," povedala, „mám primerané množstvo voľného času. Pracovné podmienky sú vynikajúce." Kývla mu hlavou. „Do videnia." A odišla smerom k budove.

‚Snorila za niečím,' povedal si Adam, ‚v športovom pavilóne.'

Čakal, kým mu nezmizla z dohľadu, potom nechal robotu tak, vykročil k športovému pavilónu a nazrel dnu. Ale všetko, čo videl, bolo na svojom mieste. „Tak či onak," povedal si sám pre seba, „niečo hľadala."

Keď vychádzal z pavilónu, nečakane sa ocitol zoči-voči Ann Shaplandovej.

„Neviete náhodou, kde je slečna Bulstrodová?" spýtala sa.

„Myslím, že sa vrátila nazad do budovy, slečna. Len pred chvíľou sa rozprávala s Briggsom."

Ann sa zamračila.

„čo ste robili v športovom pavilóne?"

Adam sa trochu zarazil. ‚Táto baba má ale odpornú upodozrievavú povahu,' pomyslel si. A odvetil s náznakom bezočivosti v hlase:

„Zišlo mi na um, že by som sa rád doň pozrel. Na pozeraní nie je nič zlého, či áno?"

„Nemali by ste sa radšej venovať svojej robote?"

„Už mám to pletivo okolo tenisového kurtu takmer hotové." Obrátil sa a pozrel dohora na pavilón za ním. „Je nový, pravda? Musel stáť poriadny balík. Slečinky tu dostávajú len to najlepšie, čo?"

„Platia si za to," odvetila Ann sucho.

„Ako som počul, platia, až sa im z toho hlava krúti."

Pocítil túžbu, ktorej aj sám sotva rozumel, zraniť alebo aspoň rozčúliť túto mladú ženu, vždy chladnú a priveľmi sebavedomú. Naozaj by ju rád videl napajedenú.

Ale Ann mu nedožičila tú radosť.

„Mali by ste radšej dokončiť opravu pletiva," odvetila stroho a vykročila k budove. Asi v polceste spomalila a obzrela sa. Adam bol už opäť zaujatý pripevňovaním pletiva. A potom akosi zmätene pozrela na športový pavilón.

8. VRAŽDA

Počas nočnej služby na policajnej stanici v Hurst St. Cyprian seržant Green zívol. Zazvonil telefón a seržant zdvihol slúchadlo. Za okamih sa jeho správanie celkom zmenilo. Rýchlo si čarbal do zápisníka.

„Áno? Meadowbank? Áno — a meno? Hláskujte ho, prosím. S-P-R-I-N-G... ako Gréta?... E-R-O-V-Á. Áno. Postarajte sa, prosím, aby sa nikto ničoho nedotýkal. O chvíľu k vám niekto príde."

Rýchlo a systematicky pozariad'oval všetko potrebné.

„Meadowbank?" spýtal sa inšpektor Kelsey, keď prišiel naňho rad. „To je dievčenská škola, pravda? A kohože to zavraždili?"

„Smrť učiteľky telocviku," opakoval si Kelsey zamyslene. „To znie ako titul detektívky z nejakého staničného knižného stánku."

„Kto ju mohol zavraždiť, čo myslíte?" spýtal sa seržant. „Vyzerá to, že neumrela prirodzenou smrťou."

„Dokonca aj učiteľky telocviku môžu mať svoj ľúbostný život," poznamenal inšpektor Kelsey. „Čo vraveli, kde našli telo?"

„V športovom pavilóne. Myslím, že je to smiešne meno pre telocvičňu."

„Možno," pripustil Kelsey. „Smrť učiteľky telocviku v telocvični. Znie to ako nanajvýš atletický zločin, však? Povedali ste, že ju zastrelili?"

„Áno."

„Pištoľ našli?"

„Nie."

„Zaujímavé," poznamenal inšpektor Kelsey, zhromaždil svoj sprievod a šiel si plniť povinnosti.

Hlavný vchod do Meadowbanku bol otvorený, trochu od

neho ťahalo, a tam čakala na inšpektora Kelseyho sama slečna Bulstrodová. Poznal ju z videnia, tak ako ju poznala väčšina ľudí z okolia. Dokonca aj v týchto chvíľach zmätku a neistoty slečna Bulstrodová pozoruhodne zostala sama sebou, pevne ovládla situáciu, velila svojim podriadeným.

„Detektív inšpektor Kelsey, madam," predstavil sa.

„čo chcete urobiť najskôr, pán inšpektor? Chcete zájsť do športového pavilónu, alebo by ste si radi vypočuli všetky podrobnosti?"

„Je tu so mnou lekár," povedal Kelsey. „Buďte taká láskavá a ukážte mu a mojim dvom ľuďom, kde sa nachádza mŕtvola. Ja by som sa zatiaľ rád porozprával s vami."

„Ako sa vám páči. Poďte do mojej pracovne. Slečna Rowanová, zaveďte lekára a ostatných do športového pavilóna."

Potom dodala: „Je tam jedna učiteľka z môjho zboru a dozerá, aby sa ničím nehýbalo."

„Ďakujem, madame."

Kelsey šiel za slečnou Bulstrodovou do jej pracovne. „Kto našiel mŕtvolu?"

„Hlavná vychovávateľka slečna Johnsonová. Jedno dievča bolelo ucho a slečna Johnsonová ju šla ošetriť, vtedy si všimla, že záclony nie sú dobre zatiahnuté, šla ich zatiahnuť, a vtom zbadala, že v športovom pavilóne sa svieti, čo by prirodzene o jednej v noci nemalo byť," skončila slečna Bulstrodová sucho.

„Celkom tak," prisvedčil Kelsey. „Kde je slečna Johnsonová teraz?"

„Je tu, ak sa chcete s ňou rozprávať."

„O chvíľu. Pokračujte, prosím."

„Slečna Johnsonová šla zobudiť ďalšiu členku môjho zboru, slečnu Chadwickovú. Rozhodli sa ísť ta a preskúmať, čo sa robí. Keď vychádzali z budovy bočnými dvermi, počuli výstrel, potom bežali najrýchlejšie, ako len vládali k športovému pavilónu. Keď tam prišli..."

Inšpektor ju prerušil. „Ďakujem, slečna Bulstrodová. Keď je, ako vravíte, slečna Johnsonová poruke, vypočujem si ďalšiu časť od nej.

Ale najprv by ste mi azda mohli povedať niečo o tej zavraždenej."

„Volá sa Grace Springerová." - „Bola u vás dlho?"

„Nie. Prišla ku mne iba tento semester. Moja bývalá telocvikárka odišla učiť do Austrálie."

„Čo ste vedeli o slečne Springerovej?"

„Mala vynikajúce odporúčania," povedala slečna Bulstrodová.

„Predtým ste ju osobne nepoznali?"

„Nie."

„Nemáte nijaké tušenie, čo i len hmlisté, prečo by ju mohli zavraždiť? Nebola nešťastná? Nezaplietla sa do niečoho?"

Slečna Bulstrodová pokrútila hlavou. „Nič také, pokiaľ viem. Povedala by som, že sa mi to zdá nanajvýš nepravdepodobné. Nebola ten typ ženy."

„Možno by ste boli prekvapená," poznamenal inšpektor Kelsey záhadne.

„Želáte si, aby som šla teraz po slečnu Johnsonovú?"

„Ak budete taká láskavá. Keď si ju vypočujem, pôjdem do telocvične... či do... ako to voláte... športového pavilónu."

„Je to prístavok, ktorý sme vybudovali tohto roku," pochválila sa slečna Bulstrodová. „Je postavený hneď vedľa plavárne a nachádza sa v ňom zmenšený kurt a iné športové plochy. Je tam úschovňa na tenisové rakety, rakety na lacrosse[5)] a hokejky na pozemný hokej a ešte je tam sušiareň na plavky."

„Mala slečna Springerová nejaký dôvod na to, aby šla v noci do športového pavilónu?"

„Rozhodne nie," vyhlásila slečna Bulstrodová jednoznačne.

---

5) Hra dvoch družstiev s raketou, pôvodne vznikla u severoamerických Indiánov (Pozn. prekl.)

„Ďakujem vám, slečna Bulstrodová. Teraz sa porozprávam so slečnou Johnsonovou."

Slečna Bulstrodová vyšla z miestnosti a vrátila sa spolu s hlavnou vychovávateľkou. Do slečny Johnsonovej vliali značnú dávku koňaku, aby sa pozbierala po tom, čo objavila mŕtvolu. A výsledkom toho bola jej trochu priveľká zhovorčivosť.

- „Toto je detektív inšpektor Kelsey," predstavila ho slečna Bulstrodová. „Vzchopte sa, Elspeth, a povedzte mu presne, ako to bolo."

„To je strašné," začala slečna Johnsonová. „To je naozaj strašné. Nič podobné sa mi nikdy v živote neprihodilo. Nikdy! Nemohla som tomu uveriť. Skutočne som tomu nemohla uveriť. A navyše slečna Springerová!"

Inšpektor Kelsey bol vnímavý človek. Vždy bol ochotný odchýliť sa od bežnej rutiny vypočúvania, ak ho zaujala nezvyčajnosť nejakej poznámky, ktorá sa mu zdala hodná toho, aby šiel po jej stope.

„Zdá sa vám veľmi čudné, pravda," poznamenal, „že zavraždili práve slečnu Springerovú?"

„Nuž áno, o to práve ide, pán inšpektor. Bola taká... no taká pevná, viete. Veľmi mocná. Typ ženy, o akej si človek vie predstaviť, že by jednou rukou premohla hocakého vlamača — alebo aj dvoch."

„Vlamačov? Hm," začudoval sa inšpektor Kelsey. „Bolo v športovom pavilóne niečo, čo by sa dalo ukradnúť?"

„Nuž ani nie, naozaj si neviem spomenúť, čo by sa tam dalo ukradnúť. Samozrejme, plavky, športový výstroj."

„Veci, čo by si mohli pobrať drobní zlodejíci," súhlasil Kelsey. „Myslím však, že kvôli tomu by sa sotva niekto unúval vlámať dnu. Mimochodom, bolo to vlámanie?"

„Nuž, vlastne ani mi neprišlo na um, aby som sa pozrela," priznala sa slečna Johnsonová. „Marí sa mi, že dvere boli otvorené, keď sme tam prišli a ..."

„Nikto sa tam nevlámal," ozvala sa slečna Bulstrodová.

„Rozumiem," odvetil Kelsey. „Dvere boli otvorené kľúčom." Pozrel na slečnu Johnsonovú. „Bola slečna Springerová obľúbená?" spýtal sa.

„Nuž, čo ja viem, to by som nemohla povedať. Ale... napokon... aj tak je mŕtva."

„Ale vy ste ju nemali rada," uzavrel Kelsey bystro, nevšímajúc si jemnocit slečny Johnsonovej.

„Nemyslím, že by ju niekto mohol mať nejako veľmi v láske," dodala slečna Johnsonová. „Správala sa príliš sebaisto, viete. Vôbec nemala zábrany protirečiť ľuďom rovno do očí. Bola veľmi usilovná a svoju prácu brala veľmi vážne, to musím priznať, pravda, slečna Bulstrodová?"

„Isteže," prisvedčila slečna Bulstrodová.

Kelsey sa vrátil z vedľajšieho chodníka, ktorý už preskúmal. „A teraz, slečna Johnsonová, povedzte nám, čo sa vlastne stalo."

„Jane, jednu z našich žiačok, bolelo ucho. Zobudila sa na dosť veľké bolesti a prišla za mnou. Priniesla som jej nejaké lieky, a keď som ju odprevadila naspäť do postele, všimla som si, že záclony na okne sa trepocú, a pomyslela som si, že by bolo azda lepšie, keby mala okno v noci zatvorené, lebo na ňu dosť fúkalo. Samozrejme, dievčatá vždy spávajú pri otvorených oknách. Niekedy máme ťažkosti s cudzinkami, ale ja vždy nástojím na tom, aby..."

„Na tom teraz naozaj nezáleží," zavrátila ju slečna Bulstrodová. "Naše hygienické zásady inšpektora Kelseyho nemôžu zaujímať."

„Samozrejme, prepáčte," povedala slečna Johnsonová. „Nuž, ako vravím, išla som zatvoriť okno a na moje prekvapenie som uvidela, že v športovom pavilóne sa svieti. Svetlo bolo celkom zreteľné, nemohla som sa mýliť. Vyzeralo, akoby sa pohybovalo."

„Máte na mysli, že to nebolo zažaté elektrické svetlo, ale

svetlo lampáša alebo baterky?"

„Áno, áno, také niečo to muselo byť. Hneď som si pomyslela: Panebože, čože tam kto môže robiť takto v noci? Samozrejme, že som nemyslela na vlamačov. Ako ste práve povedali, bola by to vskutku absurdná predstava."

„A čo ste si pomysleli?" spýtal sa Kelsey.

Slečna Johnsonová strelila pohľadom na slečnu Bulstrodovú a znova ho preniesla na inšpektora.

„Nuž, vlastne neviem, či som si vôbec pomyslela na niečo konkrétne. Totiž, nuž... nuž... chcem povedať, nebola som schopná vôbec myslieť..."

Slečna Bulstrodová jej skočila do reči: „Nazdávam sa, že slečne Johnsonovej mohlo prísť na um, že niektorá z našich žiačok by tam mohla mať s niekým tajnú schôdzku," povedala. „Je to tak, Elspeth?"

Slečna Johnsonová si vzdychla. „Nuž, áno, naozaj mi to na okamih prebleslo mysľou. Možno jedno z našich talianskych dievčat. Cudzinky oveľa skôr dospievajú ako anglické dievčatá."

„Nebuďte taká úzkoprsá," napomenula ju slečna Bulstrodová. „Mali sme tu už dosť anglických dievčat, ktoré sa samy pokúšali chodiť na nevhodné schôdzky. Bolo to celkom prirodzené, čo vám prišlo na um, a pravdepodobne to isté by som si bola pomyslela aj ja."

„Pokračujte," povedal inšpektor Kelsey.

„Takže som si pomyslela, že najlepšie bude," pokračovala slečna Johnsonová, „ísť za slečnou Chadwickovou a požiadať ju, aby šla so mnou zistiť, čo sa tam deje."

„Prečo slečnu Chadwickovú?" spýtal sa Kelsey. „Mali ste na to nejaký osobitný dôvod, aby ste šli práve za ňou?"

„Nuž, nechcela som vyrušovať slečnu Bulstrodovú," povedala slečna Johnsonová, „a myslím, že je to taký náš zvyk vždy ísť za slečnou Chadwickovou, ak nechceme vyrušovať slečnu Bulstrodovú. Viete, slečna Chadwicková je tu už veľmi

dlho, je veľmi skúsená."

„Čiže," pripomenul jej Kelsey, „šli ste za slečnou Chadwickovou a zobudili ste ju. Je tak?"

„Áno. Súhlasila so mnou, že tam musíme okamžite ísť. Nezdržiavali sme sa obliekaním ani ničím podobným, len sme si prehodili svetre a kabáty a vyšli sme von bočnými dvermi. A práve vtedy sa to stalo. Už sme stáli na chodníku, keď sme počuli zo športového pavilónu výstrel. Tak sme sa rozbehli po chodníku najrýchlejšie, ako sme len vládali. Bolo to od nás dosť hlúpe, že sme si nevzali so sebou baterku, lebo sme si horko-ťažko videli pod nohy. Raz či dva razy sme sa potkli, ale pribehli sme tam dosť rýchlo. Dvere boli otvorené. Zažali sme svetlo a..."

„Keď ste tam prišli, nesvietilo nijaké svetlo?" prerušil ju Kelsey. „Ani baterka, ani nič iné?"

„Nie. Bolo tam tma. Zažali sme svetlo... a tam ležala ona ..."

„Ďakujem, to stačí," povedal inšpektor Kelsey priateľsky, „nič nemusíte popisovať. Pôjdem tam a všetko uvidím sám. Nestretli ste nikoho, keď ste tam bežali?"

„Nie."

„Ani ste nepočuli niekoho odtiaľ utekať?"

„Nie. Nič sme nepočuli."

„Počul ešte niekto zo školskej budovy výstrel?" spýtal sa Kelsey a pozrel na slečnu Bulstrodovú.

Pokrútila hlavou. „Nie. Nie, pokiaľ viem, nikto nepovedal, že by ho počul. Športový pavilón je dosť ďaleko a pochybujem, že by si výstrel niekto všimol."

„Možno ho začul niekto v jednej z bočných izieb na tej strane, ako je športový pavilón?"

„Sotva, nemyslím; ibaže by človek zámerne načúval. Som si istá, že výstrel nebol dosť hlasný, aby niekoho zobudil."

„Tak ďakujem," povedal inšpektor Kelsey. „Teraz pôjdem do športového pavilónu."

„Pôjdem s vami," ponúkla sa slečna Bulstrodová.

„Chcete, aby som aj ja išla s vami?" spýtala sa slečna Johnsonová. „Pôjdem, ak chcete. Myslím, že nemá význam vyhýbať sa veciam, pravda? Ja mám vždy pocit, že človek sa musí postaviť zoči-voči všetkému, čokoľvek príde..."

„Ďakujem," povedal inšpektor Kelsey, „netreba, slečna Johnsonová. Nerád by som vás vystavoval ďalšiemu napätiu."

„Je to strašné," povedala slečna Johnsonová, „a cítim sa ešte horšie, keď si pomyslím, že som ju nemala veľmi rada. Vlastne ešte včera večer sme mali isté nedorozumenie v zborovni. Poznamenala som, že priveľa telocviku škodí niektorým dievčatám — tým jemnejším. Slečna Springerová vyhlásila, že to je hlúposť a že práve tie to najviac potrebujú. Telocvik ich vraj posilní a urobí z nich zdravé ženy. Ja som jej na to povedala, že nevie všetko, aj keď si možno myslí, že vie. Napokon bola som odborne vyučená a viem oveľa viac o chúlostivosti a chorobách, ako vie či vedela slečna Springerová, hoci nepochybujem, že na druhej strane vie všetko o bradlách, o kozách a o tom, ako sa hrá tenis. Ach, panebože, keď si teraz pomyslím na to, čo sa stalo, želala by som si, aby som to nebola povedala. Myslím, že človek sa vždy tak cíti potom, keď sa prihodí niečo strašné. Naozaj mám teraz veľmi zlý pocit."

„Sadnite si tamto, moja milá," riekla slečna Bulstrodová a usadila slečnu Johnsonovú na pohovku. „Pekne seďte, odpočívajte a neumárajte sa nijakými pochybnosťami a výčitkami. Život by bol veľmi nudný, keby sme sa s každým vo všetkom zhodli."

Slečna Johnsonová si sadla, potriasajúc hlavou, potom zažívala. Slečna Bulstrodová vyšla za Kelseym na chodbu.

„Dala som jej dosť brandy," povedala na ospravedlnenie. „Bola z neho príliš zhovorčivá. Ale nie popletená, však?"

„Nie," odvetil Kelsey. „Podala celkom jasný súhrn toho, čo sa odohralo."

Slečna Bulstrodová ho viedla k bočným dverám.

„Tadiaľto vychádzali slečny Johnsonová a Chadwicková?"

„Áno. Viete, tadiaľto vedie cesta priamo ku chodníku, čo prechádza pomedzi rododendrony a vyústi rovno pred športovým pavilónom."

Inšpektor mal silnú baterku, a tak so slečnou Bulstrodovou čoskoro prišli k budove, kde teraz už svetlá naplno žiarili. „Poriadne budovisko," poznamenal inšpektor Kelsey. „Stála nás kopu peňazí," odvetila slečna Bulstrodová. „Ale my si to môžeme dovoliť," dodala pokojne.

Otvorené dvere viedli do veľkej miestnosti. Boli v nej osobné skrinky s menami dievčat. Na konci miestnosti bol jeden stojan na tenisové rakety a ďalší na lacrossové rakety. Bočné dvere viedli do sprchárne a do kabínok na prezliekanie. Kelsey zastal, skôr ako tam vošiel. Dvaja z jeho ľudí mali plné ruky práce. Fotografista práve dokončil svoju robotu a ďalší chlap, čo zbieral odtlačky prstov, pozrel nahor a povedal:

„Môžete prejsť rovno po dlážke, pane. Nemusíte mať obavy. Musíme dokončiť už iba túto časť."

Kelsey podišiel k policajnému lekárovi, ktorý kľačal pri mŕtvole. Lekár zdvihol hlavu.

„Zastrelili ju asi z poldruhametrovej vzdialenosti," povedal. „Guľka prešla cez srdce. Smrť musela nastať okamžite." „Hm, kedy asi?"

„Asi pred hodinou alebo tak nejako."

Kelsey prikývol. Pozeral okolo seba a pohľadom zablúdil k vysokej postave slečny Chadwickovej, ktorá stála pri stene ako strážny pes. Usúdil, že má asi päťdesiatpäť — mala dobrotivé čelo, prísne ústa, neupravené sivé vlasy, na jej tvári sa nezračila ani stopa po hystérii. Je to typ ženy, pomyslel si, na ktorú sa dá v ťažkostiach spoľahnúť, hoci v každodennom živote by si ju človek ani nevšimol.

„Slečna Chadwicková?" spýtal sa. „Áno."

„Vy ste prišli sem a objavili ste mŕtvolu?" „Áno. Ležala tak, ako leží teraz. Bola mŕtva." „A kedy to bolo?"

„Pozrela som sa na hodinky, keď ma slečna Johnsonová zobudila. Bola o desať minút jedna."

Kelsey prikývol. To súhlasí s časom, ktorý mu udala slečna Johnsonová. Zamyslene pozrel na mŕtvu. Jasnočervené vlasy mala nakrátko ostrihané. Mala pehavú tvár s energicky vystúpenou bradou a šľachovité atletické telo. Na sebe mala tvídovú sukňu a hrubý tmavý pulóver. Na nohách mala naboso obuté poltopánky.

„Zbraň sa nenašla?" spýtal sa Kelsey.

Jeden z mužov pokrútil hlavou. „Ani stopa po nej, pane."

„A čo baterka?"

„Baterka je tamto v rohu."

„Sú na nej nejaké odtlačky?"

„Áno. Odtlačky mŕtvej."

„Takže to ona si svietila baterkou," povedal Kelsey zamyslene. „Prišla sem s baterkou — prečo?" Spýtal sa na to sčasti seba, sčasti mužov a sčasti slečien Bulstrodovej a Chadwickovej. Napokon sa očividne sústredil na slečnu Chadwickovú. „Nič vám neschádza na um?"

Slečna Chadwicková pokrútila hlavou. „Vôbec nič. Predpokladám, že si tu mohla niečo zabudnúť dnes popoludní alebo večer — a prišla si po to. Ale zdá sa mi dosť nepravdepodobné, že by si šla po to uprostred noci."

„Ak šla po niečo, muselo to byť čosi veľmi dôležité," povedal Kelsey.

Poobzeral sa dookola. Nič nevyzeralo, že by sa s tým hýbalo, okrem stojana na rakety na konci miestnosti. Akoby ho niekto násilím potiahol dopredu. Niekoľko tenisových rakiet bolo porozhadzovaných po zemi.

„Je tu aj možnosť," ozvala sa slečna Chadwicková, „že zbadala svetlo, tak ako ho zbadala slečna Johnsonová o niečo neskôr, a išla sa sem pozrieť, čo sa tu deje. To sa mi zdá najpravdepodobnejšie."

„Myslím, že máte pravdu," povedal Kelsey. „Ešte jedna

maličkosť. Bola by sem šla sama?"

„Áno," odvetila slečna Chadwicková bez váhania.

„Ale slečna Johnsonová," pripomenul jej Kelsey, „prišla zobudiť vás."

„Áno," odvetila slečna Chadwicková, „a to isté by som urobila i ja, keby som bola uvidela svetlo. Bola by som zobudila slečnu Bulstrodovú alebo slečnu Vansittartovú alebo niekoho iného. Slečna Springerová však nie. Tá by sa spoliehala sama na seba, ba určite by votrelca chcela chytiť vlastnými rukami."

„A ďalšia vec," povedal inšpektor. „Vy so slečnou Johnsonovou ste vyšli von bočnými dverami. Boli odomknuté?"

„Áno, boli."

„Je možné, že by ich nechala odomknuté slečna Springerová?" „To by bolo celkom prirodzené," povedala slečna Chadwicková.

„Takže predpokladajme," uvažoval Kelsey, „že slečna Springerová videla v telocvični — či v športovom pavilóne — či ako tomu hovoríte — svetlo a že prišla sem zistiť, čo sa tu deje. A ten niekto, ktokoľvek to už bol, ju zastrelil." Obrátil sa k slečne Bulstrodovej, ktorá stála nehybne vo dverách. „Myslíte, že to tak mohlo byt?" spýtal sa.

„Vôbec sa mi to nezdá," odvetila slečna Bulstrodová. „Súhlasím s prvou časťou. Povedzme, že slečna Springerová tu uvidela svetlo a prišla to sem sama prešetriť. To je najpravdepodobnejšie. Ale že by ju osoba, ktorú tu vyrušila, zastrelila — to sa mi vôbec nezdá pravdepodobné. Ak tu bol niekto, kto tu nemal čo robiť, predpokladám, že by bol skôr ušiel on, alebo sa pokúsil ujsť. Prečo by sem niekto chodil v tejto nočnej hodine s revolverom? To je nezmysel! Veru, je to nezmysel. Nič tu nie je, čo by bolo hodno ukradnúť, a už vonkoncom nič, kvôli čomu by bolo hodno vraždiť."

„Myslíte, že by skôr bolo pravdepodobné, že slečna

Springerová vyrušila niekoho pri schôdzke?"

„To je prirodzené a najpravdepodobnejšie vysvetlenie," prikývla slečna Bulstrodová. „Ale to nevysvetľuje motív vraždy, pravda? Dievčatá v mojej škole nenosia pri sebe zbrane a ani mládenci, s ktorými sa dievčence možno stretávajú, nevyzerajú na to, že by nosili pri sebe revolver!"

Kelsey súhlasil. „Mohli by mať nanajvýš fínsky nôž," povedal. „Je tu aj iná možnosť. Povedzme, že slečna Springerová sa sem prišla stretnúť s nejakým mužom..."

Slečna Chadwicková sa zrazu zachichotala. „To nie! Slečna Springerová určite nie!"

„Nemám na mysli práve ľúbostnú schôdzku," povedal inšpektor sucho. „Chcem povedať, že vražda bola premyslená, že niekto zamýšľal zavraždiť slečnu Springerovú; že sa vopred dohodli, že sa tu stretnú, a potom ju zavraždil."

9. MAČKA MEDZI HOLUBMI

List Jennifer Sutcliffovej matke:

Drahá mama,

včera v noci sme tu mali vraždu. Zabili slečnu Springerovú, telocvikárku. Stalo sa to uprostred noci, prišla polícia a dnes ráno každého vypočúvajú.

Slečna Chadwicková nám prikázala, aby sme o tom nikomu nehovorili, ale pomyslela som si, že by si rada o tom vedela.

Pozdravuje Ta Tvoja

Jennifer.

Meadowbank bola ustanovizeň dostatočne významná, aby si zaslúžila aj osobnú pozornosť hlavného vyšetrujúceho inšpektora. Kým prebiehalo bežné vyšetrovanie, ani slečna Bulstrodová nezaháľala. Zatelefonovala tlačovému magnátovi a ministrovi vnútra — obaja boli jej osobní priatelia. Výsledkom týchto manévrov bolo, že v novinách sa iba veľmi málo písalo o tejto udalosti. Učiteľku telocviku našli mŕtvu v školskej telocvični. Doteraz sa ešte nezistilo, či ju zastrelili nešťastnou náhodou alebo nie. Väčšina správ o tejto nešťastnej udalosti bola napísaná takmer ospravedlňujúcim tónom, ako keby to bolo úplne netaktné od každej učiteľky telocviku dať sa zastreliť za takých okolností.

Ann Shaplandová mala rušný deň, odosielala listy rodičom. Slečna Bulstrodová nestrácala čas príkazmi žiačkam, aby o udalosti mlčali. Vedela, že by to bolo aj tak zbytočné. Lebo dievčatá určite napíšu svojim rodičom alebo poručníkom viac alebo menej zveličené správy. Mala totiž v úmysle poslať im vlastnú rozvážnu a rozumnú správu o tragédii, ktorá by im prišla súčasne.

Neskôr popoludní mala tajnú poradu s hlavným policajným inšpektorom pánom Stoneom a inšpektorom Kelseym. Polícia ochotne súhlasila s tým, aby tlač ututlala vec, ako sa len dá. To im umožní vyšetrovať pokojne a bez rušivých zásahov.

„Veľmi ma to mrzí, slečna Bulstrodová, naozaj ma to veľmi mrzí," povedal hlavný policajný inšpektor. „Obávam sa, že je to — nuž — veľmi zlé pre vás."

„Vražda je zlá pre každú školu, to je pravda," prisvedčila slečna Bulstrodová. „Ale nemá význam nad tým teraz žialiť. Bezpochyby to prežijeme, tak ako sme prežili aj ostatné pohromy. Dúfam však, že sa celá vec rýchlo objasní."

„Nevidím dôvod, prečo by sa nemala, ehm?" poznamenal Stone. Pozrel na Kelseyho.

„Možno by nám pomohlo, keby sme sa dozvedeli niečo o jej minulosti," povedal Kelsey.

„Naozaj si to myslíte?" spýtala sa slečna Bulstrodová sucho.

„Možno mal niekto niečo proti nej," nadhodil Kelsey.

Slečna Bulstrodová mlčala.

‚Myslíte, že to nejako súvisí s touto školou?" spýtal sa hlavný policajný inšpektor.

„Inšpektor Kelsey si to naozaj myslí," povedala slečna Bulstrodová. „Myslím, že sa ma len usilujete ušetriť."

„Myslím, že je to naozaj späté s Meadowbankom," vyriekol inšpektor pomaly. „Napokon, veď slečna Springerová mávala voľno tak ako všetky ostatné členky zboru. Mohla si dohodnúť schôdzku s hocikým a hocikde, keď to chcela urobiť. Prečo si však vybrala telocvičňu a uprostred noci...?"

„Nebudete mať nijaké námietky proti tomu, ak prehliadneme aj ostatné školské objekty, slečna Bulstrodová?" spýtal sa hlavný policajný inšpektor.

„Vôbec nie. Nazdávam sa, že hľadáte pištoľ či revolver, či ako sa to volá."

„Áno. Bola to malá pištoľ zahraničnej značky."

„Zahraničnej," zamyslene zopakovala slečna Bulstrodová.

„Viete o tom, že by niekto z vášho zboru alebo z vašich žiačok vlastnil pištoľ?"

„Určite nie, pokiaľ ja viem," odvetila slečna Bulstrodová. „Som pevne presvedčená, že ani jedna z mojich žiačok. Ich osobné veci sa rozbaľujú, keď sem prídu, a takú vec by človek uvidel, alebo by si ju všimol a môžem povedať, že by vyvolala poriadny rozruch. Ale prosím, pán inšpektor, robte v tomto ohľade tak, ako si myslíte a želáte. Videla som, že dnes vaši ľudia prehliadali školské pozemky."

„Áno," prikývol inšpektor a pokračoval: „Tiež by som sa rád porozprával s ostatnými členkami vášho zboru. Možno niektorá z nich počula nejakú poznámku slečny Springerovej, ktorá by nám pomohla nájsť stopu. Alebo možno niektorá spozorovala nejakú zvláštnosť v jej správaní..."

Odmlčal sa, potom pokračoval: „To isté sa týka vašich žiačok."

Slečna Bulstrodová povedala: „Zamýšľala som, že dnes večer po modlitbách budem mať krátky prejav k dievčatám. Spýtam sa ich, či niektorá nevie niečo, čo by mohlo objasniť smrť slečny Springerovej, a ak vie, poprosím ju, aby prišla za mnou a povedala mi to."

„Veľmi dobrá myšlienka," uznal hlavný policajný inšpektor.

„Ale musíte si zapamätať jedno," upozorňovala slečna Bulstrodová, „niektoré z dievčat sa možno budú chcieť robiť dôležité a budú zveličovať nejakú príhodu, alebo si dokonca dajakú vymyslia. Dievčatá sú schopné veľmi čudných vecí. Ale predpokladám, že ste zvyknutý na takéto predvádzanie sa."

„Stretol som sa už s týra,',' prisvedčil inšpektor Kelsey. „A teraz vás prosím, aby ste mi dali zoznam vášho pedagogického zboru a pomocného personálu."

„Prezrel som všetky osobné skrinky v športovom pavilóne, pane."

„A nenašli ste nič?" spýtal sa Kelsey.

„Nie, pane, nič dôležité. V niektorých boli smiešne veci, ale nebolo to nič, čo by nás zaujímalo."

„Ani jedna z nich nebola zamknutá, pravda?"

„Nie, pane, ale dajú sa zamykať. Boli v nich kľúče, ale ani jedna nebola zamknutá."

Kelsey sa zamyslene rozhliadol dookola po holej dlážke. Tenisové rakety aj rakety na lacrosse viseli znovu úhľadne na stojanoch.

„Nuž čo," povedal, „idem do budovy pozhovárať sa s pedagogickým zborom."

„Nemyslíte si, pane, že to urobil niekto zo školy?"

„Mohol to urobiť," pripustil Kelsey. „Nikto nemá alibi okrem slečny Chadwickovej a Johnsonovej a toho dievčaťa Jane, ktorú bolelo ucho. Teoreticky všetky ostatné ležali v posteli a spali, ale nikto sa za to nemôže zaručiť. Každé dievča má samostatnú izbu a samozrejme aj členky pedagogického zboru. Hociktorá z nich, vrátane samej slečny Bulstrodovej, mohla prísť sem, stretnúť sa so Springerovou, alebo ju mohla sledovať až sem. Potom, keď ju už zastrelili, nech to už bol ktokoľvek, prikradnúť sa pomedzi kríky až k bočným dverám a ležať si pekne v posteli, keď vypukol poplach.

Ťažko však zistiť, čo bolo motívom. Áno," prízvukoval si Kelsey, „aký bol motív. Nezdá sa, že by jestvoval nejaký motív, ibaže ak by sa tu dialo niečo, o čom my nevieme."

Vyšiel z pavilónu a pomaly sa vracal nazad do budovy. Hoci už bolo po pracovných hodinách, starý Briggs pracoval ešte trochu na kvetinovom záhone. Keď inšpektor prechádzal okolo, vystrel sa. „Pracujete nadčas," poznamenal Kelsey s úsmevom. „Ach," vzdychol si Briggs, „mladí nevedia, čo je to byť záhradníkom. Prídu o ôsmej a o piatej im už padla — takú majú o tom predstavu. Človek musí dbať na počasie, v niektoré dni vôbec nemusí vyjsť do záhrady, ale sú dni, keď človek musí pracovať od siedmej ráno do ôsmej večer. To vtedy, keď má svoju robotu rád a keď je pyšný na to, ako jeho záhrada

vyzerá."

„Mali by ste byť na svoju robotu pyšný," pochválil ho Kelsey. „Dnes človek nevidí dobre udržiavanú záhradu."

„Na tieto časy je to slušné," povedal Briggs. „Ale mám šťastie. Dostal som pomocníka, mladého mocného mládenca. A aj niekoľko chlapcov, ale tí za veľa nestoja. Väčšina chlapcov a mládencov by sa nikdy nedala na takúto robotu. Všetci chcú ísť do továrne, alebo pracovať v nejakom úrade a chodiť pekne oblečení. Nechceli by si špiniť ruky statočnou hlinou. Ale, ako vravím, mám šťastie. Dostal som dobrého pomocníka. Sám sa prišiel ponúknuť." „Nedávno?" zaujímal sa inšpektor Kelsey.

„Začiatkom semestra," odvetil Briggs. „Volá sa Adam. Adam Goodman."

„Myslím, že som ho ešte nevidel," poznamenal Kelsey. „Dnes požiadal o deň voľna," vysvetľoval Briggs. „Dal som mu ho. Vyzeralo to, že dnes sa nebude dať toho veľa urobiť, keď vaši ľudia stále brúsia hore-dolu po pozemku."

„Niekto mi mal o ňom povedať," precedil Kelsey. „Ako to myslíte, povedať vám o ňom?"

„Nie je na mojom zozname," odvetil inšpektor, „chcem povedať, že nie je na zozname ľudí, čo sú tu zamestnaní."

„No čo, môžete sa s ním stretnúť zajtra, pane," povedal Briggs. „Nemyslím, že by vám vedel niečo povedať." „Človek nikdy nevie," povedal inšpektor.

Mocný mládenec, ktorý sa sám ponúkol začiatkom semestra? Kelseymu sa zdalo, že toto je zatiaľ prvá vec, ktorá je azda trochu nezvyčajná.

V ten večer sa dievčatá ako zvyčajne zhromaždili v dvorane na modlitby a po nich im slečna Bulstrodová naznačila, aby sa ešte nerozchádzali.

„Chcem vám všetkým niečo povedať. Ako viete, včera v noci zastrelili v športovom pavilóne slečnu Springerovú. Ak niektorá z vás videla, alebo počula niečo v priebehu minulého

týždňa — niečo, čo by sa vám zdalo výnimočné — v súvislosti so slečnou Springerovou, niečo, čo slečna Springerová povedala, alebo niekto iný povedal o nej, niečo, čo pokladáte za významné, rada by som sa to dozvedela. Dnes večer môžete kedykoľvek prísť za mnou do pracovne."

„Och," vzdychla si Julia Upjohnová, keď sa dievčatá rozchádzali, „ako by som si len želala vedieť také niečo! Ale mi nič nevieme, pravda, Jennifer?"

„Nie," odvetila Jennifer, „samozrejme, že nevieme."

„Slečna Springerová sa vždy zdala taká strašne obyčajná,'" poznamenala Julia sklamane, „priveľmi obyčajná na to, aby ju tak záhadne zavraždili."

„Nemyslím, že to bolo až také záhadné," povedala Jennifer. „Zabil ju nejaký vlamač."

„Čo nám prišiel ukradnúť tenisové rakety," dodala Julia sarkasticky.

„Možno ju niekto vydieral," uvažovalo pohotovo jedno z dievčat.

„Prečo?" spýtala sa Jennifer.

Ale ani jedna nemohla nájsť nijaký dôvod, prečo by niekto mohol vydierať slečnu Springerovú.

Inšpektor Kelsey začal vypočúvať ako prvú z pedagogického zboru slečnu Vansittartovú. Pekná žena, pomyslel si, keď si ju premeral. Pravdepodobne má štyridsať alebo možno aj trochu viac Vysoká, dobrá postava, sivé, vkusne upravené vlasy. Vznešená a rozvážna, a ako sa mu zdalo, uvedomuje si vlastnú dôležitosť. Trochu mu pripomínala slečnu Bulstrodovú: bola typická učiteľka. A predsa, pomyslel si, slečna Bulstrodová má v sebe čosi, čo slečne Vansittartovej chýba. Slečna Bulstrodová vedela byť nevypočitateľná. Pri slečne Vansittartovej nemal pocit, že by ho vôbec mohla niečím prekvapiť.

Kládli sa bežné otázky, odzneli zvyčajné odpovede. V

skutočnosti slečna Vansittartová nevidela nič, nevšimla si nič, ani nič nepočula. Slečna Springerová bola výborná vo svojom predmete. Áno, spôsoby mala azda zbytočne príkre, ale nie zasa dajako priveľmi. Ako osobnosť nebola zvlášť príťažlivá, ale to skutočne nie je pre telocvikárku nevyhnutné. Vlastne je lepšie, keď učiteľky nie sú príťažlivé osobnosti. Nerobí to dobre, keď sa dievčatá citovo viažu na učiteľky. Slečna Vansittartová neprispela ničím cenným.

Keď odišla, seržant Percy Bond, ktorý pomáhal inšpektorovi Kelseymu pri vyšetrovaní, poznamenal: „Nič zlé neviď, nič zlé nepočuj, nič zlé si nemyslí. Rovnako ako tie tri opice z orientálneho príslovia."

Kelsey sa uškrnul. „Asi máš pravdu, Percy," povedal. „Učiteľky majú v sebe čosi, z čoho mi naskakuje husia koža," povedal seržant Bond. „Už ako malému faganovi mi odjakživa naháňali strach. Poznal som jednu, čo bola stelesnená hrôza. Taká nadutá a náladová, že ste nikdy nevedeli, čo vás chce naučiť."

Potom vošla Eileen Richová. Škaredá ako noc, to bola prvá myšlienka inšpektora Kelseyho. Potom sa vo svojom názore poopravil, bola do istej miery príťažlivá. Začal s bežnými otázkami, ale odpovede neboli také celkom obyčajné, ako očakával. Najprv síce odvetila, že nič nepočula a nič zvláštne si nevšimla, ako by to o slečne Springerovej povedal aj hocikto iný, ale na ďalšiu otázku odpovedala celkom nečakane.

Spýtal sa jej:

„Nebol podľa vás niekto voči nej osobne zaujatý?"

„Och, nie," odvetila Eileen Richová rýchlo. „To by človek ťažko mohol. Myslím, že v tom bolo jej nešťastie, viete. To, že ju človek nemohol ani len nenávidieť."

„čo tým vlastne myslíte, slečna Richová?"

„Myslím, že nepatrila medzi ľudí, ktorých by chcel niekto zničiť. Všetko, čo robila a čím bola, bolo iba povrchové. Išla ľuďom na nervy, často sa s nimi pohádala, ale to nič

neznamenalo. Nič hlbšie. Som si istá, že ju nezavraždili pre ňu samu, ak viete, čo tým myslím."

„Nie som si celkom istý, či viem, slečna Richová."

„Myslím tým, že napríklad pri bankovej lúpeži by celkom ľahko mohla byť pokladníčkou, ktorú zastrelia, ale zastrelili by ju ako pokladníčku, a nie ako Grace Springerovú. Nikto ju nemal rád, ani neznášal natoľko, aby ju mohol chcieť odstrániť. A myslím, že aj ona to pravdepodobne cítila, i keď o tom nerozmýšľala, a preto bola taká všetečná. Viete, vyhľadávala na každom chyby, vnucovala ľuďom svoje zásady, zisťovala, čo robia a čo by nemali robiť, a odhaľovala ich."

„Snorila?" spýtal sa Kelsey.

„Nie. To celkom nevystihuje skutočnosť," zvažovala Eileen Richová. „Nechodila by po špičkách v papučiach alebo niečo podobné. Ale ak zistila, že sa deje niečo, čomu nerozumie, zaraz bola odhodlaná dostať sa veci na koreň. A to sa jej zväčša naozaj podarilo."

„Rozumiem." Kelsey sa na chvíľu odmlčal. „Vy osobne ste ju nemali veľmi rada, pravda, slečna Richová?"

„Nemyslím, že by som sa ňou vôbec niekedy zaoberala. Bola iba učiteľkou telocviku. Ach! Aké je to strašné povedať o niekom niečo podobné. Iba toto alebo tamto! Ale vystihovalo to jej vzťah k vlastnému zamestnaniu. Bola naň hrdá, lebo ho robila dobre. Ale nevedela mať z neho radosť! Netešila sa, keď zistila, že nejaké dievča hrá dobre tenis alebo vyniká v nejakej športovej disciplíne. Netešila sa z toho, ani z nijakého úspechu."

Kelsey na ňu zvedavo pozrel. Zvláštna žena, pomyslel si.

„Zdá sa, že na väčšinu vecí máte vlastný názor, slečna Richová," poznamenal.

„Áno. Áno, myslím, že mám."

„Ako dlho ste v Meadowbanku?"

„Iba niečo vyše pol druha roka."

„Nikdy predtým neboli nijaké iné nepríjemnosti?"

„V Meadowbanku?" Zdalo sa, že ju to prekvapilo.

„Áno."

„Och, nie. Všetko bolo v úplnom poriadku až do tohto semestra."

Kelsey zaútočil.

„A čo nebolo v poriadku tento semester? Nemali ste na mysli, vraždu, pravda? Máte na mysli niečo iné..."

„Nemám..." odmlčala sa. „Ale áno, možno, že mám, ale všetko je to také hmlisté."

„Len pokračujte."

„V poslednom čase slečna Bulstrodová nebola šťastná," vravela, Eileen pomaly. „To je jedna vec. človek to hneď nespozoroval. A nemyslím, že by si to bol okrem mňa všimol ešte niekto iný. Ale ja som si to všimla. A ona nie je jediná, čo je nešťastná. Ale na to ste nemysleli, pravda? To sú len ľudské pocity. Také veci vám prídu na myseľ, keď ste tu zatvorený s ostatnými a priveľa rozmýšľate o jednej veci. Vy ste však mali na mysli, či nebolo niečo v poriadku práve tento semester. To ste mali na mysli, pravda?"

„Áno," Kelsey na ňu zvedavo hľadel. „Áno, to som mal na mysli. Nuž, čo by ste mi k tomu povedali?"

„Myslím, že tu čosi nie je v poriadku," vyriekla Eileen Richová pomaly. „Je to, akoby bol medzi nami niekto, kto medzi nás nepatrí." Veselo pozrela naňho, takmer sa zasmiala a pokračovala: „Je to taký pocit, akoby bola mačka medzi holubmi. My sme tie holuby, my všetci, a jedna medzi nami je mačka. Ale my mačku nevidíme."

„To je naozaj veľmi nejasné, slečna Richová."

„Však? Znie to dosť hlúpo. Cítim to aj sama. V skutočnosti si myslím, že sa stalo niečo, niečo navonok bezvýznamné, čo som si všimla, ale neviem presne, čo som si to vlastne všimla."

„U nejakej konkrétnej osoby?"

„Nie, veď som vám povedala, že práve o to ide. Neviem, u koho. Viem to zhrnúť iba takto: je tu niekto — kto sem akosi

nepatrí. Je tu niekto — neviem kto — z koho mám nepríjemný pocit. Nie keď sa na ňu dívam, ale keď sa ona díva na mňa, lebo iba vtedy sa to prejavuje — keď sa ona díva na mňa — nech je to už ktokoľvek. Och, začínam hovoriť nesúvislejšie než kedykoľvek predtým. Tak či onak, je to iba pocit, a to vy nepotrebujete. Vy potrebujete dôkaz."

„Máte pravdu," prisvedčil Kelsey, „dôkaz to nie je. Zatiaľ nie. Ale je to zaujímavé, a ak váš pocit bude určitejší, slečna Richová, budem rád, ak mi o ňom poviete."

Prikývla. „Áno, lebo to je dôležité, pravda? Myslím tým, že niekoho zabili — a neviem prečo — a vrah môže byť na míle vzdialený, alebo takisto môže byť tu v škole. A v tom druhom prípade pištoľ či revolver, alebo čo to už bolo, musí byť tiež tu. A to nie je veľmi príjemná myšlienka; pravda?"

Zľahka kývla hlavou a odišla. Seržant Bond prehodil:

„Šibnutá — alebo si to nemyslíte?"

„Nie," odvetil Kelsey, „nemyslím, že by bola šibnutá. Myslím, že je vnímavá. Viete, ako tí ľudia, ktorí vedia, že v miestnosti je mačka oveľa skôr, ako ju skutočne zazrú. Keby sa bola narodila v nejakom africkom kmeni, mohla byť kúzelníckou."

„To sú tí, čo snoria hore-dolu a vedia vyňuchať zlo, pravda?" spýtal sa seržant Bond.

„Správne, Percy," povedal Kelsey. „A presne to sa pokúšam urobiť aj ja. Nikto nemá naporúdzi nijaké konkrétne fakty, takže musím sám chodiť hore-dolu a vyňuchávať zlo. No a teraz je rad na francúzštinárke."

10. FANTASTICKÝ PRÍBEH

Mademoiselle Angele Blancheová mala asi tridsaťpäť rokov. Nebola namaľovaná, tmavohnedé vlasy mala starostlivo upravené, ale účes jej nepristal. Na sebe mala kabátik a sukňu jednoduchého strihu.

Mademoiselle Blancheová vysvetľovala, že je to jej prvý semester v Meadowbanku. A nie je si istá, či tu ostane aj ďalší semester.

„Nie je príjemné byť zamestnaná v škole, kde sa stávajú vraždy," povedala odsudzujúco. „A zdá sa, že v budove nie sú ani nijaké poplašné zariadenia proti vlamačom — čo je dosť nebezpečné," doložila.

„Nie je v nej nič obzvlášť cenné, čo by priťahovalo vlamačov, mademoiselle Blancheová."

Mademoiselle Blancheová pokrčila plecami.

„Ako to človek môže vedieť? Niektoré z dievčat, čo sem prichádzajú, majú veľmi bohatých otcov. A môžu mať pri sebe niečo cenné. Nejaký vlamač možno o tom vie a myslí si, že tu sa to bude dať ľahko ukradnúť."

„Keby niektoré dievča malo pri sebe niečo veľmi cenné, určite by to nemalo v telocvični."

„Ako to môžete vedieť?" spýtala sa mademoiselle Blancheová. „Dievčatá tam majú osobné skrinky!"

„Len na to, aby si do nich odkladali svoj športový výstroj a podobné veci."

„Ach, áno, predpokladá sa, že sú na to. Ale také dievča môže niečo ukryť do špičky cvičky alebo zabaliť do starého pulóvra či do šálu."

„Ale na akú vec myslíte, mademoiselle Blancheová?"

No mademoiselle Blancheová nemala ani potuchy.

„Ani najštedrejší otcovia nedávajú dcéram diamantové náhrdelníky, aby si ich vzali do školy," povedal inšpektor.

Mademoiselle Blancheová opäť pokrčila plecami.

„Možno je to niečo, čo má celkom iný druh hodnoty, povedzme, že posvätný chrobák alebo niečo, za čo by dal zberateľ veľa peňazí. Jedno z dievčat má otca archeológa."

Kelsey sa usmial. „Viete, mademoiselle Blancheová, naozaj si myslím, že je to dosť nepravdepodobné."

Znovu pokrčila plecami.

„Možno, veď je to len môj dohad."

„Učili ste už aj v iných anglických školách, mademoiselle Blancheová?"

„Dávnejšie v severnom Anglicku. Väčšinou som učila vo Švajčiarsku a vo Francúzsku. A aj v Nemecku. Pomyslela som si, že pôjdem znova do Anglicka zdokonaliť si angličtinu. Mám tu priateľku. Ochorela a oznámila mi, že by som mohla nastúpiť na jej miesto, lebo slečna Bulstrodová by rada rýchlo niekoho našla. Takže som prišla, ale nepáči sa mi tu veľmi. Ako som už povedala, nemyslím, že tu ostanem."

„Prečo sa vám tu nepáči?" nástojil Kelsey.

„Nemám rada miesta, kde sa strieľa," odvetila mademoiselle Blancheová. „A deti tu nie sú práve najúctivejšie."

„Nie sú to už celkom deti, pravda?"

„Niektoré sa správajú ako malé deti a niektoré by mohli mať aj dvadsaťpäť. Sú to všelijaké typy dievčat. Majú veľa slobody, ja dávam prednosť obyčajnejším školám."

„Poznali ste dobre slečnu Springerovú?"

„Prakticky som ju nepoznala. Nevedela sa vhodne správať a ja som sa s ňou rozprávala čo najmenej. Bola samá kosť a koža, mala pehy a odporný škrekľavý hlas. Vyzerala ako karikatúra Angličanky. Často bola ku mne hrubá, a to sa mi nepáčilo."

„Prečo k vám bola hrubá?"

„Nemala rada, keď som chodila do jej športového pavilónu. Zdá sa, že má k nemu vzťah — vlastne mala — akoby patril jej. Raz som sa ta zašla pozrieť. Ešte som v ňom nebola, ale zaujímal ma ako veľmi dobre projektovaná a vybavená budova.

Len čo som vošla dnu, vstúpila slečna Springerová a povedala: ‚Čo tu robíte? Vy tu nemáte čo hľadať!' To povedala mne — mne, učiteľke v tejto škole! čo si myslí, že som obyčajná žiačka?"

„Áno, áno, pochopiteľne vás to muselo uraziť," chlácholil Kelsey mademoiselle Blancheovú.

„Mala naozaj hulvátske spôsoby. A potom ešte zakričala: .Nechoďte preč s tým kľúčom!' Poriadne ma napálila. Keď som otvorila dvere, vypadol z nich kľúč a ja som ho iba zdvihla. Zabudla som ho zastrčiť nazad, keď ma urazila. A potom za mnou kričala, akoby si myslela, že ho chcem ukradnúť. Jej kľúč, takisto ako jej športový pavilón."

„To je trochu čudné, pravda?" poznamenal Kelsey. „Myslím ten jej vzťah k telocvični. Akoby sa bála, že tam niekto nájde niečo, čosi tam ukryla," jemne a pokusne vysunul tykadlá, ale Angele Blancheová sa iba zasmiala.

„Že si tam niečo ukryla? Čo si človek môže ukryť na takom mieste? Myslíte, že tam ukrývala svoje ľúbostné listy? Som si istá, že nikdy nedostala nijaký ľúbostný list. A čo sa týka ostatných učiteliek, sú aspoň zdvorilé. Slečna Chadwicková je staromódna a rozčúli sa pre nič za nič. Slečna Vansittartová je veľmi milá a uznanlivá, grande dame. Slečna Richová je, myslím, trošku pochabá, ale ináč priateľská. A mladšie učiteľky sú celkom sympatické."

Po niekoľkých nedôležitých otázkach Angele Blancheovú prepustili.

„Urážlivá," podotkol Bond. „Všetci Francúzi sú urážliví."

„V každom prípade je to zaujímavé," povedal Kelsey. „Slečna Springerová nemala rada, keď ľudia sliedili okolo jej telocvične — či športového pavilónu — alebo-ako to mám nazvať. Ale prečo?"

„Azda si myslela, že Francúzka ju špehuje," poznamenal Bond.

„Dobre, ale prečo by si to mala myslieť? Prečo by jej malo

prekážať, že Angele Blancheová za ňou sliedi — iba ak preto, lebo skutočne mala dôvod báť sa, že Angele Blancheová niečo odhalí."

„Kto nám ešte zostal?" spýtal sa.

„Dve mladšie učiteľky, slečna Blakeová a slečna Rowanová, a sekretárka slečny Bulstrodovej."

Slečna Blakeová bola mladá, úprimná stvora s okrúhlou dobromyseľnou tvárou. Vyučovala botaniku a fyziku. Nevypovedala nič závažné. Slečnu Springerovú vídala len veľmi zriedkavo a nemala ani tušenia, prečo by ju niekto chcel zavraždiť.

Slečna Rowanová ako povolaná osoba, ktorá mala psychologický titul, pokladala za potrebné vyjadriť svoj názor. Je nanajvýš pravdepodobné, vyhlásila, že slečna Springerová spáchala samovraždu.

Inšpektor Kelsey zdvihol obočie.

„A prečo by spáchala samovraždu? Bola vari nešťastná?" „Bola agresívna," odvetila slečna Rowanová, naklonila sa dopredu a dychtivo hľadela cez hrubé sklá okuliarov. „Veľmi agresívna. Pokladám to za dôležité. Bol to jej ochranný mechanizmus — aby ním zakryla svoj pocit menejcennosti."

„Všetko, čo som doposiaľ počul," vravel inšpektor Kelsey, „poukazuje skôr na to, že bola veľmi sebavedomá."

„Až priveľmi sebavedomá," povedala slečna Rowanová záhadne. „A isté veci, čo povedala, len podporujú môj názor."

„Napríklad?"

„Robila narážky, že ľudia nie sú takí, akí sa zdajú. Spomenula, že v poslednej škole, kde bola zamestnaná, niekoho ‚odhalila'. Riaditeľka však vraj bola voči nej zaujatá a odmietla vypočuť, čo Springerová zistila. Aj ostatné učiteľky boli, ako to sama nazvala, ‚proti nej."

„Viete, čo to znamená, pán inšpektor?" slečna Rowanová takmer spadla zo stoličky, ako sa vzrušene naklonila dopredu. Riedke tmavé vlasy jej padli do čela. „Počiatočné štádium

komplexu stihomamu."

Inšpektor Kelsey zdvorilo povedal, že slečna Rowanová má možno pravdu vo svojich predpokladoch, ale on nemôže prijať jej teóriu samovraždy, ibaže by slečna Rowanová vedela vysvetliť, ako sa slečne Springerovej podarilo zastreliť zo vzdialenosti najmenej pol druha metra a ako sa jej potom podarilo zapotrošiť pištoľ tak, že po nej neostalo ani stopy.

Slečna Rowanová kyslo odvetila, že o policajtoch sa veľmi dobre vie, akí sú zaujatí voči psychológii.

Potom uvoľnila miesto Ann Shaplandovej.

„No, slečna Shaplandová," oslovil ju inšpektor Kelsey, na ktorého urobil jej uhladený úradný zovňajšok dobrý dojem. „Čím môžete prispieť vy k objasneniu tejto záležitosti?"

„Obávam sa, že ničím. Mám samostatnú pracovňu a s pedagogickým zborom sa veľmi nestýkam. Celá vec sa mi zdá neuveriteľná."

„Ako to, neuveriteľná?"

„Nuž, po prvé, vôbec to, že slečnu Springerovú zastrelili. Povedzme, že sa niekto vlámal do telocvične a ona sa šla pozrieť, kto to je. Na tom by nič zvláštne nebolo, ale kto by sa chcel vlámať do telocvične?"

„Možno nejakí miestni výrastkovia, chalani, ktorí sa ľahko chceli dostať k takému či onakému výstroju, alebo niekto, kto to urobil len tak zo zábavy."

„V tom prípade si viem predstaviť, že slečna Springerová skríkla: ‚Čo tu robíte? Zmiznite odtiaľto!' a oni by boli odišli."

„Nezdalo sa vám niekedy, že slečna Springerová mala nejaký osobitný vzťah k športovému pavilónu?"

Ann Shaplandová zmätene pozrela na inšpektora. „Vzťah?"

„Myslím tým, či ho pokladala za svoj revír a nemala rada, keď jej tam chodili iní ľudia?"

„Nie, o tom nič neviem. Prečo by mala mať k nemu taký vzťah? Veď patrí k školským objektom."

„Vy sama ste si nič nevšimli? Nezistili ste, keď ste tam šli,

že ju to poburuje alebo niečo podobné?"

Ann Shaplandová pokrútila hlavou. „Bola som tam len niekoľko ráz. Mám málo času. Bola som tam raz či dva razy s odkazom od slečny Bulstrodovej pre isté dievča. To je všetko."

„Nevedeli ste, že slečna Springerová mala námietky proti tomu, že tam prišla mademoiselle Blancheová?"

„Nie, o tom som nič nepočula. Vlastne áno, počula som. Mademoiselle Blancheová bola v ktorýsi deň pre čosi veľmi rozčúlená, ale viete, ona je dosť urážlivá. Jedného dňa išla na hodinu kreslenia a učiteľka kreslenia jej povedala niečo, čo sa jej dotklo. Pochopiteľne, veď vlastne ani nemá veľmi čo robiť — mám na mysli mademoiselle Blancheovú. Učí iba jeden predmet — francúzštinu — a má kopu voľného času. Myslím," zaváhala, „myslím, že je dosť zvedavá."

„Je podľa vás pravdepodobné, že sa v športovom pavilóne prehrabávala v niektorých osobných skrinkách?"

„V skrinkách dievčat? Nedala by som za ňu ruku do ohňa. Mohla sa tak rozptyľovať."

„Mala tam svoju skrinku aj slečna Springerová?"

„Áno, samozrejme."

„Ak slečna Springerová prichytila mademoiselle Blancheovú, j

ako sa jej prehrabáva v skrinke, viem si predstaviť, že ju to mohlo napáliť."

„To určite!"

„Viete niečo o súkromnom živote slečny Springerovej?" „Nemyslím, že by vôbec niekto o ňom niečo vedel," povedala Ann. „Rozmýšľam, či vôbec nejaký mala."

„A nejestvuje ešte niečo, napríklad niečo v súvislosti so športovým pavilónom, o čom ste mi nepovedali?" „Nuž..." Ann zaváhala.

„Prosím, povedzte nám to, slečna Shaplandová." „Naozaj to nič nie je," vravela Ann pomaly. „Ale jeden zo záhradníkov — nie Briggs, ten mladý — raz som ho videla vychádzať zo

športového pavilónu a vôbec tam nemal čo robiť. Samozrejme, možno bol iba zvedavý, alebo si chcel trochu oddýchnuť od roboty — mal totiž opraviť pletivo na tenisovom kurte. Ale myslím si, že o nič nešlo."

„A predsa ste to spomenuli," poznamenal Kelsey. „Prečo?" „Myslím," zamračila sa, „lebo sa správal tak trochu čudne. Vyzývavo. A... vysmieval sa z toho, koľko peňazí sa tu míňa na dievčatá."

„Také správanie... chápem." „Nemyslím, že by na tom bolo niečo." „Možno, že nie, ale v každom prípade si to poznačím." „Stále chodíme okolo horúcej kaše," poznamenal Bond, keď Ann Shaplandová odišla. „Zakaždým sa krútime dokola! Panebože, dúfajme, že sa niečo dozvieme aspoň od pomocného personálu!" Ale od pomocného personálu sa toho dozvedeli len veľmi málo. „Mladý muž, mňa sa zbytočne na niečo vypytujete," povedala kuchárka pani Gobbonsová. „Lebo, po prvé, nepočujem, čo hovoríte, a po druhé, aj tak nič neviem. Včera večer som si šla ľahnúť a spala som nezvyčajne tvrdo. Z celého rozruchu som nič nepočula. Nikto ma nezobudil, aby mi niečo o tom povedal." Vyzerala, že sa jej to dotklo. „Až dnes ráno som sa o tom dopočula."

Kelsey zakričal niekoľko otázok a dostal na ne niekoľko odpovedí, ktoré mu nič nepovedali.

Slečna Springerová prišla tento semester ako nová a nebola taká obľúbená ako slečna Jonesová, ktorá bola predtým na jej mieste. Slečna Shaplandová je tiež nová, ale je to veľmi príjemná dáma.

Mademoiselle Blancheová je ako všetky ostatné Francúzky — namýšľa si, že všetky ostatné učiteľky sú proti nej a dovoľuje mladým dámam, aby sa k nej správali v triede niekedy až poburujúco. „No na žiačky nekričala," pripustila pani Gibbonsová. „V niektorých školách, kde som varila, francúzštinárky strašne vrieskali!"

Rozhovory s väčšinou domáceho personálu boli iba stratou

času. V dome spala ešte jedna slúžka, zistilo sa, že je rovnako neužitočná, pokiaľ išlo o informácie, ale aspoň počula, čo sa jej pýtali. Nevedela nič. Slečna Springerová sa správala trochu hrubo. Nevedela nič o športovom pavilóne, ani to, čo v ňom je, a nikdy nikde nevidela nič podobné pištoli.

Túto záplavu neužitočných informácií prerušila slečna Bulstrodová. „Pán inšpektor, jedno dievča by sa rado s vami rozprávalo," oznámila.

Kelsey oživene zdvihol zrak. „Naozaj? Vie niečo?"

„O tom dosť pochybujem," povedala slečna Bulstrodová, „ale bolo by lepšie, keby ste sa s ňou porozprávali sám. Je to cudzinka. Princezná Šaista, neter emira Ibrahima. Nazdávam sa, že má sklony namýšľať si, že je oveľa dôležitejšia, ako v skutočnosti je. Chápete?"

Kelsey prikývol, že rozumie. Slečna Bulstrodová odišla a do miestnosti vstúpilo štíhle počerné dievča strednej postavy.

Pozrelo na nich ostýchavo mandľovými očami.

„Vy ste polícia?"

„Áno," odvetil Kelsey s úsmevom. „My sme polícia. Sadnite si a povedzte mi, čo viete o slečne Springerovej."

„Áno, poviem vám."

Sadla si, naklonila sa dopredu a dramaticky stíšila hlas.

„Nejakí ľudia sledujú toto miesto. Och, samozrejme, že sa skrývajú, ale sú tu!" Dôležito prikývla hlavou.

Inšpektor Kelsey si pomyslel, že už chápe, čo myslela slečna Bulstrodová. Dievčina vystupovala priveľmi dramaticky a nachádzala v tom pôžitok.

„A prečo by mali sledovať školu?"

„Kvôli mne! Chcú ma uniesť!"

Kelsey očakával čokoľvek, len toto nie. Obočie sa mu nadvihlo.

„A prečo by vás mali uniesť?"

„Samozrejme kvôli výkupnému. Potom budú nútiť mojich príbuzných, aby zaplatili veľa peňazí!"

„Ehm... nuž... možno," povedal Kelsey pochybovačne. „Ale... ehm... ak predpokladáme, že je to tak, čo to má potom spoločné so smrťou slečny Springerovej?"

„Ona im musela prísť na stopu," vyhlásila Šaista. „Možno im aj povedala, že niečo zistila. Možno sa im vyhrážala. Potom jej možno sľúbili, že jej dajú peniaze, ak bude mlčať. A ona im uverila. Potom šla do športového pavilónu, kde jej mali vyplatiť peniaze, a napokon ju zastrelili."

„Ale slečna Springerová by sa určite nikdy nedala podplatiť?" „Myslíte, že je to zábavné byť učiteľkou — a navyše učiteľkou telocviku?" pohrdlivo povedala Šaista. „Nemyslíte, že by namiesto toho bolo príjemnejšie mať peniaze, cestovať, robiť si, čo človek chce? Najmä ak ide o niekoho, ako je slečna Springerová, ktorá nie je pekná a na ktorú sa muži ani len nepozrú! Myslíte, že by ju peniaze lákali menej ako ostatných ľudí?"

„Nuž, ehm," zrozpačitel inšpektor Kelsey, „celkom dobre neviem, čo na to povedať." Nikto predtým mu podobný názor nepredostrel.

„Toto je iba... ehm... váš vlastný názor?" spýtal sa. „Slečna Springerová vám sama nikdy nič nepovedala?"

„Slečna Springerová nikdy nič iné nevravela iba: ‚Predklon, záklon' a ‚rýchlejšie!' a ‚neulievať sa!'" vyhlásila Šaista rozhorčene.

„Áno, viem. Nuž a nemyslíte si, že to všetko o únose vzniklo iba vo vašej predstavivosti?"

Šaista vzbĺkla hnevom:

„Vy vôbec nerozumiete! Môj bratanec bol Ali Jusuf z Ramatu. Zabili ho za prevratu či pri úteku pred prevratom. Bolo dohovorené, že keď budem dospelá, vydám sa zaňho. Takže rozumiete, som dôležitá osoba. Možno, že to boli organizátori prevratu, čo sem prišli. Možno ma neprišli uniesť. Možno ma chcú zavraždiť."

Inšpektor Kelsey hľadel na ňu ešte nedôverčivejšie.

„Nepreháňate to trochu?"

„ Vy neveríte, že by sa také niečo mohlo stať? Vravím vám, že sa to môže prihodiť. Tí pučisti sú veľmi nebezpeční! To vie každý.'"

Keďže stále hľadel na ňu nedôverčivo, pokračovala:

„Možno si myslia, že viem, kde sú drahokamy!"

„Aké drahokamy?"

„Môj bratanec mal drahokamy. Aj jeho otec ich mal. Moja rodina vždy mala spústu drahokamov. Pre prípad, že by sa stalo niečo neočakávané, rozumiete."

Hovorila to veľmi vecne.

Kelsey na ňu uprene hľadel.

„Ale čo to má spoločné s vami — alebo so slečnou Springerovou?"

„Veď už som vám to povedala! Oni si možno myslia, že viem, kde sú drahokamy. Takže ma zajmú a donútia ma hovoriť."

„A viete, kde sú drahokamy?"

„Nie, samozrejme, že neviem. Zmizli počas prevratu. Možno ich vzali tí odporní pučisti. Alebo možno aj nie."

„Komu patria?"

„Teraz, keď je môj bratanec mŕtvy, patria mne. V jeho rodine nie sú už nijakí muži. Jeho teta, moja matka, je tiež mŕtva. Bol by chcel, aby patrili mne. Keby nebol zomrel, vydala by som sa zaňho."

„Bola to dohoda?"

„Musela by som sa zaňho vydať. Bol mojím bratancom, rozumiete?"

„A vy by ste dostali tie drahokamy, keby ste sa boli zaňho vydali?"

„Nie, dostala by som nové drahokamy. Od Cartiera z Paríža. Tie druhé by sa ešte vždy držali pre prípad, že by sa stalo nejaké nešťastie."

Inšpektor Kelsey zažmurkal a zaznamenal si v mysli

tento orientálny poisťovací systém pre prípad nečakaného nešťastia.

Šaista pokračovala ďalej s veľkým oduševnením.

„Myslím, že sa stalo toto: niekto vyniesol drahokamy z Ramatu. Možno, že dobrý človek, možno, že zlý. Dobrý človek mi ich prinesie a povie: ‚Toto je vaše,' a ja ho štedro odmením."

Kráľovský kývla hlavou — hrala svoju úlohu.

Malá herečka, pomyslel si inšpektor.

„Ale ak drahokamy vyniesol zlý človek, nechá si ich a predá ich. Alebo príde za mnou a povie: ‚Akú odmenu mi dáte, ak vám ich prinesiem?' A ak mu odmena bude stáť za to, tak mi ich prinesie, a ak nie, tak ich neuvidím."

„Ale v skutočnosti vám nikto nič nepovedal?"

„Nie," priznala sa Šaista.

Inšpektor Kelsey sa rozhodol.

„Myslím," povedal prívetivo, „že ste naozaj nahovorili kopu nezmyslov."

Šaista blysla po ňom zúrivým pohľadom.

„Vravím vám, čo viem, to je všetko!" povedala mrzuto.

„Áno... nuž, je to od vás veľmi milé, budem na to pamätať."

Vstal a otvoril jej dvere.

Keď odišla, vrátil sa k stolu. „Ešte to nám tu chýbalo. Rozprávky z tisíc a jednej noci," povedal. „Únos a povestné drahokamy! Čo bude ďalej?"

11. PORADA

Keď sa inšpektor Kelsey vrátil na policajnú stanicu, službukonajúci seržant mu oznámil:

„Máme tu Adama Goodmana, pane. čaká na vás." „Adam Goodman? Aha, už viem. Ten záhradník." Mladý muž úctivo vstal. Bol vysoký, tmavovlasý, driečny. Mal na sebe fľakaté manchestrové nohavice voľne pritiahnuté ošúchaným opaskom a rozhalenku svetlobelasej farby.

„Počul som, že sa chcete so mnou rozprávať." Hlas mal drsný, a tak ako väčšina mladých mužov hovoril trochu namrzene.

Kelsey iba povedal:

„Áno, poďte ďalej do mojej pracovne!"

„O vražde nič neviem," povedal Adam mrzuto. „Ja s tým nemám nič spoločné. Včera v noci som bol doma a spal som." Kelsey iba nezúčastnene prikývol.

Sadol si za stôl a ukázal mladému mužovi, aby si sadol na stoličku oproti nemu. Mladý policajt v civilných šatách vošiel nevtieravo za nimi a sadol si trochu obďaleč.

„Nuž tak," začal Kelsey. „Vy ste Goodman..." pozrel na záznam na stole, „Adam Goodman."

„Tak je, pane. Ale najprv by som vám rád ukázal toto." Adamovo správanie sa zmenilo. Teraz už v ňom nebolo ani trochu nadutosti či mrzutosti. Správal sa pokojne a úctivo. Vytiahol čosi z vrecka a podal to inšpektorovi ponad stôl. Inšpektor Kelsey to skúmal a mierne zdvihol obočie. Potom zdvihol hlavu.

„Nebudem vás potrebovať, Barber," povedal.

Diskrétny mladý policajt vstal a odišiel. Usiloval sa nevyzerať prekvapený, ale nedarilo sa mu to.

„Teda tak," povedal Kelsey. Pozrel ponad stôl na Adama so zvláštnym záujmom. „Tak je to s vami! Rád by som vedel, čo ste, dočerta..."

„Čo som robil v dievčenskej škole?" dokončil mladý muž namiesto neho. Hlas mal ešte vždy úctivý, ale nechtiac sa uškrnul. „Je to naozaj po prvý raz, čo mi pridelili také poslanie. Nevyzerám na záhradníka?"

„Nie na záhradníka z týchto končín. Záhradníci tu bývajú zvyčajne dosť starí. Viete Vôbec niečo o záhradkárstve?"

„Myslím, že dosť. Moja matka sa náhodou rozumela do záhradkárstva. V Anglicku to nie je nič zvláštne. Postarala sa o to, aby mala vo mne cenného pomocníka."

„A čo sa vlastne deje v Meadowbanku — aby sme sa vrátili k veci!"

„Vlastne ani nevieme, či sa v Meadowbanku niečo deje. Mojou úlohou je v podstate iba pozorovať. Či skôr bolo do minulej noci. Vražda učiteľky telocviku — to zvyčajne nezapadá do školského rozvrhu."

„Ale môže sa to stať," povedal inšpektor Kelsey a vzdychol si. „Môže sa stať hocičo hocikde. To som sa už naučil. Ale pripúšťam, že to trochu vybočuje z bežných zvyklostí, čo sa za tým všetkým skrýva?"

Adam mu to vysvetlil. Kelsey počúval so záujmom.

„Tomu dievčaťu som ukrivdil," poznamenal. „Ale musíte pripustiť, že to znie vskutku neuveriteľne na to, aby to bola pravda. Drahokamy v hodnote medzi pol miliónom a miliónom libier? Komu vravíte, že patria?"

„To je veľmi ťažká otázka. Na to, aby sa zodpovedala, potrebovali by sme húf naslovovzatých medzinárodných právnikov — a pravdepodobne ani oni by sa nedohodli. Je to sporná vec. Pred troma mesiacmi patrili jeho veličenstvu Alimu Jusufovi z Ramatu. Ale teraz? Keby sa zjavili v Ramate, stali by sa majetkom terajšej vlády, o to by sa už postarali. Možno ich Ali Jusuf niekomu poručil. V tom prípade by to veľmi záviselo od toho, kde sa závet spísal a či možno potvrdiť jeho právoplatnosť. Možno patria jeho rodine. Ale skutočne podstatné je, že keby som ich ja alebo vy náhodou našli na ulici

a vložili by ste si ich do vrecka, patrili by jednoducho vám. A pochybujem, že jestvuje nejaký právnický aparát, ktorý by vám ich mohol zobrať. Môžu sa, samozrejme, o to pokúsiť, ale komplikácie s medzinárodným právom sú neuveriteľne zložité..."

„Chcete tým povedať, že prakticky platí, kto ich nájde, toho sú?" spýtal sa inšpektor Kelsey a nesúhlasne pokrútil hlavou.

„Tak je. A pasie po nich viacero bánd," odvetil Adam rozhodne. „Ani jedna nemá nijaké zábrany. Správa o drahokamoch sa totiž rýchlo rozniesla. Možno je to len klebeta, ale vraví sa, že drahokamy boli vynesené z Ramatu tesne pred vypuknutím prevratu. Ako? — O tom koluje tucet rôznych verzií!"

„Ale prečo Meadowbank? Kvôli tej malej princeznej Hrdopýške?"

„Áno, kvôli princeznej Šaiste, prvostupňovej sesternici Aliho Jusufa. Niekto sa možno pokúsi priniesť jej drahokamy, alebo aspoň sa s ňou spojiť. Z nášho hľadiska sa potuluje po okolí niekoľko pochybných osôb. Napríklad istá pani Kolinská, čo býva v hoteli Grand. Dosť význačná členka niečoho, čo by sa dalo nazvať Medzinárodná „zisťovacia" spoločnosť. Nie je to však úlovok pre vás, vždy robí všetko prísne v medziach zákona, vždy je dokonale dôstojná, ale je to veľká zberateľka užitočných informácií. Potom jestvuje ďalšia žena, ktorá vtedy v Ramate tancovala v kabarete. Dostali sme o nej správu, že pracuje pre istú zahraničnú vládu. Nevieme, kde je teraz, dokonca ani nevieme, ako vyzerá, ale povráva sa, že by sa mohla nachádzať v tejto časti sveta. Nevyzerá to tak, akoby sa všetko sústreďovalo okolo Meadowbanku? A včera v noci zavraždili slečnu Springerovú." Kelsey zamyslene prikývol.

„Poriadny galimatiáš," poznamenal. Chvíľu bojoval so svojimi pocitmi. „Takéto niečo človek vídava v televízii... a pomyslí si — priveľmi pritiahnuté za vlasy... to sa v skutočnosti nemôže stať. A naozaj sa nestáva v normálnom

živote."

„Tajní agenti, krádeže, násilie, vraždy, agenti na dve strany," súhlasil Adam. „Všetko je to neprirodzené, zvrátené — ale aj tá stránka života existuje."

„Ale nie v Meadowbanku," zašomral inšpektor Kelsey.

„Chápem vaše stanovisko," povedal Adam. „Urážka veličenstva."

Zavládlo ticho a potom sa inšpektor Kelsey opýtal:

„čo myslíte, čo sa stalo včera v noci?"

Adam porozmýšľal, potom pomaly povedal:

„Springerová bola v športovom pavilóne — uprostred noci. Prečo? Musíme začať odtiaľ. Nemá význam pýtať sa, kto ju zabil, kým nevieme, prečo bola v noci v športovom pavilóne. Môžeme povedať, že napriek svojmu bezúhonnému športovému životu nespala dobre, vstala, pozrela von oknom a uvidela svetlo v športovom pavilóne. Z jej okna naň vidieť, pravda?"

Kelsey prikývol.

„Keďže bola nebojácna, tvrdá žena, šla preskúmať, čo sa tam deje. Ale vyrušila niekoho, kto tam bol - a robil... čo? To nevieme. Nech je akokoľvek, bolo to bezohľadné, že ju zastrelil."

Kelsey opäť prikývol.

„Aj my sme sa na to takto dívali. Ale vaša posledná poznámka sa zhoduje s tým, čo ma vlastne znepokojuje od začiatku. Človek nestrieľa, aby zavraždil — a nepríde na to vopred pripravený, iba ak..."

„Ak nejde po niečom veľkom? Číra pravda! Nuž, je to prípad, ktorý by sme mali nazvať Nevinná Springerová — zastrelená pri plnení povinnosti. Ale je tu aj iná možnosť. Springerová na základe súkromných informácií dostane zamestnanie v Meadowbanku, alebo jej ho zabezpečia jej šéfovia — vďaka jej kvalifikácii... Čaká na vhodnú noc,

vykĺzne von a ide do športového pavilónu (opäť kameň úrazu našej otázky — prečo?). Niekto ju sleduje, alebo na ňu čaká — niekto, kto má pri sebe pištoľ a je pripravený ju použiť... Ale znova — prečo? Kvôli čomu? Čo došľaka väzí za tým športovým pavilónom? Nie je to miesto, o ktorom by sa dalo predpokladať, že si tam niekto niečo ukryl."

„Môžem vás ubezpečiť, že tam nebolo nič ukryté. Všetko sme dôkladne prečistili; skrinky dievčat aj skrinky slečny Springerovej." Bol tam rozličný športový výstroj, všetko bežné veci, aké možno na takom mieste očakávať. A je to celkom nová budova! Nebolo tam vôbec nič, čo by sa len ponášalo na drahokamy."

„Čokoľvek tam už bolo, vrah to, samozrejme, mohol odstrániť," povedal Adam. „Druhá možnosť je, že športový pavilón slečna Springerová alebo niekto iný používal ako miesto na schôdzky. Je to celkom vhodné miesto na takýto účel. Dostatočne vzdialené od budovy. Ale nie zas priďaleko. Ak niekto aj spozoroval, že tam ide, jednoduchá odpoveď by bola, že ten ktosi uvidel svetlo a tak ďalej a tak ďalej. Povedzme, že slečna Springerová sa tam mala s niekým stretnúť — došlo medzi nimi k nedorozumeniu a dotyčná osoba ju zastrelila. Alebo ďalšia možnosť: slečna Springerová zbadala, že niekto vychádza z budovy, sledovala ho a uvidela či vypočula niečo, čo nemala."

„Vôbec som ju nepoznal," povedal Kelsey, „ale podľa toho, ako o nej všetci hovoria, mám dojem, že do všetkého strkala nos."

„Myslím, že to je naozaj najpravdepodobnejšie vysvetlenie," súhlasil Adam. „Zvedavosť zabila mačku. Áno, myslím, že len tak do toho zapadá športový pavilón."

„Ale ak to bola schôdzka, potom —" Kelsey sa odmlčal. Adam dôrazne prikývol.

„Áno. Vyzerá to, akoby bol v škole niekto, kto si zasluhuje našu zvýšenú pozornosť. Naozaj — ako mačka medzi

holubmi."

„Mačka medzi holubmi," zopakoval Kelsey, zarazený Adamovým prirovnaním. „Slečna Richová, jedna z učiteliek, tvrdila dnes niečo podobné." Chvíľu rozmýšľal.

„Tento semester pribrali do pedagogického zboru tri nové členky: Shaplandovú, sekretárku, Blancheovú, francúzštinárku a slečnu Springerovú. Teraz je mŕtva, a preto ju treba z toho vynechať. Ak je medzi týmito holubmi naozaj mačka, zdá sa, že najskôr by to mohla byť jedna z tých dvoch." Pozrel na Adama. „Nenapadá vám niečo v súvislosti s nimi dvoma?" Adam uvažoval.

„Raz som pristihol mademoiselle Blancheovú, ako vychádza zo športového pavilónu. Vyzerala previnilo. Akoby robila niečo, čo by nemala robiť. No napriek tomu myslím, že by som upodozrieval tú druhú. Shaplandovú. Je to chladnokrvná žena a dobre jej to myslí. Na vašom mieste by som si dal dôkladne preskúmať jej minulosť. Dočerta, čomu sa smejete?"

„Ona upodozrieva vás," uškŕňal sa Kelsey. „Pristihla vás, ako vychádzate zo športového pavilónu — a vaše správanie sa jej akosi nevidelo!"

„Dočerta!" Adam sa nazlostil. „Bezočivá ženská!"

Inšpektor Kelsey sa opäť začal správať autoritatívne. „Ide o to," povedal, „aby sme predovšetkým mysleli na Meadowbank. Je to seriózna škola. A slečna Bulstrodová je seriózna žena. Pre školu bude lepšie, ak sa čím skôr prípad vyrieši. Chceme veci vyjasniť, aby mal Meadowbank čistý štít."

Odmlčal sa a zamyslene pozrel na Adama.

„Myslím," doložil, „že budeme musieť prezradiť slečne Bulstrodovej, kto vlastne ste. Bude držať jazyk za zubami — toho sa báť nemusíte."

Adam chvíľu uvažoval, potom prikývol.

„Áno," súhlasil, „za týchto okolností je to viac-menej nevyhnutné."

12. NOVÉ LAMPY ZA STARÉ

Slečna Bulstrodová bola obdarená aj ďalšou vlastnosťou, ktorá dokazovala jej prevahu nad väčšinou ostatných žien. Vedela počúvať.

Ticho si vypočula inšpektora Kelseyho aj Adama. Ani okom nemihla. Potom vyslovila jediné slovo.

„Pozoruhodné."

‚Vy ste pozoruhodná,' pomyslel si Adam, ale nevyslovil to.

„Nuž," povedala slečna Bulstrodová, a ako to mala vo zvyku, pristúpila rovno k podstate veci. „Čo chcete, aby som urobila?"

Inšpektor Kelsey zaodŕhal.

„Máme pocit," začal, „že by ste mali byť o všetkom informovaná — pre dobro školy."

Slečna Bulstrodová prikývla.

„Prirodzene, škola je mojím prvoradým záujmom. Musí byť. Som zodpovedná za svoje žiačky a ich bezpečnosť a v menšej miere i za bezpečnosť pedagogického zboru. A rada by som dodala, že keby bolo možné čo najmenej písať v novinách o smrti slečny Springerovej — tým lepšie by bolo pre mňa. Uznávam, že je to čisto sebecký postoj, ale nazdávam sa, že moja škola je dôležitá aj sama osebe — nielen pre mňa. Ale zároveň si uvedomujem, že ak publicitu budete potrebovať, tak sa do nej naplno dáte. Ale je publicita naozaj nevyhnutná?"

„Nie," odvetil inšpektor Kelsey. „Povedal by som, že v tomto prípade čím menej publicity tým lepšie. Súdne pojednávanie bude odročené a rozšírime, že podľa nášho názoru ide o nešťastnú udalosť miestneho charakteru. Mladí hrdlorezi — či mladiství delikventi, ako ich v súčasnosti nazývame — boli ozbrojení a útoční. Zvyčajne mávajú fínske nože, ale niektorým výrastkom sa podarí zohnať si aj pištoľ. Slečna Springerová ich prekvapila. Zastrelili ju. Chcel by som,

aby sa to tak rozšírilo — potom sa môžeme dať potichu do práce. Ničím iným tlači neposlúžime. Lenže Meadowbank je, samozrejme, slávna škola. A je to senzácia! Vražda v Meadowbanku — to bude bomba!"

„Myslím, že v tom smere vám môžem pomôcť," ozvala sa živo slečna Bulstrodová. „Nechýba mi celkom vplyv na vyšších miestach." Usmiala sa a uviedla niekoľko mien: vrátane ministra vnútra, dvoch tlačových magnátov, biskupa a ministra školstva. „Urobím, čo budem môcť." Pozrela na Adama. „Súhlasíte?"

„Áno, samozrejme," rýchlo odvetil Adam. „Vždy sme radi, keď sa všetko robí pekne potichu."

„Budete pokračovať v úlohe záhradníka?" spýtala sa slečna Bulstrodová.

„Ak nemáte nič proti tomu. Tak sa budem môcť dostať tam, kde budem chcieť. A budem mať pod dohľadom aj ďalší vývoj udalostí."

Tentoraz slečna Bulstrodová zdvihla obočie.

„Dúfam, že nečakáte ešte ďalšie vraždy?"

„Nie, to nie."

„To som rada. Pochybujem, že by nejaká škola mohla prežiť dve vraždy za jeden semester."

Obrátila sa ku Kelseymu.

„Skončili už vaši muži s prehliadkou športového pavilónu? Je to nepríjemné, keď ho nemôžeme používať."

„S prehliadkou sme už skončili. Je čistý ako sklo — z nášho hľadiska, pochopiteľne. Nech už vraždu spáchali z akéhokoľvek dôvodu, nie je tam už nič, čo by nám mohlo pomôcť. Je to jednoducho športový pavilón so zvyčajným vybavením."

„Nič sa nenašlo v skrinkách dievčat?"

Inšpektor Kelsey sa usmial.

„Nuž — voľačo sa našlo... kniha — francúzska — volá sa Candide s... ehm... ilustráciami. Drahá kniha."

„Ach, teda tam ju ukrýva!" zvolala slečna Bulstrodová. „Ide o Giselle d'Aubrayovú, pravda?"

Kelseyho rešpekt voči slečne Bulstrodovej ešte väčšmi vzrástol.

„Vám veľa neujde, madame," poznamenal.

„Candide ju nepokazí," kývla rukou slečna Bulstrodová. „Je to klasické dielo. Ale niektoré pornografické knihy nemilosrdne konfiškujem. Teraz sa vrátim k svojej prvej otázke. Upokojili ste ma, čo sa týka publicity súvisiacej s mojou školou. Mohla by vám škola nejako pomôcť? Môžem vám ja nejako pomôcť?"

„Nemyslím, zatiaľ nie. Rád by som sa však opýtal na jedno: neznepokojilo vás niečo v tomto semestri? Nejaká udalosť? Alebo nejaká osoba?"

Slečna Bulstrodová chvíľu mlčala.

Potom pomaly odvetila:

„Pravdu povediac, neviem."

„Nemali ste pocit, že niečo nie je v poriadku?" zamiešal sa rýchlo Adam.

„Áno — iba čosi podobné. Niečo neurčité. Nemôžem označiť nijakú osobu ani nijakú udalosť — iba ak ..."

Na chvíľu sa odmlčala, potom doložila:

„Mám pocit — či mala som raz pocit — že som si nevšimla niečo, čo som si mala všimnúť. Vysvetlím vám to."

A stručne porozprávala o krátkom rozhovore s pani Upjohnovou a o nepríjemnom a neočakávanom príchode lady Veroniky.

Adama to zaujalo.

„Dovoľte, aby som si to ujasnil, slečna Bulstrodová. Pani Upjohnová sa dívala von oknom — týmto na priečelí, z ktorého je výhľad na príchodovú cestu, a niekoho spoznala. Na tom nič nie je. Máte vyše sto žiačok, preto je celkom pravdepodobné, že pani Upjohnová uvidela medzi rodičmi či príbuznými niekoho známeho. Ale vy ste si istá, že bola

prekvapená, keď spoznala tú osobu — akoby to bol niekto, o kom by nepredpokladala, že ho uvidí v Meadowbanku?"

„Áno, mala som presne taký pocit."

„A potom cez okno s výhľadom na opačnú stranu ste uvideli matku dvojčiat v podnapitom stave, a to úplne odviedlo vašu pozornosť od toho, čo hovorila pani Upjohnová?"

Slečna Bulstrodová prikývla.

„Rozprávala niekoľko minút?"

„Áno."

„A keď ste k nej opäť obrátili svoju pozornosť, rozprávala o špionáži, o práci v tajnej službe, ktorú vykonávala počas vojny, predtým ako sa vydala?"

„Áno."

„Môže to s tým súvisieť," utrúsil Adam zamyslene. „Uvidela niekoho, koho poznala za vojny. Mohol to byť rodič či príbuzný nejakej vašej žiačky, alebo to mohla byť aj niektorá členka vášho pedagogického zboru."

„členka môjho zboru sotva," namietala slečna Bulstrodová.

„Tá možnosť tu je."

„Bude lepšie, keď sa čím skôr spojíme s pani Upjohnovou," povedal Kelsey. „Máte jej adresu, slečna Bulstrodová?"

„Samozrejme, ale pokiaľ viem, teraz je niekde v cudzine. Počkajte, hneď to zistím."

Dva razy stlačila bzučiak na stole, potom netrpezlivo podišla k dverám a zavolala na dievča, ktoré šlo práve okolo.

„Pošli mi Juliu Upjohnovú, dobre, Paula?"

„Áno, prosím, slečna Bulstrodová."

„Radšej odídem skôr, ako príde to dievča," navrhol Adam. „Nebolo by prirodzené, keby som pomáhal inšpektorovi pri vyšetrovaní. Inšpektor ma sem zavolal, aby si ma vzal do parády. Keďže sa uspokojil tým, že nateraz na mňa nič nemá, povie mi, aby som vypadol."

„Vypadnite a zapamätajte si, že vás nespúšťam z očí!" zavrčal Kelsey s úškrnom.

„Mimochodom," poznamenal Adam, obrátiac sa k slečne Bulstrodovej pri dverách, „nebudete mať nič proti tomu, ak trochu zneužijem svoje postavenie? Povedzme, keby som sa trochu bližšie spriatelil s niektorými členkami zboru?"

„S ktorými členkami zboru?"

„Nuž napríklad s mademoiselle Blancheovou."

„S mademoiselle Blancheovou? Vy si myslíte, že ona..."

„Myslím si, že sa tu dosť nudí."

„Ach tak!" Slečna Bulstrodová sa zatvárila dosť prísne. „Možno máte pravdu. A s kým ešte?"

„No, pousilujem sa ešte s niekoľkými spriateliť," povedal Adam veselo. „Keby ste náhodou zistili, že niektoré dievčatá sa začínajú trochu hlúpo správať a tajne vychádzajú s rozličnými zámienkami do záhrady, verte mi, prosím, že môj zámer bude čisto detektívny, ak to tak možno povedať."

„Vy si myslíte, že dievčatá pravdepodobne niečo vedia?"

„Každý vie dačo," odvetil Adam, „dokonca, aj keď ani sám netuší, že to vie!"

„Možno máte pravdu."

Niekto zaklopal na dvere a slečna Bulstrodová zavolala: „Vstúpte!"

Vo dverách sa zjavila Julia Upjohnová, takmer lapajúc dych.

„Poď ďalej, Julia."

Inšpektor Kelsey zahundral:

„Teraz už choďte, Goodman. Vypadnite a venujte sa svojej práci."

„Povedal som vám, že o ničom nič neviem," zafrflal Adam mrzuto. „Prekliate gestapo," zahundral, keď vychádzal von.

„Prepáčte, že som taká zadychčaná, slečna Bulstrodová," ospravedlňovala sa Julia. „Bežala som celou cestou od tenisových kurtov."

„To nič, chcela som sa ťa len spýtať, akú adresu má tvoja matka — vlastne, ako by som sa s ňou mohla spojiť?"

„Och! To budete musieť napísať tete Isabel. Matka je v

cudzine."

„Adresu tvojej tety mám. Ale potrebujem sa osobne spojiť s tvojou matkou."

„Neviem, ako by ste sa s ňou mohli spojiť," zamračila sa Julia. „Mama šla autobusom do Turecka."

„Autobusom?"zarazila sa slečna Bulstrodová.

Julia dôrazne prikývla.

„Rada chodí autobusom," vysvetľovala. „A samozrejme, je to veľmi lacné. Trochu nepohodlné, ale mame to neprekáža. Myslím, že zhruba o tri týždne alebo tak nejako by sa mala dostať do Vanu."

„Aha, rozumiem. Povedz mi, Julia, nehovorila ti matka niekedy, že tu videla niekoho, koho poznala už za vojny, keď pracovala vo výzvednej službe?"

„Nie, slečna Bulstrodová, nemyslím. Vlastne som si istá, že nehovorila."

„Tvoja matka pracovala vo výzvednej službe, pravda?"

„Ach, áno, zdá sa, že mame sa tá práca strašne páčila. Ale mne sa to nezdá nejako zvlášť vzrušujúce. Nikdy nič nevyhodila do vzduchu. Ani ju nechytilo gestapo. Ani nechty na nohách jej nevytrhali. Nič podobné. Myslím, že pôsobila vo Švajčiarsku, alebo to bolo v Portugalsku?" Julia dodala ospravedlňujúco: „Človeka po čase dosť otravujú tie staré vojnové historky; a žiaľbohu nie všetky som vždy pozorne počúvala."

„Tak ti ďakujem, Julia. To je všetko."

„No, toto!" poznamenala slečna Bulstrodová, keď Julia odišla. „Odišla autobusom do Turecka! A to dieťa to povie, akoby oznamovalo, že matka šla sedemdesiattrojkou na nákupy do Marshalla a Snelgrova."

Jennifer odchádzala z kurtov v dosť zlej nálade a švihala raketou. Trápilo ju, že dnes ráno tak zle servovala. Samozrejme, s touto raketou sa poriadny tvrdý úder za

nijakých okolností nedá odraziť. Ale zdalo sa jej, že v poslednom čase jej prestali ísť podania. Zato backhand sa jej rozhodne zlepšil. Tréningy u slečny Springerovej jej vskutku pomohli. Po viacerých stránkach to bola škoda, že Springerová zomrela.

Jennifer brala tenis veľmi vážne. Bola to jedna z vecí, o ktorej rozmýšľala. „Prepáčte..."

Jennifer prekvapená zdvihla oči. Na chodníku pred ňou stála dobre oblečená žena so zlatými vlasmi a v rukách držala podlhovastý plochý balík. Jennifer sa čudovala, ako to, že nevidela, že oproti nej kráča nejaká žena. Neprišlo jej na um, že sa žena mohla skrývať za stromom alebo v rododendronových kríkoch a že z nich jednoducho iba vystúpila. Také niečo by Jennifer nikdy neprišlo na um, veď prečo by to nejaká žena robila?

Keď žena prehovorila, v jej reči bolo badať slabý americký prízvuk. „Nemohli by ste mi, prosím, povedať, kde by som našla jedno dievča..." pozrela na kúsok papiera, „volá sa Jennifer Sutcliffová."

„Ja som Jennifer Sutcliffová," povedala prekvapene Jennifer. „Ale čo! To je zvláštne! To je ale náhoda! Keď v takej veľkej škole, ako je táto, hľadám jedno dievča a práve jej sa náhodou opýtam, či ju nepozná. A potom sa vraví, že také veci sa nestávajú."

„Myslím, že sa niekedy naozaj stávajú," povedala Jennifer ľahostajne.

„Bola som na dnes pozvaná na obed s niekoľkými priateľmi do týchto končín," pokračovala žena, „a včera na koktailový večierok. Náhodou som spomenula, že sem idem — a vaša teta, alebo to bola vaša krstná mama? Mám takú strašnú pamäť! Povedala mi, ako sa volá, ale ja som zabudla. Ale tak či onak ma požiadala, či by som sa tu nezastavila a neodovzdala vám novú tenisovú raketu. Vraj ste si ju žiadali."

Tvár Jennifer sa rozžiarila. Pripadalo jej to ako zázrak.

„To musela byť moja krstná mama, pani Campbellová. Volám ju teta Gina. Teta Rosamond to nemohla byť. Nikdy mi nič nedá; okrem mizerných desať šilingov na Vianoce."

„Áno, teraz si už spomínam. Tak sa volala. Campbellová."

Žena podala dievčaťu balík. Jennifer ho dychtivo schmatla. Bol celkom voľne zabalený. Jennifer od radosti vykríkla, keď sa z obalu vynorila raketa.

„Ach, aká je fantastická!" zvolala. „Skutočne dobrá raketa. Tak veľmi som túžila po novej — viete, nemôžete dobre hrať, keď nemáte poriadnu raketu."

„To je pochopiteľné."

„Ďakujem veľmi pekne, že ste mi ju priniesli," povedala Jennifer vďačne.

„To naozaj nestojí za reč. Len sa musím priznať, že som sa trochu hanbila. V školách mám vždy pocit hanblivosti. Toľko dievčat pokope. Och, mimochodom, požiadala ma, aby som vašu starú raketu priniesla so sebou."

Zdvihla raketu, ktorú Jennifer spustila na zem.

„Vaša teta — nie — krstná mama — povedala, že dá na ňu urobiť nový výplet. Už je to veľmi potrebné, pravda?"

„Myslím, že sa to ani neoplatí," poznamenala nedbanlivo a bez záujmu Jennifer.

Ešte vždy skúšala švih a rovnováhu svojho nového pokladu.

„Ale mať rezervnú raketu je vždy užitočné," presviedčala ju jej nová priateľka. „Och, bože," pozrela na hodinky. „Je už oveľa viac hodín, ako som si myslela. Musím už utekať."

„Máte — mám vám zavolať taxík? Mohla by som zatelefonovať. .."

„Nie, ďakujem. Auto mám hneď pri bráne. Nechala som ho tam, aby som sa nemusela obracať na nejakom úzkom mieste. Zbohom.

„Som rada, že som sa s vami stretla. Dúfam, že sa vám s raketou bude dobre hrať."

Doslova utekala po chodníku k bráne. Jennifer za ňou

zavolala: „Ďakujem vám veľmi pekne."

Potom celá naradostená išla hľadať Juliu. „Pozri!" Jennifer teatrálne zamávala raketou. „Fíha! Odkiaľ ju máš?"

„Krstná mama mi ju poslala. Teta Gina. Nie je síce moja teta, ale ja ju tak volám. Je strašne bohatá. Myslím, že jej mama rozprávala, ako som hundrala na svoju raketu. Je fantastická, pravda? Nesmiem zabudnúť napísať jej a poďakovať sa."

„To si teda myslím," povedala Julia cnostne. „Vieš, ako človek niekedy zabúda. Dokonca aj na to, čo chce skutočne urobiť. Pozri, Šaista," dodala, keď k nim prichádzala Šaista. „Dostala som novú raketu. Nie je to krása?"

„Iste bola veľmi drahá," povedala Šaista a s úctou si ju prezerala. „Chcela by som vedieť hrať tenis." „Vždy nabiehaš na loptu."

„Zdá sa mi, že nikdy neviem, kam lopta pôjde," povedala Šaista bezradne. „Skôr ako pôjdem domov, musím si zohnať v Londýne nejaké poriadne šortky. Alebo tenisový úbor, ako nosí americká majsterka Ruth Allenová. Myslím, že ten je veľmi elegantný. A možno si kúpim obidvoje," usmiala sa pri tejto príjemnej predstave.

„Šaista nikdy nemyslí na nič inšie iba na handry," utrúsila Julia pohrdlivo, keď už boli kus od nej. „Myslíš, že aj my budeme niekedy také?"

„Myslím, že áno," odvetila Jennifer chmúrne. „Bude to strašne nudné."

Vošli do športového pavilónu, ktorý teraz už polícia oficiálne uvoľnila, a Jennifer si raketu starostlivo uložila do svojej priehradky.

„Nie je nádherná?" povedala a zaľúbeno ju pohladila. „A čo si urobila so starou?" „Ach, ona ju zobrala." „Kto?"

„Tá žena, čo mi priniesla túto. Stretla sa s tetou Ginou na koktailovom večierku, a teta Gina ju požiadala, aby mi ju priniesla, keď sem dnes pôjde, a teta Gina jej ešte povedala,

aby priniesla moju starú raketu, že dá na ňu urobiť nový výplet."

„Aha, už rozumiem..." Ale Julia sa zamračila.

„čo od teba chcela Šerifka?" spýtala sa Jennifer.

„Šerifka? Ale, nič. Len maminu adresu. Ale ona nemá nijakú, lebo cestuje autobusom. Niekde v Turecku. Jennifer, počúvaj! Ale do svojej rakety si nepotrebovala nový výplet."

„Ale áno, Julia. Bola ani špongia."

„Viem. Ale to je v skutočnosti moja raketa. Veď sme si ich vymenili. To moja raketa potrebovala nový výplet. Tvoja, teda tá, čo teraz mám ja, mala predsa celkom nový výplet. Sama si spomenula, že tvoja mama dala na ňu urobiť nový výplet, predtým ako ste odišli do cudziny."

„Áno, to je pravda." Jennifer bola trochu v rozpakoch. „Ach, nuž, ale myslím si, že tá žena — nech už to bol ktokoľvek, mala som sa jej spýtať, ako sa volá — jednoducho videla, že raketa potrebuje nový výplet."

„Ale ty si povedala, že ona povedala, že to tvrdila teta Gina, že raketa potrebuje nový výplet. A teta Gina si predsa nemohla myslieť, že potrebuješ do rakety nový výplet, keď si ho nepotrebovala."

„Ach, nuž," Jennifer sa tvárila netrpezlivo. „Myslím si... myslím si..."

„čo si myslíš?"

„Možno sa teta Gina jednoducho nazdávala, že ak chcem mať novú raketu, tak preto, lebo moja stará potrebuje nový výplet. Tak či tak, čo na tom záleží?"

„Myslím, že na tom nezáleží," povedala Julia pomaly. „Ale zdá sa mi to čudné, Jennifer. Je to ako — ako nové lampy namiesto starých. Aladinových, vieš."

Jennifer sa zachichotala. „Predstav si, že pošúchaš moju starú raketu — teda tvoju — a zjaví sa duch! Keby si pošúchala lampu a duch by sa zjavil, o čo by si ho požiadala, Julia?"

„O kopu vecí," vydýchla Julia vo vytržení. „O magnetofón,,

o vlčiaka alebo možno o bernardína a o stotisíc libier a o čierne večerné saténové šaty a o fúru iných vecí... A o čo by si ho požiadala ty?"

„Vlastne ani neviem," odvetila Jennifer. „Teraz, keď mám tú fantastickú novú raketu, po ničom inom ani netúžim."

13. KATASTROFA

Tretí víkend v semestri prebiehal podľa zvyčajného plánu. Bol to prvý víkend, keď si rodičia mohli vziať žiačky domov. A tak Meadowbank ostal skoro prázdny.

Túto nedeľu malo ostať na obed iba dvadsať žiačok. Niektoré členky zboru dostali na víkend voľno a mali sa vrátiť až v nedeľu neskoro večer alebo v pondelok zavčasu ráno. Pri tejto príležitosti aj slečna Bulstrodová zamýšľala odísť z Meadowbanku na víkend. Bolo to nezvyčajné, lebo nemala vo zvyku odchádzať zo školy počas semestra. Ale mala na to svoje dôvody. Pozvali ju na Welshingtonské opátstvo k vojvodkyni z Welshamu. Vojvodkyňa zdôraznila, že ide o mimoriadnu schôdzku, a dodala, že príde aj Henry Banks. Henry Banks bol predsedom správy školy. Bol dôležitým priemyselníkom a jedným z najstarších podporovateľov školy. Pozvanie sa teda takmer rovnalo rozkazu. Slečna Bulstrodová by si však nenechala rozkazovať, keby stretnutie nebolo aj v jej záujme. Ale náhodou ho privítala s radosťou. Vôbec nebola ľahostajná voči vojvodkyniam: a vojvodkyňa z Welshamu bola vplyvná a svoje dcéry tiež dala vyštudovať v Meadowbanku. A navyše bola veľmi rada, že bude mať príležitosť porozprávať sa s Henrym Banksom o budúcnosti školy a vykresliť vlastnými slovami nedávnu tragickú udalosť.

O smrti slečny Springerovej sa vďaka vplyvným stykom školy Meadowbank písalo v tlači jemnocitne a len veľmi málo. Písalo sa o nej skôr ako o smutnej osudovosti než ako o záhadnej vražde. Vyvolal sa dojem, hoci sa to priamo nepovedalo, že do športového pavilónu sa pravdepodobne vlámali nejakí mladí hrdlorezi a že smrť slečny Springerovej bola skôr náhodná ako vopred uvážená. Nejasne sa oznámilo, že polícia požiadala niekoľkých mladých mužov, aby prišli na policajnú stanicu a „pomáhali jej". Sama slečna Bulstrodová veľmi túžila vyvrátiť akýkoľvek nepríjemný

dojem, ktorý by mohli mať tí dvaja veľmi vplyvní patróni školy. Vedela, že chcú prediskutovať nejasnú narážku, ktorú pred nimi urobila vzhľadom na svoj odchod do dôchodku. Aj vojvodkyňa aj Henry Banks ju veľmi chceli presviedčať, aby ostala. Slečna Bulstrodová však cítila, že teraz je pravý čas spomenúť Eleanor Vansittartovú, poukázať na jej výnimočné schopnosti a vlohy, ktoré ju priam predurčujú pokračovať v tradíciách školy Meadowbank.

V sobotu ráno slečna Bulstrodová práve skončila s diktovaním listov Ann Shaplandovej, keď zazvonil telefón. Ann zdvihla slúchadlo.

„Slečna Bulstrodová, volá emir Ibrahim. Ubytoval sa v hoteli Claridge's a zajtra by rád zobral Šaistu von."

Slečna Bulstrodová prebrala slúchadlo a v krátkosti sa porozprávala s emirovým sekretárom. Povedala mu, že Šaista bude pripravená v nedeľu od pol dvanástej. Ale musí sa vrátiť do školy najneskôr do ôsmej večer.

Zložila slúchadlo a povedala:

„Keby vám len tí orientálci oznamovali niekedy svoje plány trochu včaššie. Dohodlo sa už, že Šaista pôjde von s Giselle d'Aubrayovou. Teraz to budeme musieť zrušiť. Dokončili sme všetky listy?"

„Áno, slečna Bulstrodová."

„Dobre, aspoň budeme môcť odísť s čistým svedomím. Prepíšte ich na stroji, odošlite a potom máte aj vy celý víkend voľno. Budem vás potrebovať až v pondelok napoludnie."

„Ďakujem, slečna Bulstrodová."

„Dobre sa zabavte, drahá moja."

„Dúfam, že sa mi to podarí," odvetila Ann.

„Mladý muž?"

„Nuž — áno." Ann sa trochu začervenala. „Hoci to nie je nič vážne."

„Potom by to malo byť vážne. Ak sa chcete vydať, príliš to neodkladajte."

„Ach, toto je len starý priateľ, nič vzrušujúce."

„Vzrušenie," povedala slečna Bulstrodová varovne, „nie je vždy dobrým základom pre manželský život. Pošlite za mnou slečnu Chadwickovú, dobre?"

Slečna Chadwicková sa vrútila dnu.

„Chaddy, emir Ibrahim, Šaistin strýc, vezme zajtra Šaistu von. Ak príde on sám, povedz mu, že Šaista robí pokroky."

„Nie je veľmi bystrá," poznamenala slečna Chadwicková.

„Intelektuálne nie je zrelá," súhlasila slečna Bulstrodová. „Ale má pozoruhodne vyspelý rozum v iných veciach. Niekedy, keď sa s ňou človek rozpráva, vzbudzuje dojem dvadsaťpäťročnej ženy.

Predpokladám, že je to dôsledkom jej svetáckeho života: Paríž, Teherán, Káhira, Istanbul a tak ďalej. V našej krajine máme sklony podporovať, aby naše deti čím dlhšie ostali deťmi. Pokladáme to takmer za zásluhu, keď sa povie: , Veď ona je ešte celkom dieťa.' Ale to nie je zásluha. V živote to prináša veľké nevýhody."

„Neviem, či v tomto s tebou celkom súhlasím, moja milá," namietala slečna Chadwicková. „Pôjdem teraz za Šaistou a poviem jej o strýkovi. Pokojne choď na víkend a o nič nemaj obavy."

„Ach! Nebudem mať," ubezpečovala priateľku slečna Bulstrodová. „Je to dobrá príležitosť nechať Eleanor Vansittartovú viesť školu a zistiť, ako sa na to hodí. Pod tvojím a jej dohľadom by sa nemalo stať nič zlé."

„Dúfam, že sa nestane. Idem pohľadať Šaistu." Šaista vyzerala prekvapená a vôbec sa netešila, keď počula, že jej strýko pricestoval do Londýna.

„Chce ma zajtra zobrať von?" zahundrala. „Ale slečna Chadwicková, už sa dohodlo, že pôjdem s Giselle d'Aubrayovou a jej matkou."

„Obávam sa, že to budeš musieť odložiť na druhý raz." „Ale ja by som oveľa radšej šla s Giselle," namietala Šaista zlostne.

„Strýko vôbec nie je zábavný. Stále sa len napcháva a grgá, a to je veľmi nechutné."

„Nesmieš tak rozprávať. Je to nezdvorilé," napomenula ju slečna Chadwicková. „Vyrozumela som, že tvoj strýko prišiel do Anglicka len na týždeň a je prirodzené, že sa chce s tebou stretnúť."

„Možno, že mi dohovoril nové manželstvo," Šaistina tvár sa rozžiarila. „Ak je to tak, bola by to psina."

„Ak je to tak, nepochybne ti to povie. Ale si ešte priveľmi mladá, aby si sa hneď teraz vydávala. Najprv musíš dokončiť školu." „Chodiť do školy je strašná otrava," vyhlásila Šaista.

Nedeľné ráno bolo jasné a pokojné — slečna Shaplandová odišla krátko po slečne Bulstrodovej ešte v sobotu. Slečny Johnsonová, Richová a Blakeová odišli v nedeľu ráno.

Slečny Vansittartová, Chadwicková, Rowanová a mademoiselle Blancheová ostali ako dozor.

„Dúfam, že dievčatá nebudú veľa rozprávať," poznamenala slečna Chadwicková pochybovačne, „chcem povedať, o úbohej slečne Springerovej."

„Dúfajme," povedala Eleanor Vansittartová, „že na celú záležitosť sa čoskoro zabudne." A dodala: „Ak sa niektorí rodičia budú chcieť o tom so mnou rozprávať, zahovorím to. Myslím, že bude najlepšie zásadne o tom nehovoriť."

O desiatej dievčatá odišli do kostola so slečnou Vansittartovou a Chadwickovou. Štyri dievčatá, ktoré boli katolíčky, odviedla Angele Blancheová do konkurenčného svätostánku. Potom asi o pol dvanástej začali prichádzať autá po príchodovej ceste. Slečna Vansittartová, dôstojná, vyrovnaná a vznešená stála v hale. S úsmevom vítala matky, zverovala im dcéry a šikovne odvracala nežiadúce narážky na nedávnu tragédiu.

„Strašné," povedala, „áno, strašné, ale chápte, my tu o tom nerozprávame. Berieme ohľad na naše dievčatá — mrzí nás,

keď musia o tom čo len počúvať."

Chaddy tiež vítala svojich starých priateľov medzi rodičmi, rozoberala s nimi plány na prázdniny, so zápalom rozprávala o žiačkach.

„Naozaj si myslím, že teta Isabel by mohla prísť a vziať ma von," povedala Julia Jennifer; stáli s nosmi pritlačenými na okno v jednej z tried a pozerali na prichádzajúcich.

„Moja. mama ma chce vziať na budúci týždeň," povedala Jennifer. „Otec si totiž pozval na tento víkend nejakých významných ľudí, a preto dnes nemohla prísť."

„Pozri, tamto ide Šaista," upozornila ju Julia, „celá vyparádená do Londýna. Fíha! Len pozri, aké má podpätky. Stavím sa, že starej Johnsonke sa tie topánky nepáčili."

Livrejovaný šofér otvoril dvere na veľkom cadillacu. Šaista nastúpila a auto odišlo.

„Ak budeš chcieť, môžeš so mnou stráviť budúci víkend," navrhla Jennifer. „Povedala som mame, že mám priateľku, ktorú by som rada priviedla."

„Veľmi rada by som išla," povedala Julia. „Pozri na Vansittartku, aké hrá divadlo!"

„Je strašne dôstojná, pravda?" poznamenala Jennifer.

„Neviem prečo," uvažovala Julia, „ale je mi z nej akosi do smiechu. Vyzerá ako nejaká napodobenina slečny Bulstrodovej, však? Ináč celkom dobrá napodobenina, ale skôr mi pripomína Joyce Grenfellovú alebo inú kabaretnú imitátorku."

„Pozri, tam je Pamelina matka," povedala Jennifer. „Priviedla so sebou aj malých chlapcov. Ako sa len všetci môžu napratať do toho malého morrisa minora, to teda neviem."

„Idú na piknik," poznamenala Julia. „Pozri na tie koše."

„čo budeš robiť dnes popoludní?" opýtala sa Jennifer. „Myslím, že tento týždeň nemusím písať mame, pravda, keď sa s ňou uvidím na budúci týždeň?"

„Jennifer, počuj, nejako sa ti lení písať listy."

„Nikdy si neviem vymyslieť, čo mám napísať," odvetila Jennifer.

„Ja veru viem," povedala Julia, „vždy mám o čom písať." A smutne dodala: „Ale teraz vlastne ani nemám komu písať."

„A čo mame?"

„Povedala som ti, že šla autobusom do Turecka. Nemôžeš predsa písať ľuďom, čo cestujú autobusom po Turecku. Aspoň nie pravidelne."

„A na akú adresu vlastne píšeš?"

„Ach, tu a tam na konzuláty. Nechala mi zoznam. Istanbul je prvý, ďalej nasleduje Ankara a potom sú tam nejaké smiešne mená." Dodala: „Rada by som vedela, prečo sa Šerifka tak strašne chcela spojiť s mamou? Vyzerala dosť sklamaná, keď som jej povedala, kam mama odišla."

„To nemôže byť kvôli tebe," tvrdila Jennifer. „Nič zlého si predsa neurobila."

„Pokiaľ viem, nie," odvetila Julia. „Možno jej chcela povedať o Springerovej."

„Prečo by jej to mala chcieť povedať?" spýtala sa Jennifer. „Podľa mňa by mohla byť len rada, že existuje aspoň jedna matka, ktorá nevie o Springerovej."

„Myslíš si, že matky by sa mohli obávať, že aj ich dcéry by mohol niekto zavraždiť?"

„Nemyslím, že by to s mojou matkou bolo až také zlé," povedala Jennifer. „Ale keď sa to dopočula, poriadne ju to zobralo."

„Ak chceš vedieť môj názor," povedala Julia hĺbavo, „myslím si, že nám veľa vecí o Springerovej nepovedali."

„Čo? Aké veci?"

„Nuž, zdá sa, že sa dejú čudné veci. Ako to s tou tvojou novou raketou."

„Ach, práve som ti to chcela povedať," spomenula si Jennifer. „Písala som tete Gine, ďakovala som jej za raketu, a

dnes ráno som dostala od nej list, v ktorom píše, že je veľmi rada, že mám novú raketu, ale že ona mi ju neposlala."

„Vravela som ti, že tá vec s raketou je čudná," vyhlásila Julia víťazne, „a že sa vám aj do domu vlámali, však?"

„Áno, ale nič nezobrali."

„Ale veď preto je to ešte zaujímavejšie," povedala Julia. „Myslím," dodala zamyslene, „že čoskoro tu pravdepodobne budeme mať druhú vraždu."

„Ale, prosím ťa, Julia, prečo by sa tu mala stať druhá vražda?"

„Nuž v knihách býva zvyčajne vždy druhá vražda," vysvetľovala Julia. „Vieš, Jennifer, myslím si, že by si si mala dávať veľký pozor, aby si to nebola ty, koho zavraždia."

„Mňa?" spýtala sa Jennifer prekvapene. „Prečo by mňa mal niekto zavraždiť?"

„Lebo ty si do toho všetkého akosi zamiešaná," povedala Julia a po chvíli zamyslene dodala: „Na budúci týždeň sa musíme skúsiť dozvedieť niečo od tvojej mamy, Jennifer. Možno jej niekto v Ramate dal nejaké tajné dokumenty."

„Aké tajné dokumenty?"

„Och, ako to môžem vedieť," povedala Julia. „Plány alebo vzorce na výrobu novej atómovej bomby. Alebo niečo podobné."

Jennifer nevyzerala, že by ju Julia presvedčila.

Slečna Vansittartová a slečna Chadwicková boli v zborovni, keď vstúpila slečna Rowanová a opýtala sa:

„Kde je Šaista? Nikde ju nemôžem nájsť. Práve po ňu prišlo emirovo auto."

„čože?" Chaddy na ňu prekvapene pozrela. „To musí byť omyl. Emirovo auto prišlo po ňu asi pred tri štvrte hodinou. Sama som videla, ako doň nastúpila a ako odišlo. Bola jedna z prvých, čo odišli."

Eleanor Vansittartová pokrčila plecami. „Potom asi auto

objednali dva razy alebo niečo podobné."

Sama vyšla von porozprávať sa so šoférom. „Zrejme došlo k omylu," vravela. „Mladá dáma už pred tri štvrte hodinou odišla do Londýna."

Šofér vyzeral prekvapený. „Určite došlo k nejakému omylu madame. Lebo mne dali príkaz, aby som šiel do Meadowbanku po mladú dámu."

„To sa stáva, že niekedy niekto niečo popletie," poznamenala slečna Vansittartová.

Šofér sa už netváril nepokojne ani prekvapene. „To sa často stáva," súhlasil. „Telefonická objednávka sa preberie, zapíše a zabudne sa na ňu. Všeličo sa stáva. Ale naša firma môže s hrdosťou vyhlásiť, že sa nedopúšťa omylov. Samozrejme, ak to môžem tak povedať, s gentlemanmi z Orientu si človek nikdy nemôže byť na čistom. Niekedy ich sprevádza dosť veľký sprievod, a tak sa stane, že jeden rozkaz sa vydá dva i tri razy. Myslím, že to sa muselo stať aj v tomto prípade." Šikovne sa obrátil a odišiel.

Slečna Vansittartová bola chvíľu trochu neistá, ale potom si povedala, že sa netreba obávať, a začala sa tešiť na pokojné popoludnie.

Po obede niektoré dievčatá, čo ostali v škole, písali listy, alebo sa prechádzali po školských pozemkoch. Niektoré hrali tenis a aj bazén bol dosť obliehaný. Slečna Vansittartová si vzala plniace pero a zápisník a sadla si do tieňa cédra. Keď o pol piatej zazvonil telefón, slúchadlo zdvihla slečna Chadwicková.

„Škola Meadowbank?" ozval sa hlas zdvorilého mladého Angličana. „Prosím, ste to vy, slečna Bulstrodová?"

„Slečna Bulstrodová tu dnes nie je. Pri telefóne slečna Chadwicková."

„Prosím, ide o jednu vašu žiačku. Telefonujem z Claridge's, z apartmánu emira Ibrahima."

„Ach áno? Ide o Šaistu?"

„Áno, emir je dosť znepokojený, lebo nedostal nijaký odkaz."

„Odkaz? Prečo by, prosím, mal dostať odkaz?"

„Nuž, povedzme, že Šaista dnes nemohla prísť, alebo že nepríde."

„Že nepríde?! Chcete povedať, že neprišla?"

„Nie, nie určite neprišla. Odišla teda z Meadowbanku?"

„Áno, dnes predpoludním prišlo po ňu auto — asi o pol dvanástej — a odišla."

„To je zvláštne, lebo doteraz neprišla ... Radšej zatelefonujem do firmy, u ktorej si emir objednáva autá."

„Och, bože," zalamentovala slečna Chadwicková, „dúfam, že sa nestala nijaká nehoda."

„Ach, nemyslime hneď na to najhoršie," povedal mladý muž veselo. „Myslím, že to by ste sa už dozvedeli, keby sa stala nehoda.

Alebo my. Na vašom mieste by som naozaj nemal obavy."

Ale slečna Chadwicková mala obavy.

„Zdá sa mi to veľmi čudné," povedala.

„Predpokladám..." mladý muž zaváhal.

„Pokračujte, prosím," vyzvedala slečna Chadwicková.

„Nuž, viete nechcel by som o tom hovoriť pred emirom, ale iba medzi nami — mnou a vami — nekrúti sa okolo nej... ehm... nejaký priateľ?"

„Rozhodne nie," odvetila slečna Chadwicková dôstojne.

„Nie, nie, ani ja som s tým nerátal, ale u dievčat človek nikdy nevie. Boli by ste prekvapená, s akými vecami som sa už stretol."

„Môžem vás ubezpečiť," zopakovala slečna Chadwicková dôstojne, „že niečo podobné je celkom vylúčené."

Ale bolo to naozaj vylúčené? Vie človek vždy, čo môže čakať od dievčat?

Slečna Chadwicková zložila slúchadlo a dosť neochotne šla hľadať slečnu Vansittartovú. Neverila, že by si slečna

Vansittartová vedela poradiť v tejto situácii lepšie ako ona sama, ale mala pocit, že sa o veci musí s niekým porozprávať. Slečna Vansittartová sa hneď opýtala:

„A to prvé auto?"

Pozreli na seba.

„Myslíte si," vyriekla pomaly slečna Chadwicková, „že by sme to mali oznámiť polícii?"

„Polícii nie," namietala Eleanor Vansittartová pohoršene.

„Spomínala predsa, pamätáte sa," pripomínala Chaddy, „že sa ju možno niekto pokúsi uniesť."

„Uniesť ju? Hlúposť!" odsekla slečna Vansittartová.

„Vy si nemyslíte..." slečna Chadwicková sa nedala odbiť.

„Slečna Bulstrodová zverila školu mne," povedala Eleanor Vansittartová, „a rozhodne nedovolím také niečo. Nechceme tu mať ďalšie nepríjemnosti s políciou."

Slečna Chadwicková na ňu neprívetivo pozrela. Pomyslela si, že Vansittartová si nevidí ďalej od špičky nosa a je hlúpa. Vrátila sa do budovy a zatelefonovala do domu vojvodkyne z Welshamu. Nanešťastie nikoho nebolo doma.

14. SLEČNA CHADWICKOVÁ NESPÍ

Slečna Chadwicková bola nepokojná. Prevracala sa v posteli z boka na bok, počítala baránky a zamestnávala si myseľ aj inými preverenými metódami, ako si privolať spánok. Všetko nadarmo.

O ôsmej, keď sa Šaista nevrátila a neprišla o nej ani nijaká správa, slečna Chadwicková vzala celú vec do vlastných rúk a zatelefonovala inšpektorovi Kelseymu. Odľahlo jej, keď mu na hlase spoznala, že celú záležitosť neberie príliš vážne. Ubezpečil ju, že vo všetkom sa môže spoľahnúť naňho. To sa dá zistiť celkom ľahko, či sa naozaj nestala nehoda. Keď si to overí, spojí sa s Londýnom. Urobí všetko čo treba. Dievča sa možno len ulieva. Poradil slečne Chadwickovej, aby v škole o tom hovorila čo najmenej. Nech si ostatné dievčatá myslia, že Šaista ostala na noc u strýka v Claridge's.

„Ďalšia publicita je bezpochyby to posledné, čo by ste si želali vy alebo slečna Bulstrodová," povedal Kelsey. „Je nanajvýš nepravdepodobné, že by dievča uniesli. Takže si nerobte starosti, slečna Chadwicková. Nechajte to všetko na nás."

Ale slečna Chadwicková si ďalej robila starosti. Ležala v posteli, spánok nie a nie prísť — a v mysli sa ustavične vracala od možného únosu k vražde.

Vražda v Meadowbanku. To je strašné. Neuveriteľné. V Meadowbanku. Slečna Chadwicková milovala Meadowbank. Milovala ho možno ešte väčšmi ako slečna Bulstrodová, hoci azda trochu iným spôsobom. Bolo to také riskantné, smelé podujatie. Šla verne za slečnou Bulstrodovou do tohto hazardného podujatia a neraz prežívala strach. A čo ak všetko skrachuje! Nemali veru veľký kapitál. Čo keby im to nevyšlo, keby ich chránenci prestali podporovať — slečne Chadwickovej sa odjakživa preháňalo hlavou tisíc podobných hrozivých možností. Slečna Bulstrodová mala rada

dobrodružstvo, všetky riziká s ním spojené, ale Chaddy nie. Niekedy plná obáv a zlých predtúch si želala, aby sa Meadowbank viedol v oveľa konzervatívnejšom duchu. Bolo by to bezpečnejšie, naliehavo pripomínala. Ale slečnu Bulstrodovú nezaujímalo bezpečie. Mala vlastnú predstavu o tom, ako by škola mala vyzerať, a nebojácne šla za ňou. A jej odvaha bola opodstatnená. Ale, ach, ako sa Chaddy uľavilo, keď úspech bol už fait accompli[6]. Keď si už škola Meadowbank vydobyla svoje postavenie — bezpečné postavenie ako slávna anglická inštitúcia. A vtedy jej láska k Meadowbanku vytryskla najprudšie. Pochybnosti, strach, obavy, to všetko zmizlo. Zavládol pokoj a blahobyt. Vyhrievala sa na úspechoch Meadowbanku ako pradúca mačka na slnku.

Veľmi ju znepokojilo, keď slečna Bulstrodová spomenula odchod na odpočinok. ísť na odpočinok teraz — keď je už všetko dokonale zabehané? Aké šialenstvo! Slečna Bulstrodová rozprávala o cestovaní, o mnohých veciach, čo možno vo svete vidieť. Na Chaddy to neurobilo dojem. Nič, nikde nemôže byť ani spolovice také dobré ako Meadowbank! Zdalo sa jej, že už nič nemôže ohroziť blahobyt školy ako Meadowbank. Ale teraz tá vražda!

Také strašné slovo. Slovo, ktoré sa v mysli slečny Chadwickovej spájalo s kriminálnikmi, s fínskymi nožmi alebo so strašnými doktormi, ktorí trávili vlastné ženy. Ale vražda tu v škole, a nie v hocijakej škole — ale v Meadowbanku! To je neuveriteľné!

Slečna Springerová — úbohá slečna Springerová, samozrejme, že to nebola jej chyba — ale Chaddy akosi nevysvetliteľne cítila, že to istým spôsobom musela byť i jej chyba. Nepoznala tradície školy Meadowbank. Bola to netaktná žena. Musela nejako sama privolať na seba vraždu.

---

6) Dovŕšený (Pozn. prekl.)

Slečna Chadwicková sa prevalila na druhý bok, prevrátila si hlavnicu a povedala si: „Nesmiem už na to ďalej myslieť. Možno, že bude lepšie, keď si vezmem aspirín. Ešte skúsim napočítať do päťdesiat..."

Skôr ako napočítala do päťdesiat, myšlienky sa jej opäť vrátili k tomu istému. Znova sa jej zmocnili obavy. Dostane sa toto všetko — a možno ešte aj únos do novín? Nebudú sa rodičia ponáhľať zobrať zo školy dcéry, keď si to i v novinách prečítajú...?

Och, bože, musí sa upokojiť a zaspať. Koľko je hodín? Zažala svetlo a pozrela na hodinky. Štvrť na jednu preč. Práve o takomto čase úbohú slečnu Springerovú... Nie, nebude už viac na to myslieť. A aké to bolo hlúpe od slečny Springerovej, že vyšla von sama a nikoho nezobudila.

„Ach, bože," zabedákala slečna Chadwicková. „Budem si musieť vziať aspirín."

Vstala z postele a podišla k umývadlu. Vzala si dva aspiríny a zapila ich vodou. Keď sa vracala, odhrnula záclonu na okne a vyzrela von. Urobila tak len preto, aby sa znova ubezpečila; chcela mať prirodzene istotu, že v športovom pavilóne už nikdy nebude svietiť svetlo uprostred noci.

Ale svietilo sa.

Chaddy sa pustila do bojovej akcie. Šuchla nohy do pohodlných topánok, natiahla si hrubý kabát, vzala baterku, vybehla z izby a ponáhľala sa dolu schodmi. Obviňovala síce slečnu Springerovú, že si nezohnala posilu, skôr ako išla preskúmať, čo sa deje v športovom pavilóne, ale ani na um jej neprišlo, že by mala urobiť to isté. Chcela sa čím skôr dostať do športového pavilónu a zistiť, kto je ten votrelec. Zastala a zdvihla zbraň — možno nie celkom najlepšiu, ale predsa len zbraň, potom vyšla von bočnými dverami a rýchlo kráčala po chodníku medzi kríkmi. Lapala dych, ale neochvejne sa blížila k svojmu cieľu. Iba keď sa priblížila k dverám, spomalila a usilovala sa pohybovať potichu. Dvere boli mierne

poodchýlené. Potlačila ich a nazrela dnu ...

Asi v čase, keď slečna Chadwicková vstala z postele a šla si pohľadať aspirín, Ann Shaplandová, veľmi príťažlivá v čiernych večerných šatách, sedela pri stole v Le Nid Sauvage, jedla grilované kura a usmievala sa na mládenca oproti nej. Drahý Dennis, pomyslela si Ann, vždy je presne rovnaký. To by som jednoducho nezniesla, keby som sa zaňho vydala. Ustavične prítulný ako domáci psíček. Nahlas však povedala:

„Dennis, aké je tu všetko veselé! Aká je to úžasná zmena!"

„Ako sa ti páči nové zamestnanie?" spýtal sa Dennis.

„Nuž, dosť."

„Nezdá sa mi, že by ti celkom vyhovovalo."

Ann sa zasmiala. „Ja sama by som sotva vedela povedať, čo mi vyhovuje. Mám rada zmenu, Dennis."

„Nikdy nepochopím, prečo si nechala to miesto u starého sira Mervyna Todhuntera."

„Nuž, hlavne kvôli Sirovi Mervynovi Todhunterovi. Pozornosť, akú mi začal preukazovať, začala znepokojovať jeho ženu. A patrí k mojej taktike nikdy nedráždiť manželky. Tie vedia veľmi uškodiť, vieš."

„Žiarlivé mačky," povedal Dennis.

„Och, nie, nie celkom," namietala Ann. „Ja som skôr na strane manželiek. Lady Todhunterovú som však mala oveľa radšej ako starého Mervyna. Prečo ťa moje terajšie zamestnanie tak prekvapuje?"

„No, škola! Povedal by som, že ty vôbec nemáš zmysel pre prácu v školstve."

„Učiť by som rozhodne nechcela. Nezniesla by som byť zatvorená. Nahnaná ako ovca spolu s ostatnými ženami do jedného košiara. Ale práca sekretárky na škole, ako je Meadowbank, je celkom zábavná. , Vieš, je to naozaj pozoruhodné miesto. A slečna Bulstrodová je tiež pozoruhodná. Musím povedať, že je naozaj osobnosť. Tými

zelenosivými očami ti prenikne až do žalúdka. Bolo by mi strašne nepríjemné, keby som urobila chyby v listoch, čo pre ňu píšem. Ach, skutočne, ona naozaj niečo znamená!"

„Želal by som si, aby sa ti už zunovali všetky tie zamestnania," povedal Dennis. „Už by bolo načase, vieš, Ann, aby si prestala skákať z jedného zamestnania do druhého a usadila sa."

„Si milý, Dennis," odvetila Ann vyhýbavo.

„My dvaja by sme spolu mohli zažiť tiež veľa zábavy," doložil Dennis.

„To určite," prisvedčila Ann, „ale nie som ešte na to celkom pripravená. A okrem toho je tu ešte mama, veď vieš."

„Áno, chcel — chcel som sa s tebou o nej rozprávať."

„O mojej mame? Čo si chcel povedať?"

„Nuž, Ann, vieš, myslím si, že si úžasná. V tom, že si nájdeš zaujímavé miesto a potom všetko necháš tak a ideš domov k nej."

„Ale z času na čas musím, keď dostane ťažký záchvat."

„Viem. Ako vravím, myslím si, že je to od teba úžasné. Ale jednako dnes jestvujú ústavy, vieš, veľmi dobré ústavy, kde — kde je o ľudí ako tvoja matka dobre postarané. Nie nijaké odporné blázince."

„A ktoré sú poriadne drahé," dodala Ann,

„Nie, nie, nie vždy. Veď dokonca aj na nemocenské..."

Z Anninho hlasu zaznela trpkosť. „Áno, myslím si, že jedného dňa aj k tomu dôjde. Ale zatiaľ mám dobrú starú ženu, ktorá býva s mojou matkou a ktorá ešte na všetko normálne stačí. Matka je väčšinou pri zdravom rozume... A keď... nie je, vrátim sa domov a pomôžem jej."

„Nie je... nebýva niekedy...?"

„Chceš povedať zúrivá, Dennis? Máš mimoriadne ponuré predstavy. Nie. Mama nikdy nie je zúrivá. Len ostane akoby omámená. Zabudne, kde je a kto je, a vyberie sa na dlhú prechádzku, a potom zrazu nasadne na vlak alebo na autobus a

vyberie sa niekde a — nuž, je to všetko veľmi zložité, vieš. Niekedy to s ňou jeden človek ťažko zvládne. Ale je celkom šťastná, dokonca aj keď je taká omámená. A zavše je to celkom zábavné. Pamätám si, ako raz hovorila: ‚Ann, dievčatko, naozaj ma to niekedy privádza do pomykova. Vedela som, že idem do Tibetu, a potom som sa odrazu ocitla v nejakom hoteli v Doveri a uvažovala som, ako sa tam len dostanem. A potom som si pomyslela, prečo vlastne idem do Tibetu? A povedala som si, že sa radšej vrátim domov. Potom som si nemohla spomenúť, koľko času prešlo vlastne odvtedy, čo som odišla z domu. Človeka strašne privádza do pomykova, dievčatko moje, keď si nemôže nič spoľahlivo zapamätať.' S mamou je napriek tomu všetkému veľká zábava, vieš. Chcem povedať, že sa sama na seba díva s humorom."

„Vlastne, nikdy som sa s ňou nestretol," začal Dennis. „Nevyhľadávam veľmi príležitosti, aby sa s ňou niekto zoznámil," povedala Ann. „Myslím, že aspoň to môže človek urobiť pre svojich blízkych — ochrániť ich pred... nuž pred zvedavosťou a súcitom."

„To nie je zvedavosť, Ann."

„Nie, nemyslím si, že by to z tvojej strany bola zvedavosť. Ale ľutoval by si ju. A to nechcem." „Chápem, čo chceš povedať."

„Ale ak si myslíš, že mi je to proti vôli, keď z času na čas zanechám zamestnanie a odídem domov na neurčitú dobu, tak sa teda mýliš," povedala Ann. „Nikdy som nepomýšľala zapustiť niekde korene priveľmi hlboko. Dokonca ani vtedy, keď som nastúpila na prvé miesto, po skončení sekretárskeho kurzu. Myslela som si, že najdôležitejšie je, aby si človek robil svoju prácu naozaj dobre. Potom, ak je človek naozaj šikovný, môže si vyberať miesta sám. Môže si pozrieť rozličné končiny a vidieť aj rozličné spôsoby života. Teraz pozorujem školský život. Pozorujem najlepšiu anglickú školu znútra! Myslím, že tam ostanem asi pol druha roka."

„Ty sa nikdy nevieš nejako zapáliť pre vec, pravda, Ann?" „Nie," odvetila Ann zamyslene. „Myslím, že nie. Zdá sa, že som skôr rodená pozorovateľka. Som skoro ako rozhlasový komentátor."

„Si priveľmi sebestačná," vyčítal jej Dennis chmúrne. „V skutočnosti ti na nikom a na ničom nezáleží."

„Myslím, že jedného dňa mi bude záležať," povedala Ann povzbudzujúco.

„Viac-menej chápem, ako rozmýšľaš a čo cítiš."

„Pochybujem," odvetila Ann.

„Zaručene si myslím, že tam nevydržíš ani rok. Čo nevidieť budeš mať tých báb plné zuby," poznamenal Dennis.

„Je tam veľmi pekný záhradník," nadhodila Ann. Zasmiala sa, keď uvidela, ako sa Dennis zatváril. „Hlavu hore, len som ťa chcela vyprovokovať, aby si žiarlil."

„A čo je na tom pravdy, že jednu učiteľku zavraždili?"

„Ach, to," Annina tvár zvážnela, ostala zamyslená.

„To je zvláštne, Dennis. Naozaj veľmi zvláštne. Bola to učiteľka telocviku — poznáš ten typ. ‚Som jednoducho učiteľka telocviku.' Myslím, že za tým je oveľa viac, než doteraz vyšlo najavo."

„Počuj, nezamiešaj sa do niečoho nepríjemného!"

„To sa ľahko povie. Nikdy som nemala nijakú príležitosť prejaviť svoj talent ako detektív. Myslím, že by som ako detektív mohla byť celkom dobrá."

„Ale choď, Ann."

„Nepôjdem predsa sliediť za nebezpečnými kriminálnikmi, miláčik. Chcem iba — vyvodiť niekoľko logických záverov. Prečo a kto? A kvôli čomu? A tak ďalej. Natrafila som na istú informáciu, ktorá je dosť zaujímavá."

„Ann!"

„Netvár sa tak útrpne! Len sa zdá, že to nemá s ničím nič spoločné," poznamenala Ann zamyslene. „Až po istý bod to všetko sedelo. A potom zrazu nie!" A veselo dodala: „Možno

sa stane ďalšia vražda, a tá veci trochu objasní."

Bolo to presne v tú chvíľu, keď slečna Chadwicková potlačila dvere na športovom pavilóne.

15. VRAŽDA SA OPAKUJE

„Poďte so mnou," povedal s vážnou tvárou inšpektor Kelsey, keď vstúpil do miestnosti. „Máme tu ďalšiu!"

„čo za ďalšiu?" Adam prekvapene zdvihol hlavu.

„Stala sa ďalšia vražda," povedal inšpektor Kelsey a vyšiel z miestnosti. Adam kráčal za ním. Predtým sedeli v inšpektorovej pracovni, popíjali pivo a preberali rozličné možnosti, keď Kelseyho zavolali k telefónu.

„A kto je obeť?" spýtal sa Adam, kráčajúc za inšpektorom Kelsey dolu schodmi.

„Ďalšia učiteľka — slečna Vansittartová."

„A kde sa to stalo?"

„V športovom pavilóne."

„Zase v športovom pavilóne?" čudoval sa Adam. „Čo je vlastne na tom športovom pavilóne?"

„V tomto prípade by ho bolo treba ešte raz dôkladne prečesať," navrhol inšpektor Kelsey. „Možno vaša pátracia technika bude oveľa úspešnejšia, ako bola naša. V tom športovom pavilóne musí niečo byť, prečo ináč by tam vraždili?"

Inšpektor a Adam nasadli do auta. „Predpokladám, že doktor tam už bude. Nemá to veľmi ďaleko."

‚Je to ako zlý sen, čo sa opakuje,' pomyslel si Kelsey, keď vstúpil do športového pavilónu zaliateho jasným svetlom. Znova tam ležala mŕtva žena, pri ktorej kľačal lekár. Lekár opäť vstal.

„Zavraždili ju asi pred pol hodinou," vyhlásil. „Najviac pred štyridsiatimi minútami."

„Kto ju našiel?" spýtal sa Kelsey.

„Slečna Chadwicková," odvetil nahlas jeden z jeho mužov.

„To je tá stará, pravda?"

„Áno. Uvidela svetlo, prišla sem a našla ju tu mŕtvu. Odtackala sa naspäť do budovy a viac-menej dostala hysterický

záchvat. Telefonovala nám hlavná vychovávateľka, slečna Johnsonová."

„V poriadku," povedal Kelsey. „Ako ju zavraždili? Zastrelili ju ako tú predtým?"

Doktor pokrútil hlavou. „Nie. Tentoraz úder do temena. Mohol to byť úder obuškom alebo vreckom piesku. Alebo niečím podobným."

Neďaleko dverí ležala golfová palica s oceľovým zakončením. Bol to jediný predmet, čo vyzeral, akoby nebol na svojom mieste.

„A čo tamto?" Kelsey ukázal na golfovú palicu. „Nemohli ju udrieť tým?"

Doktor pokrútil hlavou. „To neprichádza do úvahy. Na temene nie je nijaká rana. Nie, bol to určite ťažký gumený obušok alebo vrecko piesku, alebo niečo podobné."

„Niečo — profesionálne?"

„Pravdepodobne. Nech to bol už ktokoľvek, tentoraz vrah nechcel robiť vôbec nijaký hluk. Podišiel k nej odzadu a udrel ju po hlave. Padla dopredu a pravdepodobne vôbec nevedela, čo sa stalo."

„Čo robila?"

„Pravdepodobne kľačala," odvetil doktor. „Kľačala pred touto skrinkou."

Inšpektor pristúpil ku skrinke a pozrel na ňu. „Predpokladám, že je na nej meno," povedal. „Šaista; počkajte, to je to — to dievča z Egypta, pravda? Jej výsosť princezná Šaista." A obrátil sa k Adamovi. „Zdá sa, že to spolu súvisí, pravda? Počkajte — to je to dievča, o ktorom dnes večer hlásili, že je nezvestné?"

„Áno, pane," prisvedčil seržant. „Prišlo sem po ňu auto; predpokladalo sa, že ho poslal po ňu jej strýko, ktorý sa ubytoval v Claridge's v Londýne. Nastúpila doň a odišla."

„Neprišla nijaká správa?"

„Doteraz nie, pane. Pátranie sa už rozbehlo. Je do toho

zainteresovaný aj Scotland Yard."

„Krásny a jednoduchý spôsob únosu," poznamenal Adam. „Nijaké násilie, nijaký krik. Stačí iba, aby ste vedeli, že dievča čaká auto, čo ju má odviezť a ak vyzeráte ako šofér vyššej vrstvy a prídete sem skôr ako to druhé auto. Dievča doň bezmyšlienkovite nasadne, vy ho odveziete a dievča nemá ani len najmenšie tušenie, čo sa robí."

„Nikde sa nenašlo nijaké opustené auto?" spýtal sa Kelsey.

„Doteraz sme nedostali nijakú správu o takom aute," odvetil seržant. „Ako som už povedal, zaoberá sa tým Scotland Yard. A dodal. „Aj Osobitné oddelenie."

„Mohlo by to znamenať aj politický škandál," nadštrkol inšpektor. „Nateraz nepredpokladám, že by ju mohli vyviezť von z krajiny."

„Ale tak či tak, prečo by ju unášali?" spýtal sa lekár. „Bohvie," odvetil skľúčene Kelsey. „Povedala mi, že sa bojí, že ju unesú; musím sa bohužiaľ priznať, vtedy som si myslel, že sa predvádza."

„Aj ja som si to myslel, keď ste mi o tom hovorili," pridal sa Adam.

„Najhoršie je, že toho nevieme dosť," povedal Kelsey. „Jestvuje tu priveľa záhad." Poobzeral sa okolo seba. „Nuž zdá sa, že tu už nemám čo robiť. Pokračujte ako zvyčajne — urobte snímky, zoberte odtlačky a tak ďalej. Ja zájdem do školskej budovy."

V budove ho prijala slečna Johnsonová. Bola otrasená. Tragická udalosť ňou navidomoči otriasla, ale ovládala sa.

„To je strašné, pán inšpektor," povedala. „Dve naše učiteľky zavraždené! Úbohá slečna Chadwicková je v strašnom stave." „Rád by som sa s ňou čo najskôr stretol."

„Lekár jej čosi dal; už je oveľa pokojnejšia. Zavediem vás k nej?" „Áno, o chvíľu. Najprv mi však povedzte všetko, čo o tom viete. Kedy ste naposledy videli slečnu Vansittartovú?"

„Dnes som ju vôbec nevidela," odvetila slečna Johnsonová.

„Celý deň som bola preč. Vrátila som sa sem iba pred jedenástou a šla som rovno do svojej izby. Išla som si ľahnúť."

„Nepozreli ste sa náhodou von oknom smerom k športovému pavilónu?"

„Nie, nie, ani som si na to nepomyslela. Deň som strávila so sestrou, ktorú som už dlhší čas nevidela, a hlavu som mala plnú noviniek z domu. Okúpala som sa, ľahla som si a čítala som knihu. Potom som zahasila svetlo a zaspala som. Potom si pamätám už len to, že slečna Chadwicková sa vrútila dnu biela ako stena a celá sa triasla."

„Bola dnes aj slečna Vansittartová mimo školy?" „Nie, bola tu. Mala dozor. Slečna Bulstrodová odišla." „Kto tu ešte ostal, myslím z učiteliek?"

Slečna Johnsonová chvíľu rozmýšľala. „Slečna Vanstittartová, Chadwicková, francúzštinárka — mademoiselle Blancheová, slečna Rowanová."

„Aha. Nuž, myslím, teraz ma azda môžete zaviesť k slečne Chadwickovej."

Slečna Chadwicková sedela v kresle vo svojej izbe. Hoci noc bola teplá, mala zapnutý elektrický ohrievač a okolo nôh okrútenú prikrývku. Smrteľne bledú tvár obrátila k inšpektorovi Kelseymu.

„Je mŕtva — mŕtva? Nie, je nádej, že — že by mohla žiť?"

Kelsey pomaly pokrútil hlavou.

‚To je strašné," vzlykla slečna Chadwicková, „a slečna Bulstrodová je preč." Rozplakala sa. „Toto školu zničí," zanariekala. „Toto Meadowbank zruinuje. Neznesiem to — naozaj to neznesiem."

Kelsey si sadol vedľa nej. „Chápem vás," povedal súcitne. „Veľmi dobre vás chápem. Je to pre vás strašný úder, ale chcem, aby ste boli statočná, slečna Chadwicková, aby ste mi povedali všetko, čo viete. Čím skôr zistíme, kto to urobil, tým budú menšie ťažkosti a tým menej sa budú záležitosťou zaoberať noviny."

„Áno, áno, rozumiem. Viete, išla som — išla som si zavčasu ľahnúť, lebo som si pomyslela, že by som sa raz rada poriadne vyspala. Ale nemohla som zaspať. Mala som obavy."

„Obavy o školu?"

„Áno. A o Šaistu, keďže sa nevrátila. A potom som začala rozmýšľať o Springerovej a či — či jej vražda zapôsobí na rodičov a či sem vôbec pošlú na budúci semester svoje dcéry. Bola som veľmi znepokojená najmä kvôli slečne Bulstrodovej. Veď ona urobila z tejto školy to, čím je teraz. Bol to úžasný úspech."

„Rozumiem. A teraz mi všetko po poriadku porozprávajte — mali ste obavy a nemohli ste spať?"

„Nie, nemohla som, zratovala som baránky a tak ďalej. A potom som vstala a vzala si aspirín, a keď som ho užila, iba náhodou som odhrnula záves na okne. Ani neviem prečo. Myslím, že preto, lebo som rozmýšľala o slečne Springerovej. Potom, viete, uvidela som... uvidela som tam svetlo."

„Aké svetlo?"

„Nuž také blúdiace svetlo. Myslím... zdá sa mi, že to bola baterka. Bolo to presne také isté svetlo, ako sme spolu so slečnou Johnsonovou videli minulý raz."

„Bolo také isté, pravda?"

„Áno, áno, myslím. Možno trochu slabšie, ale to presne neviem."

„Áno. A potom?" ' .'

„A potom," pokračovala slečna Chadwicková už trochu pevnejším hlasom, „rozhodla som sa, že tentoraz zistím, kto tam je a čo tam robí. Tak som vstala, natiahla som si kabát, obula topánky a vybehla som z domu."

„Nepomysleli ste si na to, že by ste mali ešte niekoho zavolať?" „Nie. Nie, nepomyslela. Viete, strašne som sa ponáhľala. Veľmi som sa bála, že tá osoba — nech to už je ktokoľvek — odtiaľ ujde." ‚Áno. Pokračujte, slečna Chadwicková."

„Takže som išla najrýchlejšie, ako som vládala. Keď som sa blížila k dverám, šla som po špičkách, aby... aby som mohla nazrieť dnu a aby ma nikto nepočul. Dvere neboli zatvorené — boli poodchýlené, veľmi zľahka som ich potlačila. Porozhliadala som sa — a tam bola. Ležala dolu tvárou, mŕtva..." Znovu sa roztriasla.

„Áno, áno, slečna Chadwicková, neberte to tak. Mimochodom, bola tam aj golfová palica. Vy ste ju vybrali? Alebo to urobila slečna Vansittartová?"

„Golfová palica?" spýtala sa slečna Chadwicková zamyslene. „Nemôžem si spomenúť... Ach, áno, myslím, že som ju vzala v hale. Zobrala som ju pre prípad — nuž, pre prípad, že by som ju musela použiť. Keď som uvidela Eleanor Vansittartovú, asi som ju jednoducho pustila na zem. Potom som sa nejako dostala nazad do budovy a vyhľadala som slečnu Johnsonovú. Ach, ja to neznesiem. Ja to neprežijem — to bude koniec Meadowbanku..."

Hlas slečny Chadwickovej sa hystericky zvýšil. Slečna Johnsonová podišla dopredu.

„Objaviť dve vraždy, to je priveľa vypätia pre hocikoho," povedala slečna Johnsonová. „A rozhodne pre človeka v jej veku. Už na viac sa jej nechcete vypytovať, pravda?" „Inšpektor Kelsey pokrútil hlavou.

Keď schádzal dolu schodmi, všimol si v prístenku staromódne vrecká s pieskom a vedrá. Možno tu boli ešte od vojny; a prišla mu na um ťaživá myšlienka: ten, kto zabil slečnu Vansittartovú, nemusel byť nijaký profesionál s obuškom. Niekto zo školy, niekto, kto nechcel riskovať, aby bolo počuť výstrel po druhý raz, niekto, kto pravdepodobne odstránil usvedčujúcu zbraň po prvej vražde, mohol si poslúžiť nevinne vyzerajúcou, ale účinnou zbraňou — a možno ju dokonca potom uložil aj naspäť!

16. ZÁHADA ŠPORTOVÉHO PAVILÓNU

„Hlava mi krváca, ale som neporazený,"povedal si Adam.

Pozeral na slečnu Bulstrodovú. Pomyslel si, že nikdy väčšmi neobdivoval nijakú ženu. Sedela nepohnuto, chladnokrvne, a jej celoživotné dielo sa premieňalo na ruiny.

Z času na čas sa ozval telefón a niekto oznámil, že si berie domov ďalšiu.

Napokon sa slečna Bulstrodová rozhodla. Ospravedlnila sa policajným úradníkom, zavolala Ann Shaplandovú a nadiktovala jej krátku správu. Škola bude zatvorená až do konca semestra. Rodičom, ktorým nebude vyhovovať, aby ich deti boli doma, veľmi ochotne ponúka starostlivosť o ich dcéry; v ich výučbe sa bude pokračovať.

„Máte zoznam mien rodičov a ich adries? A ich telefónne čísla?"

„Áno, slečna Bulstrodová."

„Potom začnite s telefonovaním. A potom sa postarajte o to, aby každý rodič dostal strojom naklepanú správu."

„Áno, slečna Bulstrodová."

Ann zastala pri dverách, keď vychádzala z miestnosti.

Začervenala sa a vyhŕkla:

„Prepáčte, slečna Bulstrodová. Mňa do toho nič — ale nie je škoda konať unáhlene? Chcem povedať, keď prejde počiatočná panika a ľudia budú mať čas na rozmýšľanie — určite nebudú chcieť dievčatá odviesť. Budú rozumní, lepšie si to premyslia."

Slečna Bulstrodová na ňu skúmavo pozrela.

„Vy si myslíte, že prijímam porážku príliš ľahko?"

Ann sa začervenala.

„Viem ... myslíte si, že som bezočivá. Ale — ale, nuž dobre, áno, myslím, že je to tak."

„Ste bojovná, dievčatko, to rada vidím. Ale určite sa mýlite. Neprijímam porážku. Spolieham sa na to, že poznám ľudská povahu. Treba naliehať na rodičov, aby si deti odviedli, treba

im to vnútiť — a oni ich napokon nebudú chcieť vziať domov. Vymyslia si dôvody, aby ich tu mohli nechať. Alebo sa prinajhoršom rozhodnú pustiť ich sem na budúci semester — ak nejaký bude," dodala zachmúrene.

Pozrela na inšpektora Kelseyho.

„To závisí od vás," povedala. „Objasnite tieto vraždy, chyťte toho, kto ich má na svedomí — a škola bude zachránená."

„Robíme, čo môžeme," odvetil inšpektor Kelsey s nešťastnou tvárou.

Ann Shaplandová odišla.

„Šikovné dievča," pochválila ju slečna Bulstrodová. „A oddané," doložila akoby pre seba. Potom sa útočne spýtala:

„Naozaj nemáte ani tušenia, kto zabil moje dve učiteľky v športovom pavilóne? Teraz by ste veru už mali mať. A navyše ten únos! Z toho obviňujem samu seba. Dievča rozprávalo čosi, že ju chce niekto uniesť. Myslela som si, nech mi boh odpustí, že sa robí dôležitá. Teraz vidím, že niečo za tým muselo byť. Niekto sa jej o tom musel zmieniť, alebo ju varovať — to človek nevie." Odmlčala sa a zhrnula: „Teda nemáte nijaké správy?"

„Zatiaľ nie. Ale nemyslím, že by ste sa preto museli priveľmi znepokojovať. Prípad bol postúpený vyššie a pustilo sa doňho aj Osobitné oddelenie. Mali by ju nájsť do dvadsiatich štyroch hodín, prinajhoršom do tridsiatich šiestich. Je to výhodné byť ostrovnou krajinou. Všetky prístavy, letiská a tak ďalej sú v pohotovosti. A polícia v každom okrsku je tiež v strehu. V skutočnosti je dosť jednoduché niekoho uniesť — ale problém je ukrývať uneseného! Určite ju nájdeme!"

„Dúfam, že ju nájdete živú," povedala slečna Bulstrodová vážne. „Zdá sa, že proti nám stojí niekto, komu na ľudskom živote bohvieako nezáleží."

„Neunúvali by sa ju uniesť, keby ju boli chceli zlikvidovať," poznamenal Adam. „To mohli celkom jednoducho urobiť aj

tu."

Mal pocit, že posledné slová si nevybral šťastne. Slečna Bulstrodová naňho uprene pozrela.

„Tak sa zdá," povedala sucho.

Zazvonil telefón. Slečna Bulstrodová zdvihla slúchadlo.

„Prosím?"

Podala ho inšpektorovi Kelseymu.

„To je pre vás."

Adam a slečna Bulstrodová pozorovali inšpektora, ktorý čosi zahundral, rýchlo si čosi poznačil a napokon povedal: „Rozumiem. Alderton Priors. To je vo Wallshire. Áno, budem spolupracovať. Áno. Výborne. Ja budem pokračovať tu."

Zložil slúchadlo a na chvíľu sa zamyslel. Potom zdvihol pohľad.

„Jeho excelencia dostala dnes list, v ktorom žiadajú výkupné. Naklepaný bol na novom stroji značky Corona. Poštová pečiatka je z Portsmouthu. Stavím sa, že je to chyták."

„Kde a ako?" spýtal sa Adam.

„Križovatka dve míle na sever od Alderton Priorsu. Je tam len kus holej slatiny. Obálku s peniazmi majú položiť pod kameň za telefónnou búdkou zajtra o druhej ráno."

„Koľko?"

„Dvadsaťtisíc." Potriasol hlavou. „Pripadá mi to amatérske."

„čo chcete podniknúť?" spýtala sa slečna Bulstrodová.

Inšpektor Kelsey pozrel na ňu. Odrazu sa celkom zmenil; tváril sa odmerane a zdržanlivo.

„Zodpovednosť nespočíva na mne, madame," riekol. „My máme svoje metódy."

„Dúfam, že budete mať úspech," povedala slečna Bulstrodová.

„Malo by to byť ľahké," poznamenal Adam.

„Amatérske?" zachytila sa slečna Bulstrodová slova, ktoré použili. „Rozmýšľam..."

Potom ostro povedala:

„A čo s mojím učiteľským zborom? Čo mám s nimi robiť? Mám učiteľkám dôverovať alebo nie?"

Keď inšpektor Kelsey váhal, povedala:

„Máte strach, že ak mi poviete, koho upodozrievate, dám mu to najavo svojím správaním. Mýlite sa. Nedala by som mu to najavo!"

„Nemyslím, že by ste to dali najavo," ozval sa Kelsey. „Ale nemôžem si dovoliť nič riskovať. Na prvý pohľad to nevyzerá, že by mohlo ísť o niekoho z vášho zboru. Presnejšie povedané, zatiaľ nie — pokiaľ sme si to mohli overiť. Venovali sme osobitnú pozornosť učiteľkám, ktoré sú v tomto semestri nové — to znamená mademoiselle Blancheovej, slečne Springerovej a vašej sekretárke slečne Shaplandovej. Minulosť slečny Shaplandovej je bez škvrny. Je dcérou generála vo výslužbe. Pracovala v zamestnaniach, ktoré uviedla, a jej bývalí zamestnávatelia sa za ňu zaručujú. Okrem toho na včerajšiu noc má alibi. Keď slečnu Vansittartovú zabili, slečna Shaplandová bola s Dennisom Rathbonom v nočnom klube. Oboch tam dobre poznajú a pán Rathbone má vynikajúce posudky. Minulosť mademoiselle Blancheovej sme tiež preverili. Učila v škole na severe Anglicka, na dvoch školách v Nemecku a tiež dostala vynikajúce odporúčania. Vraví sa o nej, že je prvotriedna učiteľka."

„Nie podľa našich kritérií," ohrnula nos slečna Bulstrodová. „Jej francúzske pozadie sme tiež preverili. No čo sa týka slečny Springerovej, fakty nie sú celkom presvedčivé. Učila tam, kde vravela, ale v jej obdobiach zamestnanosti jestvujú medzery, ktoré si nevieme celkom vysvetliť. Avšak, keďže ju zavraždili," dodal inšpektor Kelsey, „nachádza sa samozrejme mimo akéhokoľvek podozrenia."

„Súhlasím," povedala slečna Bulstrodová sucho, „že aj slečna Springerová aj slečna Vansittartová sú mimo obliga ako upodozrievané osoby. Hovorme rozumne. Je mademoiselle Blancheová napriek svojmu bezúhonnému pozadiu ešte vždy

podozrivá iba preto, že je ešte stále nažive?"

„Mohla spáchať obidve vraždy. Včera v noci bola tu v budove," vyhlásil Kelsey. „Povedala, že si šla ľahnúť zavčasu, zaspala a nepočula nič až dovtedy, kým nevypukol poplach. Nejestvuje nijaký dôkaz, že by nevravela pravdu. Nemáme proti nej nijaký dôkaz. Ale slečna Chadwicková o nej s presvedčením tvrdila, že je prefíkaná."

Slečna Bulstrodová tento názor netrpezlivo vyvracala. „Slečne Chadwickovej sa všetky francúzštinárky zdajú prefíkané. Vždy bola voči nim zaujatá." Pozrela na Adama. „A čo si myslíte vy?"

„Myslím, že snorí," povedal Adam pomaly. „Možno je to len prirodzená zvedavosť. Možno je za tým niečo viac. Neviem to naisto. Mne nepripadá ako vrahyňa, ale človek nikdy nevie."

„Veď to je ten problém," povedal Kelsey. „Vrah je tu; nemilosrdný, bezcitný vrah, ktorý dva razy vraždil — ale veľmi ťažko uveriť, že by to bol niekto z pedagogického zboru. Slečna Johnsonová bola včera večer so svojou sestrou v Limeston on Sea, a okrem toho tu pracuje už sedem rokov. Slečna Chadwicková je tu s vami od začiatku. Hocako ani jedna nie je podozrivá z vraždy slečny Springerovej. Slečna Richová tu s vami pracuje vyše roka a včera v noci bola ubytovaná v hoteli Grange v Altone, dvadsať míľ odtiaľto. Slečna Blakeová bola s priateľmi v Littleporte. Slečna Rowanová tu pôsobí rok a má dobré pozadie. A čo sa týka vašich sluhov, pravdu povediac, ani v jednom z nich nevidím vraha. A navyše sú to miestni obyvatelia..."

Slečna Bulstrodová milo prikývla.

„Celkom súhlasím s vašimi úvahami. Veľa nám toho neostáva, však? Takže...?" Odmlčala sa a vrhla obviňujúci pohľad na Adama. „Naozaj to vyzerá tak — akoby ste to mohli byť iba vy."

Od prekvapenia otvoril ústa.

„Ste z tunajších zamestnancov," rozmýšľala nahlas.

„Môžete sa tu voľne pohybovať... A máte naporúdzi aj vierohodný príbeh, ktorý uspokojivo vysvetľuje vašu prítomnosť medzi nami. Pozadie máte čisté, ale môžete pracovať pre obe strany."

Adam sa spamätal.

„Skutočne, slečna Bulstrodová," povedal obdivne, „klobúk dolu pred vami. Myslíte na všetko!"

„Panebože!" vykríkla pani Sutcliffová pri raňajkách. „Henry!"

Práve roztvorila noviny.

Od manžela ju oddeľovala celá šírka stola, lebo jej víkendoví hostia na raňajky ešte neprišli.

Pán Sutcliffe mal svoje noviny otvorené na finančnej strane, zahĺbene študoval nepredvídateľné pohyby istých akcií, a neodpovedal.

„Henry!"

Zvučné zvolanie k nemu konečne doľahlo. Zdvihol udivenú tvár.

„Čo je, Joan?"

„Čo je? Ďalšia vražda! V Meadowbanku! V Jenniferinej škole."

„Čo? Daj, nech sa pozriem!"

Pán Sutcliffe, nevšímajúc si manželkinu poznámku, že to isto bude aj v jeho novinách, načiahol sa cez stôl a vytrhol jej noviny z ruky.

„Slečna Eleanor Vansittartová... športový pavilón... to isté miesto, kde zavraždili slečnu Springerovú, učiteľku telocviku... hm... hmm..."

„Nemôžem tomu uveriť!" bedákala pani Sutcliffová. „Meadowbank. Taká exkluzívna škola. Dievčatá z aristokratických rodín a vôbec.."

Pán Sutcliffe skrkval noviny a hodil ich na stôl.

„Ostáva len jedno," povedal, „ihneď tam pôjdeš a Jennifer odtiaľ zoberieš!"

„Chceš tým povedať, že ju mám zobrať nadobro?"

„Áno, to mám na mysli."

„Nezdá sa ti, že trochu prepínaš? Po tom, čo Rosamond bola taká láskavá a zariadila, že sa tam Jennifer dostala?"

„Nebudeš jediná matka, čo odtiaľ zoberie svoju dcéru! V tvojom vzácnom Meadowbanku bude čoskoro miesta viac než dosť."

„Ach, Henry, ty si to naozaj myslíš?"

„Áno. Určite za tým väzí niečo nekalé. Ešte dnes odtiaľ Jennifer vezmeš!"

„Áno — samozrejme — asi máš pravdu, čo s ňou urobíme?"

„Pošleme ju do nejakej strednej odbornej školy niekam poruke. Tam sa nestávajú vraždy."

„Ach, Henry, stávajú. Nepamätáš sa? V jednej škole akýsi chalan zastrelil učiteľa prírodopisu. Bolo to v Novostiach zo sveta z minulého týždňa."

„Neviem, kam to Anglicko speje," poznamenal pán Sutcliffe.

Znechutený hodil obrúsok na stôl a vyšiel z jedálne.

Adam bol sám v športovom pavilóne. Šikovnými prstami sa prehrabával v skrinkách. Bolo nepravdepodobné, že by našiel niečo, čo nenašla polícia, ale napokon, človek si nikdy nemôže byť istý. Ako poznamenala Kelsey, každé oddelenie má vlastnú techniku.

Ale čo má táto nákladná moderná budova spoločné s náhlou a násilnou smrťou? Predpoklad, že je to miesto schôdzok, neprichádza do úvahy. Nikto by si nedával schôdzku po druhý raz na mieste, kde sa už stala vražda. Znovu sa potvrdzuje len to, že tu teda musí byť niečo, čo tu niekto hľadal. Sotva nejaké vrecúško drahokamov. To vonkoncom neprichádza do úvahy. Nemôžu tu byť predsa tajné skrýše, falošné zásuvky alebo niečo podobné. A obsah skriniek bol takmer žalostne úbohý. Dievčatá mali svoje tajomstvá, ale boli to tajomstvá školského

života. Fotografie hviezd, balíčky cigariet, nejaký neslušný lacný román. Znovu sa vrátil k Šaistinej skrinke. Slečnu Vansittartovú zavraždili práve vtedy, keď sa k nej skláňala.

Čo tam chcela slečna Vansittartová nájsť? Našla to? Vzal jej to jej vrah z ruky a vytratil sa z budovy práve včas, aby ho neobjavila slečna Chadwicková?

V tom prípade nemalo význam hľadať. Čokoľvek to už bolo, teraz je to preč.

Z myšlienok ho vyrušili kroky pred pavilónom.

Už stál a zapaľoval si cigaretu uprostred miestnosti, keď sa vo dverách zjavila Julia Upjohnová; trochu zaváhala.

„Želáte si niečo, slečna?" spýtal sa Adam.

„Rozmýšľala som, či by som si mohla vziať tenisovú raketu?"

„Nevidím dôvod, prečo by ste si ju nemohli vziať," povedal Adam. „Nechal ma tu policajt," klamal. „Musel po čosi zaskočiť na policajnú stanicu. Kázal mi, aby som tu ostal, kým on bude preč."

„Aby sa vedelo, či sa nevrátil," povedala Julia.

„Policajt?"

„Nie. Mám na mysli vraha. Vracajú sa, pravda? Vracajú sa na miesto zločinu. Musia! Čosi ich k tomu vždy núti."

„Možno máte pravdu," poznamenal Adam. Pozrel na rady tenisových rakiet husto naukladaných v priehradkách. „Kde je vaša?" '

„Pod U," odvetila Julia. „Na samom konci. Máme ich označené menami," ukazovala na leukoplast, keď jej podával raketu.

„Zdá sa, že si už svoje odslúžila," poznamenal Adam. „Ale kedysi to bola veľmi dobrá raketa."

„A môžem vziať aj raketu Jennifer Sutcliffovej?" opýtala sa.

„Nová!" povedal Adam uznanlivo, keď jej ju podával.

„Celkom nová," prikývla Julia. „Teta jej ju iba nedávno poslala."

„Šťastné dievča!"

„Potrebovala dobrú raketu. Lebo tenis hrá veľmi dobre. Backhand sa jej v tomto semestri darí lepšie ako čokoľvek iné." Poobzerala sa dookola. „Nemyslíte, že sa vráti?"

Adamovi chvíľku trvalo, kým pochopil.

„Ach, vrah? Nemyslím, že by to bolo pravdepodobné. Bolo by to trochu riskantné, či nie?"

„Vy si nemyslíte, že vrahovia majú pocit, že sa musia vrátiť?"

„Ibaže by niekde niečo nechali."

„Máte na mysli stopu? Rada by som našla nejakú stopu. Našla ju už polícia?"

„Nepovedali mi."

„Nie. Predpokladám, že nie... Zaujímajú vás zločiny?" Spýtavo naňho pozrela. Aj on sa na ňu zadíval. Doteraz sa v nej ešte neprejavila žena. Určite má toľko rokov ako Šaista, ale jej oči prezrádzali iba živý záujem.

„Nuž... myslím si... do istej miery... všetci sa o ne zaujímame."

Julia súhlasne prikývla.

„Áno. Tiež si myslím... Rozmýšľam o všetkých možných riešeniach, ale väčšina z nich je priveľmi pritiahnutá za vlasy. Ale aj tak, je to psina."

„Vy ste nemali rada slečnu Vansittartovú?"

„V skutočnosti som nikdy o nej nerozmýšľala. Bola celkom fajn. Pripomínala čímsi Šerifku — slečnu Bulstrodovú, ale nie zas celkom. Bola skôr ako zaskakujúca herečka v divadle. Nechcela som tým povedať, že to bola psina, keď zomrela. Je mi jej veľmi ľúto."

Vyšla von s dvoma raketami.

Adam ostal, rozhliadal sa dookola po pavilóne.

„čo tu dočerta mohlo byť?" zahundral si popod nos.

„Panebože!" zvolala Jennifer a nechala Juliin forehand

preletieť popri sebe. „Mama je tu!"

Obidve dievčatá sa obrátili a zízali na rozčúlenú pani Sutcliffovú, ktorá sa rýchlo približovala a nervózne gestikulovala sprevádzaná slečnou Richovou.

„Vyzerá to tak, že sa tu zjavila ďalšia neurotická mater," povedala Jennifer rezignovane. „To všetko pre tú vraždu. Máš šťastie, Julia, že máš mamu bezpečne v nejakom autobuse kdesi na Kaukaze."

„Ešte vždy je tu teta Izabel."

„Tety sa tak veľmi nestarajú ako mamy."

„Ahoj, mami!" pozdravila ju Jennifer, keď k nej pani Sutcliffová prišla.

„Musíš si ísť pobaliť veci, Jennifer. Beriem ťa zo sebou."

„Domov?"

„Áno."

„Ale... nemyslíš... navždy? Nie nastálo?"

„Áno, myslím."

„Ale to nemôžeš, naozaj. V tenise sa mi mimoriadne darí. Mám veľmi dobrú príležitosť vyhrať súťaž jednotlivcov a s Juliou možno vyhráme štvorhru, hoci si myslím, že to nie je veľmi pravdepodobné."

„Ideš so mnou domov, a to dnes!"

„Prečo?"

„Nestaraj sa!"

„Predpokladám, že preto, lebo zavraždili slečnu Springerovú a Vansittartovú. Ale nezavraždili ani jedno z dievčat. A som si istá, že ani nebudú chcieť. A športový deň je už o tri týždne. Myslím, že vyhrám skok do diaľky a mám šancu aj v prekážkovom behu."

„Nehádaj sa so mnou, Jennifer. Dnes ideš so mnou domov! Tvoj otec na tom nástojí!"

„Ale mama..."

Jennifer vykročila po matkinom boku k budove a ustavične sa s ňou dohadovala.

Zrazu sa od nej odtrhla a pribehla späť k tenisovému kurtu.

„Do videnia, Julia. Zdá sa, že mama je strašne rozčúlená. A otec zrejme tiež. Je to na rozhodenie. Zbohom, napíšem ti."

„Aj ja ti napíšem. Napíšem ti o všetkom, čo sa tu stane."

„Dúfam, že teraz nepríde na rad Chaddy, bola by som radšej, keby zabili mademoiselle Blancheovú, ty nie?"

„Aj ja. Tá by nám najmenej chýbala. Počuj, všimla si si, ako namosúrené vyzerá slečna Richová?"

„Nepovedala ani slovo. Zúri na mamu, že ma prišla zobrať domov."

„Možno, že jej v tom zabráni. Je veľmi silná, však? Nie je ako ostatné učiteľky."

„Niekoho mi pripomína," povedala Jennifer.

„Nemyslím, že by bola čo len trochu ako niekto iný. Vo všetkom vyzerá veľmi svojrázna."

„To hej. Je naozaj inakšia. Chcem povedať výzorom. Lebo osoba, na ktorú som myslela, bola dosť tučná."

„Neviem si predstaviť slečnu Richovú tučnú."

„Jennifer..." zvolala pani Sutcliffová.

„Rodičia sú hrozní," povedala Jennifer zlostne. „Vedia iba sekírovať. Naozaj si myslím, že máš šťastie, že..."

„Viem. Už si mi to povedala. Ale vieš, v tejto chvíli by som si želala, aby mama bola oveľa bližšie, a nie v autobuse kdesi; v Turecku."

„Jennifer...!"

„Už idem...!"

Julia pomaly vykročila k športovému pavilónu. Spomaľovala krok, spomaľovala, až napokon celkom zastala. Stála zamračená, zahĺbená do myšlienok.

Ozval sa zvon, čo zvolával na obed, ale ona ho sotva počula. Uprene pozerala na raketu, ktorú držala v ruke; urobila krok či dva po chodníku, potom sa zvrtla a rozhodne vykročila k školskej budove. Vošla predným vchodom, čo nebolo dovolené, a tak sa vyhla ostatným dievčatám. Hala bola

prázdna. Vybehla hore schodmi do svojej izbičky, rýchlo sa poobzerala okolo seba, nadvihla matrac na posteli a zastrčila podeň raketu. Potom si rýchlo uhladila vlasy a pohrúžená do myšlienok zišla dolu do jedálne.

17. ALADINOVA JASKYŇA

V ten večer sa dievčatá ukladali spať oveľa tichšie ako zvyčajne. Možno aj preto, lebo ich bolo oveľa menej. Najmenej tridsať ich odišlo domov. Ostatné sa správali podľa toho, v akej boli nálade. Niektoré ovládlo vzrušenie, nepokoj, kde-tu sa ozval nervózny chichot, a našli sa medzi nimi aj také, čo boli zamyslené a mlčanlivé.

Julia Upjohnová vyšla hore potichu medzi prvými. Vošla do svojej izby a zatvorila dvere. Stála tam a počúvala šepkanie, chichot, kroky a ako si dievčatá dávali dobrú noc. Potom zavládlo ticho — takmer ticho. V diaľke sa ozývali slabé hlasy a kroky sem a tam — do kúpeľne a z kúpeľne.

Na dverách nebola nijaká zámka. Julia k nim pritiahla stoličku a operadlom zaprela kľučku. To ju upozorní, keby niekto chcel vojsť dnu. Ale nebolo pravdepodobné, že by niekto prišiel. Dievčatám prísne zakazovali, aby si navzájom chodili do izieb; v izbách ich navštevovala iba slečna Johnsonová, ak niektoré z dievčat bolo choré, alebo malo dajaké ťažkosti.

Julia podišla k posteli, nadvihla matrac a siahla podeň. Vytiahla tenisovú raketu, chvíľu postála a držala ju v rukách. Rozhodla sa preskúmať ju hneď teraz. Svetlo z jej izby by totiž mohlo neskôr, keď už majú byť všetky svetlá zhasnuté, upútať pozornosť. Teraz je prirodzené, že sa v izbách svieti, lebo dievčatá sa zobliekajú a prípadne, ak chcú, môžu ešte v posteli čítať až do pol jedenástej.

Stála a uprene hľadela na raketu. Ako môže byť niečo skryté v tenisovej rakete?

„Ale musí," povedala si Julia. „Musí. To vlámanie do domu Sutcliffovcov, žena, čo prišla s tou hlúpou rozprávkou o novej rakete..."

Na to mohla naletieť len Jennifer, pomyslela si Julia pohrdlivo.

Nie, to boli ‚nové lampy za starú', a to znamená — ako v tej rozprávke o Aladinovi — že na tejto tenisovej rakete musí byť niečo zvláštne. Jennifer a Julia nikdy nikomu nespomenuli, že si vymenili rakety — alebo aspoň ona to nikdy nikomu nespomenula. Takže v skutočnosti toto je raketa, ktorú všetci hľadali v športovom pavilóne. A iba ona môže zistiť prečo. Dôkladne ju skúmala. Na pohľad nebolo na nej nič nezvyčajné. Bola to dobrá, kvalitná raketa, síce trochu ošúchaná, ale mala nový výplet, takže sa s ňou dalo celkom dobre hrať. Jennifer sa ponosovala na rovnováhu.

Jediným miestom, kde by človek mohol niečo ukryť, je rukoväť. Predpokladala, že do rukoväte sa dá vydlabať diera a tam niečo ukryť. Zdalo sa jej to trochu pritiahnuté za vlasy, ale bolo to možné. A ak sa s rukoväťou niečo robilo, pravdepodobne to narušilo rovnováhu.

Okolo rukoväte bola koža a na nej akýsi, takmer zošúchaný nápis. Kožený prstenec bol na rúčke, prirodzene, len nasadený. Čo ak niekto kožený pás odmotal? Julia si sadla k toaletnému stolíku a pustila sa do rakety knihárskym nožíkom, čoskoro sa jej podarilo kožený prstenec stiahnuť. Pod ním odhalila tenký drevený krúžok. Na prvý pohľad bolo vidieť, že niečo nie je v poriadku. Drevený krúžok bol celý polepený. Julia doň zaryla knihárskym nožíkom, čepeľ sa zlomila. Nožničkami na nechty to pôjde oveľa lepšie. Napokon sa jej ho podarilo odstrániť. Ukázala sa červeno-modrá škvrnitá hmota. Julia do nej štuchla a osvietila ju myšlienka: Plastelína! Ale v rukovätiach tenisových rakiet nebýva zvyčajne plastelína!? Pevne chytila nožničky a začala vydlabávať z rukoväte kusy plastelíny. Plastelínou bolo čosi obložené. Na hmat sa to podobalo gombíkom alebo kamienkom.

Rázne pichla do plastelíny.

Čosi sa vykotúľalo na stôl — potom ďalší kúsok. Zrazu sa toho vykotúľala celá kopa.

Julia sa zaklonila a otvorila ústa. Len uprene hľadela,

nemohla odvrátiť zrak... Priezračný oheň: červený, zelený, tmavomodrý a oslňujúco biely...

V tom okamihu Julia dospela. Nebola už dieťaťom. Stala sa ženou, ktorá hľadí na drahokamy... Hlavou jej začali prebleskovať najfantastickejšie myšlienky. Aladinova jaskyňa... Margaréta so šperkovnicou plnou drahokamov... (minulý týždeň boli v londýnskej Covent Garden na Faustovi)... Osudné kamene... diamant nádeje... Romantika... predstavila si samu seba v čiernych zamatových dlhých šatách so žiariacim náhrdelníkom okolo krku.

Sedela, hltala drahokamy očami a snívala. Držala kamene v ruke a presýpala si ich z dlane do dlane ako ohnivý vodopád v žiariacom prúde, zázračnom a očarujúcom.

Potom čosi, možno nejaký sotva postrehnuteľný zvuk, ju priviedlo k sebe.

Sedela, rozmýšľala, usilovala sa použiť svoj zdravý rozum a rozhodnúť, čo urobí. Slabý hluk ju znepokojil. Zhrnula drahokamy, pristúpila k umývadlu, vsypala ich do vrecka na špongiu a prikryla ich kefkou na ruky. Potom sa vrátila k tenisovej rakete, plastelínu vtlačila naspäť, nasadila drevený krúžok a pokúsila sa znovu naň natiahnuť kožu. Okraj kože jej ustavične odstával, ale podarilo sa jej to, keď prilepila znútra na kožu tenký prúžok leukoplastu lepkavou stranou a potom už len kožu pritlačila na rukoväť.

A bola hotová. Raketa vyzerala presne tak ako predtým a sotva bolo cítiť, že sa zmenila jej váha. Zadívala sa na ňu, potom ju bezstarostne pohodila na stoličku.

Pozrela na posteľ, ktorá na ňu čakala starostlivo odostlaná. Ale ona sa nevyzliekla. Namiesto toho sedela a načúvala. Boli to kroky vonku pred dverami?

Zrazu nečakane pocítila strach. Zavraždili dve ženy. Ak niekto vie, čo našla, potom zavraždia aj ju.

V izbe bol dosť ťažký dubový bielizník. Podarilo sa jej pritiahnuť ho k dverám, no najlepšie by bolo, keby v

Meadowbanku mávali v zámkach kľúče. Podišla k oknu, vytiahla nahor hornú polovicu okna a zaistila ju. Pod oknom nerástol nijaký strom ani kríky.

Pochybovala, že by sa do jej izby dalo vniknúť oknom, ale nechcela nič riskovať.

Pozrela na hodinky. Bolo pol jedenástej. Zhlboka sa nadýchla a zahasila svetlo. Nikto nesmie spozorovať niečo nezvyčajné. Na okne trochu rozhrnula záves. Mesiac bol v splne, takže jasne videla na dvere. Sadla si na kraj postele. V ruke zvierala najťažšiu topánku, akú mala.

„Keby sa niekto pokúsil vojsť," povedala si Julia, „zabúcham na stenu tak silno, ako sa len bude dať. Vo vedľajšej izbe býva Mary Kingová, určite ju to zobudí. A budem kričať — najsilnejšie, ako len budem vládať. A potom, keď sa sem zbehne veľa ľudí, poviem, že som mala zlé sny. Po tom všetkom, čo sa tu deje, každý môže mať zlé sny."

Sedela na posteli a čas plynul. Potom to počula — opatrné kroky na chodbe. Počula, ako zastali pred jej dvermi. Chvíľu bolo ticho a potom uvidela, ako sa guľatá kľučka pomaly otáča.

Mám zakričať? Ešte nie.

Dvere niekto potlačil. Bolo počuť iba slabé zaškrípanie, ale bielizník ich zadržal. To iste toho človeka vonku zarazilo.

Znovu nastalo ticho; po chvíli niekto jemne a tichučko zaklopal na dvere.

Julia zatajila dych. Opäť zavládlo ticho a potom sa ozvalo zaklopanie znova — ale rovnako slabé a tlmené.

„Spím," povedala si Julia. „Nič nepočujem."

Kto jej to môže klopať na dvere uprostred noci? Keby to bol niekto, kto má právo zaklopať, tak by zavolal, zalomcoval by kľučkou, narobil by hluk. Ale tento človek si nemohol dovoliť narobiť hluk...

Julia tam dlho sedela. Zaklopanie sa neopakovalo, kľučka sa už viac nepohla. Ale Julia sedela napätá a v strehu.

Dlho tam takto sedela. Už ani sama nevedela, ako dlho tam

sedí, až ju premohol spánok. Keď ju napokon zobudil školský zvonec, zistila, že leží celá otlačená a nepohodlne pokrútená na kraji postele.

Po raňajkách si šli dievčatá hore ustlať postele, potom zišli na modlitby dolu do veľkej sály a napokon sa rozišli do tried.

Bolo to na poslednej hodine — telocviku — keď sa dievčatá rozišli rôznymi smermi. Julia vošla do jednej z tried a vyšla von druhými dvermi, pripojila sa ku skupine náhliacej sa popri dome, nenápadne ustúpila za rododendrony, potom urobila niekoľko ďalších krycích manévrov a napokon sa priblížila k múru, čo sa tiahol okolo školského pozemku, kde rástla mohutná lipa, ktorej konáre padali takmer na zem. Julia šikovne vyliezla na strom, lebo po stromoch sa vedela šplhať odjakživa. Sedela v korune, listnaté konáre ju takmer zakrývali, a z času na čas pozrela na hodinky. Bola si celkom istá, že určitý čas ju nikto nebude hľadať. Všade zavládol veľký chaos, dve učiteľky chýbali a väčšia polovica dievčat odišla domov. To znamenalo, že všetky triedy sa budú musieť nanovo preskupiť, takže si pravdepodobne až do obeda nikto nevšimne, že Julia Upjohnová chýba, a dovtedy...

Júlia opäť pozrela na hodinky, svižko zliezla zo stromu na múr, sadla si naň a zoskočila na druhú stranu. Asi sto metrov ďalej bola autobusová zastávka, na ktorú mal o pár minút prísť autobus. Autobus prišiel presne podľa cestovného poriadku. Julia ho zastavila a nasadla. Potom si spod vlnených šiat vytiahla plstený klobúčik a nasadila si ho na rozstrapatené vlasy. Vystúpila na železničnej stanici a nastúpila na vlak do Londýna.

Vo svojej izbe na umývadle nechala odkaz adresovaný slečne Bulstrodovej.

Milá slečna Bulstrodová,

neuniesli ma, ani som neutiekla, takže, prosím, nemajte o mňa strach. Vrátim sa, len čo budem môcť.

Srdečne Vás zdraví
Julia Upjohnová

Na Whitehouse Mansions číslo 228 bezchybne oblečený komorník a sluha Hercula Poirota George otvoril dvere a trochu prekvapene skúmal školáčku s ušpinenou tvárou.

„Mohla by som sa rozprávať s pánom Herculom Poirotom?"

Georgeovi to trvalo iba o okamih dlhšie ako zvyčajne, kým sa zmohol na odpoveď.

Zistil, že návštevníčka nie je ohlásená.

„Pán Poirot neprijíma nikoho bez predchádzajúceho dohovoru," vyhlásil.

„Bohužiaľ nemám času nazvyš. Musím sa s ním súrne rozprávať. Je to veľmi súrne. Ide o vraždy a lúpež a podobné veci."

„Zistím, či vás pán Poirot prijme," povedal George a nechal ju v predsieni.

„Pane, nejaká slečna sa chce s vami súrne rozprávať."

„Nazdávam sa," povedal Hercule Poirot, „že to len tak nejde."

„To isté som jej povedal aj ja, pane."

„A čo je to za slečnu?"

„Nuž, pane, je to skôr dievča."

„Dievča? Slečna? čo tým chcete povedať, George? Veď to nie je celkom to isté."

„Obávam sa, že ste ma celkom dobre nepochopili, pane. Je to, povedal by som, dievča, čo chodí do školy. Ale napriek tomu, že má šaty špinavé a otrhané, v podstate je to slečna."

„Ako spoločenské označenie. Rozumiem."

„A chce sa s vami rozprávať ohľadne nejakých vrážd a lúpeže."

Poirot prekvapene nadvihol obočie.

„Nejaké vraždy a lúpež. Originálne. Uveďte to dievča — či slečnu!"

Julia vošla do izby len so slabým náznakorn nesmelosti. Hovorila zdvorilo a prirodzene.

„Dobrý deň, pán Poirot. Som Julia Upjohnová. Myslím, že poznáte maminu dobrú priateľku pani Summerhayesovú. Strávili sme spolu minulé leto. Veľa nám o vás rozprávala."

„Pani Summerhayesová..." Poirot sa v mysli vrátil do dediny, čo sa vinula po svahu, spomenul si na dom na samom vrchu kopca. Na príjemnú pehavú tvár, na pohovku so zlomenými perami, na množstvo psov a na ostatné príjemné i nepríjemné veci.

„Maureen Summerhayesová," povedal. „Ach, áno, pravdaže."

„Volám ju teta Maureen, ale ona mi vôbec nie je tetou. Rozpovedala nám, aký ste úžasný a že ste zachránili človeka, ktorý bol vo väzení pre vraždu, a keď som si nevedela rady, spomenula som si na vás."

„Je to pre mňa veľká česť," povedal Poirot vážne.

Ponúkol jej stoličku.

„Nuž a teraz mi všetko povedzte," vyzval ju. „Môj sluha George mi povedal, že sa so mnou chcete porozprávať o lúpeži a nejakých vraždách — teda o viacerých vraždách, nielen o jednej?"

„Áno," odvetila. „O vražde slečny Springerovej a Vansittartovej.

A samozrejme je tu aj jeden únos — ale myslím si, že ten s mojou vecou nijako nesúvisí."

„Udivujete ma," povedal Poirot. „A kde sa všetky tieto vzrušujúce udalosti odohrali?"

„V našej škole — v Meadowbanku."

„Meadowbank!" zvolal Poirot. „Ach!" Vystrel ruku k úhľadne zloženej kôpke novín, ktoré ležali vedľa neho. Rozprestrel jedny, preletel pohľadom titulnú stranu a pokýval hlavou.

„Začínam tomu rozumieť," riekol. „A teraz mi, Julia, povedzte všetko od začiatku."

Julia mu všetko vyrozprávala. Bol to dosť dlhý príbeh a celkom zrozumiteľný; podala ho jasne, iba sem-tam sa zastavila, keď sa vracala k niečomu, na čo zabudla.

V rozprávaní sa dostala až k tomu, ako predošlý večer vo svojej izbe skúmala tenisovú raketu.

„Viete, pomyslela som si, že je to presne tak ako v tej rozprávke o Aladinovi — nové lampy za starú — a že na tej rakete musí niečo byť."

„A bolo?" „Áno."

Bez akejkoľvek predstieranej ostýchavosti Julia si nadvihla sukňu, vyhrnula okraj spodných nohavičiek takmer až po stehno a ukázala čosi, čo vyzeralo ako sivý obklad pripevnený lepiacou páskou k stehnu.

Odtrhla prúžky leukoplastu, zjojkla a uvoľnila si obklad; Poirot si teraz všimol, že je to balíček vložený do sivého vrecka na špongiu z umelej hmoty. Julia ho rozbalila a bez meškania vysypala na stôl kopu trblietavých drahokamov.

„Nom ďun nom ďun nom![7]"s úžasom zašepkal Poirot. Zobral ich do ruky a presýpal si ich z dlane do dlane. „Nom ďun nom ďun nom.'" Veď sú to ozajstné drahokamy. Pravé!" Julia prikývla.

„Bezpochyby sú pravé. Inak by sa ľudia kvôli nim nezabíjali, pravda? Ale chápem ľudí, že vedia kvôli tomuto zabíjať!"

A zrazu, tak ako predošlej noci, z jej detských očí hľadela žena. Poirot na ňu bystro pozrel a prikývol.

„Áno — vy tomu rozumiete — cítite to čaro. Pre vás

7) Prepánajána (Pozn. Prekl.)

nemôžu byť. len pestrofarebnými čačkami — a to je škoda."

„Veď sú to drahokamy!" vyhŕkla Julia vo vytržení.

„A vravíte, že ste ich našli v tenisovej rakete?"

Julia dokončila svoje rozprávanie.

„A povedali ste mi všetko?"

„Myslím. Možno som to kde-tu trochu zveličila. Niekedy naozaj trochu zveličujem. Ale Jennifer, moja dobrá priateľka, tá je pravý opak. Tá je schopná aj tie najvzrušujúcejšie zážitky vyrozprávať nudne." Opäť pozrela na žiariacu kôpku. „Pán Poirot, komu vlastne patria?"

„To je veľmi ťažko povedať. Ale nepatria ani vám ani mne. Musíme sa rozhodnúť, čo urobíme ďalej."

Julia naňho vyčkávavo pozrela.

„Necháte všetko na mňa. Dobre?" Hercule Poirot zatvoril oči.

Zrazu ich otvoril a náhle ožil.

„Zdá sa, že toto nie je príležitosť, aby som mohol — ako to robím najradšej — ostať sedieť v kresle. Vo všetkom musí jestvovať poriadok a metóda, ale v tom, čo ste mi povedali, nie je nijaký poriadok ani metóda. To preto, lebo máme veľa súvislostí. Ale všetky sa zbiehajú a stretajú v jednom mieste, v Meadowbanku. Rozliční ľudia s rozličnými zámermi, reprezentujúci rozličné záujmy — tí všetci sa zbiehajú v Meadowbanku. Takže aj ja pôjdem do Meadowbanku. A pokiaľ ide o vás — kde je vaša matka?"

„Mama odišla autobusom do Turecka."

„Ach, teda vaša matka odišla autobusom do Turecka. Il ne manquait que qa![8)] Už chápem, prečo môže byť priateľkou pani Summerhayesovej! Povedzte mi, páčilo sa vám u pani Summerhayesovej?"

„Ale áno, bolo to veľmi zábavné. Má niekoľko rozkošných psov."

---

8) Už len to chýbalo. (Pozn. prekl.)

„Psov, áno, dobre sa na nich pamätám."

„Vchádzajú a vychádzajú oknami — ako v pantomíme."

„Máte celkom pravdu! A čo strava? Chutila vám strava?"

„Niekedy bola trochu zvláštna," pripustila Julia.

„Áno, ozaj zvláštna."

„Ale teta Maureen pripravovala fantastické omelety."

„Áno, robila úžasné omelety," Poirotov hlas znel šťastne. Vzdychol si.

„Potom Hercule Poirot nežil nadarmo," povedal. „Ja som ju naučil robiť omelety." Zdvihol telefónne slúchadlo.

„A teraz ubezpečíme vašu dobrú riaditeľku školy, že ste v poriadku, a ohlásime jej náš spoločný príchod do Meadowbanku."

„Vie, že sa mi nič nestalo. Nechala som jej lístok, v ktorom som jej napísala, že ma neuniesli."

„Tak či tak určite uvíta, keď ju zbavíme obáv." O chvíľu ho spojili s Meadowbankom a oznámili mu, že slečna Bulstrodová je na linke.

„Á, slečna Bulstrodová? Volám sa Hercule Poirot. Je tu so mnou vaša žiačka Julia Upjohnová. Chcem s ňou ihneď prísť do Meadowbanku a pre informovanosť policajného dôstojníka, ktorý vedie vyšetrovanie — oznámte mu, prosím, že istý cenný balíček sme už bezpečne uložili v banke."

Zložil slúchadlo a pozrel na Juliu. „Môžem vám ponúknuť dajaký sirop? " spýtal sa. „Likér?" pozrela naňho Julia pochybovačne. „Nie, mám na mysli ovocný džús. Z čiernych ríbezlí, malinový, groseille — to je z červených ríbezlí...

Julia sa uspokojila s džúsom z červených ríbezlí. „Veď drahokamy nie sú v banke," upozornila ho. „Ale čoskoro tam budú," povedal Poirot. „Lenže bude dobré, keď si každý, kto počúval v Meadowbanku, alebo kto tento rozhovor vypočul len tak mimochodom, či ho už odpočúval zámerne, alebo mu to povedali, bude myslieť, že sú už uložené v banke, a nie, že ich máte ešte vy. Získať drahokamy z banky — na to treba čas a

dobrú organizáciu. A, dieťa moje, naozaj by som nebol rád, keby sa vám niečo stalo. Pripúšťam, že som si vytvoril vysokú mienku o vašej odvahe a o vašom dôvtipe."

Juliu to očividne potešilo, ale i zmiatlo.

18. PORADA

Hercule Poirot sa pripravil odraziť akúkoľvek urážlivú predpojatosť, ktorú by riaditeľka školy mohla mať voči starším cudzincom so špicatými lakovanými topánkami a bujnými fúzmi. No bol príjemne prekvapený. Slečna Bulstrodová ho privítala s veľkodušnosťou svetácky. Aj ona — na jeho spokojnosť — vedela o ňom veľa.

„Pán Poirot, bolo to od vás veľmi láskavé," vítala ho, „že ste tak pohotovo zatelefonovali a zbavili nás úzkostlivosti. A to tým väčšmi, že úzkosť na nás ešte len doľahne. Nevšimli sme si, že pri obede chýbaš, Julia, vieš," dodala, obrátiac sa k dievčaťu. „Dnes ráno rodičia odviedli toľko dievčat, že pri stole bolo veľmi veľa prázdnych miest. Veru, polovica školy by mohla chýbať a v nikom by to nevyvolalo starosti či obavy. Toto sú mimoriadne okolnosti," povedala, keď sa obrátila znova k Poirotovi. „Ubezpečujem vás, že za normálnych okolností by tu nebol taký neporiadok. Keď som s vami dohovorila," pokračovala, „zašla som do Juliinej izby a našla som jej odkaz."

„Nechcela som, aby ste si mysleli, že ma uniesli, slečna Bulstrodová," povedala Julia.

„Cením si to, Julia, ale myslím, že si mi mohla povedať, čo chceš urobiť."

„Pomyslela som si, že radšej nie," priznala sa Julia a neočakávane dodala: „Les oreilles ennemies écoutent."[9)]

„Nezdá sa, že by mademoiselle Blancheová nejako zvlášť zlepšila tvoj prízvuk," bystro poznamenala slečna Bulstrodová. „Ale nič ti nevyčítam, Julia." Pozrela z Julie na Poirota. „Teraz, ak budete taký láskavý, rada by som si dopodrobna vypočula, čo sa stalo."

„Dovolíte?" povedal Hercule Poirot, prešiel krížom cez

9) Uši nepriateľov počúvajú. (Pozn. prekl.)

miestnosť, otvoril dvere a vyzrel von. So zveličeným gestom ich zatvoril a vrátil sa s úsmevom na perách.

„Sme sami," povedal záhadne. „Môžeme pokračovať."

Slečna Bulstrodová pozrela naňho, potom fľochla na dvere a znova uprela zrak na Poirota. Zdvihla obočie. Aj on na ňu uprene pozrel. Veľmi pomaly slečna Bulstrodová naklonila hlavu nabok.

Potom znova ožila a povedala: „Nuž teda, Julia, vypočujme si, ako to všetko bolo."

Julia sa pustila do rozprávania. Slečna Bulstrodová sa napokon obrátila k Poirotovi, ktorý pokojne prikývol.

„Slečna Julia uviedla všetko správne," potvrdil. „Postaral som sa o to, čo mi priniesla. Je to bezpečne uložené v banke. A preto si myslím, že tu už nemusíte očakávať nijaké ďalšie nepríjemnosti."

„Rozumiem," prikývla slečna Bulstrodová. „Áno, rozumiem..." Na chvíľu zmĺkla, potom sa spýtala: „Myslíte, že je rozumné, aby tu Julia ostala? Alebo by bolo pre ňu lepšie, keby šla k tete do Londýna?"

„Och, prosím," dožadovala sa Julia, „dovoľte, aby som tu ostala."

„Teda ty si tu šťastná?" spýtala sa slečna Bulstrodová.

„Veľmi sa mi tu páči," priznala sa Julia. „A okrem toho, dejú sa tu také vzrušujúce veci."

„To nie je charakteristické pre Meadowbank," poznamenala sucho slečna Bulstrodová.

„Myslím, že Julii tu teraz už nehrozí nijaké nebezpečenstvo," povedal Hercule Poirot. Znova pozrel na dvere.

„Myslím, že máte pravdu," prikývla slečna Bulstrodová.

„Ale aj tak," upozorňoval Poirot, „treba zachovať diskrétnosť. Rozumiete, akú diskrétnosť mám na mysli?" dodal, pozerajúc na Juliu.

„Pán Poirot chce povedať," vysvetľovala slečna

Bulstrodová, „že máš mlčať o tom, čo si našla. Aby si o tom nerozprávala ostatným dievčatám. Vieš držať jazyk za zubami?"

„Áno," prisvedčila Julia.

„Nepochybujem, že by to bol zaujímavý príbeh pre vaše priateľky," uznal Poirot. „O tom, čo ste našli v tenisovej rakete uprostred noci. Ale jestvujú isté významné dôvody, prečo by nebolo vhodné, aby ste o tom rozprávali."

„Rozumiem," prikývla Julia.

„Môžem ti veriť, Julia?" spýtala sa slečna Bulstrodová.

„Môžete mi veriť, prisahám."

Slečna Bulstrodová sa usmiala. „Dúfam, že tvoja matka sa už onedlho vráti domov," povedala.

„Mama? Ach, dúfam."

„Od inšpektora Kelseyho som sa dozvedela," poznamenala slečna Bulstrodová, „že sa vynaložilo veľké úsilie, aby sa s ňou spojili. Nanešťastie," dodala, „autobusy v Turecku mávajú nečakané meškanie a nie vždy chodia podľa cestovného poriadku."

„Ale mame to môžem povedať, pravda?"

„Samozrejme. No, Julia, dohodli sme sa. Teraz bude lepšie, keď pôjdeš."

Julia odišla. Zavrela za sebou dvere. Slečna Bulstrodová pozrela tvrdo na Poirota.

„Myslím, že som vás správne pochopila," povedala. „Práve pred chvíľou ste zahrali divadlo so zatváraním dverí. V skutočnosti ste ich však úmyselne nechali trochu pootvorené."

Poirot prikývol.

„Takže to, čo sme tu povedali, mohol niekto vypočuť?"

„Áno — ak je niekto taký, kto chcel načúvať. Bolo to len kvôli bezpečnosti dievčaťa — musí sa rozšíriť novina, že to, čo našla, je bezpečne uložené v banke, že to nemá pri sebe."

Slečna Bulstrodová chvíľu naňho hľadela — potom prísne zovrela pery.

„Toto všetko sa už musí skončiť," povedala.

„Páni, zišli sme sa tu nato," vyhlásil hlavný policajný inšpektor, „aby sme sa pokúsili zhrnúť naše poznatky a informácie. Sme veľmi radi, že ste tu s nami, pán Poirot," dodal. „Inšpektor Kelsey si na vás veľmi dobre pamätá."

„To bolo už strašne dávno," povedal inšpektor Kelsey. „Ten prípad viedol hlavný inšpektor Warrender. A ja som bol vtedy iba nováčik, ktorý vedel, kde je jeho miesto."

„Pán Poirot, pána, ktorého sme pre uľahčenie práce nazvali Adam Goodman, nepoznáte, ale myslím, že poznáte jeho... jeho... ehm... šéfa. Osobitné oddelenie," dodal.

„Plukovníka Pikeawaya?" zamyslene sa spýtal Hercule Poirot. „Ach, áno, je to už dosť dlho, čo som ho nevidel. Je ešte vždy taký ospalý?" spýtal sa Adama.

Adam sa zasmial. „Vidím, že ho poznáte celkom dobre, pán Poirot. Nikdy som ho nevidel celkom prebudeného. A keď ho raz uvidím prebudeného, ihneď budem vedieť, že nevenuje pozornosť tomu, o čom sa hovorí."

„Priateľu, ste šikovný. Máte dobrý pozorovací talent."

„A teraz," pripomenul hlavný policajný inšpektor, „pristúpme k veci. Nebudem sa sám nijako pchať do popredia a ani nechcem vnucovať svoje názory. Som tu nato, aby som si vypočul, čo vedia a čo si myslia ľudia, ktorí na prípade skutočne pracujú. Na prípad sa dá pozerať z mnohých stránok, ale jedno by som azda mal spomenúť predovšetkým. To, čo vám chcem povedať, je súhrnný názor, ktorý mi bol oznámený... ehm... z rôznych vyšších miest." Pozrel na Poirota. „Povedzme," začal, „že dievča... školáčka... prišla za vami s tou prekrásnou rozprávkou o niečom, čo našla vo vydlabanej rúčke tenisovej rakety. Bolo to pre ňu veľmi vzrušujúce. Zbierka povedzme farebných kamienkov, plastelína, kvalitná imitácia drahých kameňov — alebo niečo podobné a... alebo dokonca polodrahokamy, ktoré často vyzerajú rovnako

príťažlivo ako drahokamy. Tak či onak, bolo to čosi nádherné, čo by vzrušilo každé dieťa. Mohla dokonca zveličiť ich hodnotu. To je celkom možné, nemyslíte?" Pozrel tvrdo na Hercula Poirota.

„Zdá sa mi to celkom možné," odvetil Hercule Poirot.

„Dobre," prikývol hlavný policajný inšpektor. „Keďže osoba, ktorá priniesla tieto... ehm... farebné kamienky do našej krajiny, urobila to nevedome, teda je v tom nevinne, nechceme, aby vznikol dohad o nezákonnom pašovaní. Potom je tu otázka našej zahraničnej politiky," pokračoval. „Isté veci sú v dnešnej situácii chúlostivé. Keď ide o obrovské zisky pri ťažbe ropy, pri ťažbe nerastných surovín a o podobné veci, musíme udržiavať styky s každou vládou, ktorá je pri moci. Nechceme, aby vznikli nejaké neželateľné dohady. Vraždu však pred tlačou neutajíte — ako to bolo aj v tomto prípade. Ale doteraz sa v súvislosti s ňou nespomínali nijaké drahokamy. A nateraz to vonkoncom ani nie je potrebné."

„Súhlasím," povedal Poirot. „človek musí vždy brať do úvahy medzinárodnú situáciu."

„Presne tak," prikývol hlavný policajný inšpektor. „Myslím, že vravím pravdu, keď poviem, že nebohého vládcu Ramatu pokladali za priateľa tejto krajiny a že jeho stúpenci, ktorí sú možno v tejto krajine, chceli by tie drahokamy od nás vyniesť. A nazdávam sa, že dnes ešte nikto nevie, čo by to znamenalo. Ak nová vláda v Ramate bude požadovať istý majetok, o ktorom bude tvrdiť, že jej patrí, bolo by oveľa lepšie, ak nebudeme vedieť, že sa ten majetok v našej krajine vôbec nachádza. Jednoduché odmietnutie by bolo nediplomatické."

„V diplomacii sa otvorene neodmieta," povedal Hercule Poirot.

„Namiesto toho poviete, že takej záležitosti sa dostane najväčšej pozornosti, ale že v danej chvíli sa nič určitého nevie o tom, či povedzme zosnulý vládca Ramatu vlastnil takú finančnú rezervu. Tá finančná rezerva môže byť ešte vždy v

Ramate, môžu ju skrývať verní priatelia zosnulého princa Aliho Jusufa, možno ju z krajiny vyviezlo pol tucta ľudí a možno je ukrytá niekde v samom hlavnom meste v Ramate." Pokrčil plecami. „Človek jednoducho nevie."

Hlavný policajný inšpektor si vzdychol. „Ďakujem, presne to som mal na mysli," povedal. „Pán Poirot, v tejto krajine máte priateľov na veľmi vplyvných miestach. Vkladajú do vás veľkú dôveru. Neúradne by vám radi zverili istú vec, ak nebudete namietať."

„Nemám nič proti tomu," povedal Poirot. „Ale to nechajme na neskôr. Teraz musíme predsa zvážiť oveľa vážnejšie veci, pravda?" Poobzeral sa okolo seba. „Alebo si to azda nemyslíte? Ale napokon, čo je to tri štvrte milióna alebo podobná suma v porovnaní s ľudským životom?"

„Máte pravdu, pán Poirot," povedal hlavný policajný inšpektor.

„Vy máte vždy pravdu," vyhlásil inšpektor Kelsey. „My chceme vraha. Radi by sme si vypočuli vašu mienku, pán Poirot," odmlčal sa, „lebo je to prevažne len otázka dohadu a znova len dohadu a váš dohad je rovnako dobrý ako dohad kohokoľvek iného, ak nie niekedy lepší. Celá vec je zamotaná ako klbko."

„To ste výborne povedali," uznal Poirot. „človek musí vziať to klbko a oddeliť z neho tú farebnú nitku, ktorú hľadáme, farbu vraha, pravda?"

„Správne."

„Povedzte, neunavovalo by vás, keby sa tu zopakovalo všetko, čo je doteraz známe?" spýtal sa Poirot a uvelebil sa na stoličke.

Počúval inšpektora Kelseyho, potom počúval Adama Goodmana. Vypočul si krátke zhrnutie hlavného policajného inšpektora. Potom sa naklonil dozadu, zatvoril oči a pomaly pokyvoval hlavou.

„Dve vraždy," povedal, „spáchané na tom istom mieste a

zhruba za tých istých okolností. A jeden únos. Únos dievčaťa, ktoré by mohlo byť ústrednou postavou celého prípadu. Najprv však zistime, prečo ju uniesli."

„Poviem vám, čo mi o tom prezradila ona sama," ponúkol sa Kelsey.

Poirot si ho vypočul.

„Veď to nedáva zmysel," namietal.

„Vtedy som si aj ja myslel to isté. Vlastne som sa nazdával, že sa iba robí dôležitá..."

„Ale je fakt, že ju uniesli. Prečo?"

„Zjavili sa aj žiadosti o výkupné," povedal Kelsey pomaly, „ale..." odmlčal sa.

„Ale vy si myslíte, že boli falošné? Poslali ich len preto, aby podložili teóriu únosu?"

„Správne. Dohodnuté stretnutie sa neuskutočnilo."

„Šaistu teda uniesli pre nejaký iný dôvod. Pre aký?"

„Aby ju donútili prezradiť, kde sú... ehm... ukryté tie drahokamy," pochybovačne naznačil Adam Goodman.

Poirot pokrútil hlavou.

„Nevedela, kde sú ukryté," poznamenal, „aspoň to je jasné. Nie, muselo jestvovať niečo..."

Hlas mu zlyhal. Chvíľu mlčal a mračil sa. Potom sa na stoličke vystrel a spýtal sa:

„Jej kolená? Všimli ste si vôbec niekedy jej kolená?"

Adam naňho prekvapene pozrel.

„Nie," odvetil. „Prečo by som si ich mal všímať?"

„Je veľa dôvodov, prečo si muž všíma dievčenské kolená," povedal Poirot prísne. „Nanešťastie vy ste si ich nevšimli."

„Bolo na jej kolenách niečo zvláštne? Nejaká jazva? Alebo niečo podobné? To som nemohol vedieť. A veď všetky nosia takmer vždy pančuchy a sukne majú tesne pod kolená."

„Nevšimli ste si niečo ani pri kúpaní?" nádejne sa spýtal Poirot.

„Nikdy som ju nevidel, že by vošla do bazéna," tvrdil

Adam. „Myslím, že pre ňu nikdy nebolo dosť teplo. Bola zvyknutá na horúce podnebie. Na čo narážate? Mala mať nejakú jazvu? Alebo niečo podobné?"

„Nie, nie. To vôbec nie. Teda nič, no, škoda." Obrátil sa k hlavnému policajnému inšpektorovi.

„S vaším dovolením spojím sa so starým priateľom, prefektom v Ženeve. Myslím, že ten by nám vedel pomôcť."

„V niečom, čo sa prihodilo, keď tam Šaista chodila do školy?" „Je to možné, áno. Dovolíte? Dobre. Je to len taký môj malý nápad." Chvíľu mlčal, potom pokračoval: „Mimochodom, v novinách sa o únose nič nepísalo?"

„Emir Ibrahim o to dôrazne žiadal."

„Ale ja som si všimol krátku poznámku v stĺpci s klebetami. Písalo sa tam o nejakej mladej dáme cudzinke, ktorá náhle odišla zo školy. Máme nádej na vzrušujúcu ľúbostnú romancu? — pýtal sa novinár. Ak je to možné, mali by sme ju zničiť už v zárodku!"

„To bol môj nápad," priznal sa Adam. „Zdalo sa mi správne usmerniť celú vec týmto smerom."

„Obdivuhodné. Takže teraz môžeme prejsť od únosu k niečomu oveľa dôležitejšiemu. K vražde. K dvom vraždám v Meadowbanku."

19. PORADA POKRAČUJE

„Dve vraždy v Meadowbanku," zopakoval Poirot zamyslene.

„Oboznámili sme vás s faktami," povedal Kelsey. „Ak ste prišli na niečo..."

„Prečo práve v športovom pavilóne?" zaujímal sa Poirot. „Na to ste sa pýtali, pravda?" obrátil sa k Adamovi. „Nuž, teraz tu máme odpoveď. Lebo v športovom pavilóne bola raketa, v ktorej bolo skryté bohatstvo v drahokamoch. Niekto o tej tenisovej rakete vedel. Kto to bol? Mohla to byť sama slečna Springerová. Na ten svoj športový pavilón, ako ste všetci spomínali, bola dosť citlivá. Nemala rada, keď tam ľudia chodili... nepovolaní ľudia — tak sa to dá povedať. Zdá sa, že ich upodozrievala z nejakých úmyslov. Mimoriadne výrazné to bolo v prípade mademoiselle Blancheovej."

„Mademoiselle Blancheová," poznamenal Kelsey zamyslene.

Hercule Poirot sa opäť obrátil k Adamovi.

„Vy sám ste pokladali spôsoby mademoiselle Blancheovej v súvislosti so športovým pavilónom za dosť zvláštne,'pravda?"

„Vysvetľovala," povedal Adam. „Priveľa vysvetľovala. Nikdy by som sa jej nepýtal, či tam má právo chodiť, keby sa tak veľmi nebola unúvala s vysvetľovaním."

Poirot prikývol.

„Presne tak. To určite núti človeka zamyslieť sa. Ale vieme len to, že slečnu Springerovú zavraždili v športovom pavilóne o jednej hodine po polnoci, keď nemala nijaký dôvod, aby tam bola."

Obrátil sa ku Kelseymu.

„Kde učila slečna Springerová predtým, ako prišla do Meadowbanku?"

„Nevieme," odvetil inšpektor. „Zo svojho posledného zamestnania odišla," spomenul istú slávnu školu, „minulé leto.

Kde bola odvtedy, to nevieme." A sucho dodal: „Nebola príležitosť vyzvedať sa na to, až kým ju nezavraždili. Nemá nijakých blízkych príbuzných a zjavne ani nijakých blízkych priateľov."

„Teda mohla byť v Ramate," zamyslene poznamenal Poirot.

„Myslím, že v čase nepokojov tam bola nejaká skupina učiteliek," povedal Adam.

„Povedzme teda, že tam bola a že sa nejako dozvedela o tenisovej rakete. Predpokladajme, že vyčkala krátky čas, aby sa oboznámila s bežným životom v Meadowbanku, a potom zašla jednej noci do športového pavilónu. Zbadala raketu a už-už chcela vybrať drahokamy zo skrýše, keď —" odmlčal sa — „keď ju niekto vyrušil. Niekto, kto ju pozoroval? Niekto, kto ju v tú noc sledoval? Nech to už bol ktokoľvek, mal pištoľ — a zastrelil ju — ale nemal čas ukoristiť drahokamy alebo vziať raketu, lebo k športovému pavilónu sa už približovali ľudia, ktorí počuli výstrel."

Zmĺkol.

„Vy si myslíte, že sa to stalo takto?" spýtal sa hlavný policajný inšpektor.

„Neviem," odvetil Poirot. „To je jedna možnosť. Druhá možnosť je, že tá osoba s pištoľou tam bola prvá a že ju slečna Springerová prekvapila. Bol to niekto, koho slečna Springerová už predtým upodozrievala. Povedali ste mi predsa, že bola veľmi všetečná. Rada snorila, rada odhaľovala tajomstvá."

„A tá druhá žena?" spýtal sa Adam.

Poirot naňho pozrel. Potom pomaly preniesol pohľad na ostatných dvoch mužov.

„Vy neviete," povedal. „Ani ja neviem. Mohol to byť niekto zvonku?..."

Jeho hlas znel napoly spýtavo.

Kelsey pokrútil hlavou.

„Myslím, že nie. Okolie sme veľmi starostlivo preskúmali.

Pochopiteľne, preverili sme najmä cudzincov. Bola tu nejaká pani Kolínska, ktorá sa ubytovala neďaleko — Adam o nej vedel. Ale nemohla mať záujem ani na jednej vražde."

„Potom sa musíme vrátiť do Meadowbanku. A je len jedna metóda, ako zistíme pravdu. Vylučovacia metóda." Kelsey si vzdychol.

„Áno," povedal. „K tomu spejeme. V prípade prvej vraždy máme takmer celkom otvorené pole. Skoro každý mohol zavraždiť slečnu Springerovú. Výnimky sú slečna Johnsonová a Chadwicková a to dievča, ktoré boleli uši. Ale druhá vražda zužuje okruh podozrivých. Slečna Richová, slečna Blakeová a slečna Shaplandová sú mimo podozrenia. Slečna Richová bola ubytovaná v hoteli Norton March dvanásť míľ odtiaľto, slečna Blakeová bola v Littleport on Sea, slečna Shaplandová v nočnom klube Nid Sauvage s pánom Dennisom Rathbonom."

„A slečna Bulstrodová, ako som vyrozumel, bola tiež preč?"

Adam sa uškrnul. Kelsey a hlavný policajný inšpektor vyzerali dotknutí.

„Slečna Bulstrodová," odvetil inšpektor prísne, „bola na návšteve u vojvodkyne z Welshamu."

„To teda vylučuje aj slečnu Bulstrodovú," poznamenal Poirot vážne. „A kto nám ostáva?"

„Dve ženy z kuchynského personálu, ktoré tu spali — pani Gibbonsová a dievča, čo sa volá Dorris Hoggová. Ani o jednej z nich nemožno uvažovať vážne. Teda ostávajú slečna Rowanová a mademoiselle Blancheová."

„A pravdaže žiačky."

Kelsey naňho prekvapene pozrel.

„To myslíte vážne?"

„Úprimne povedané, nie. Ale človek musí byť dôsledný."

Kelsey nevenoval pozornosť takejto dôslednosti. Kombinoval ďalej.

„Slečna Rowanová tu pôsobí vyše roka. Teší sa úcte a dobrej povesti. Nepoznáme nič, čo by svedčilo v jej

neprospech."

„Takže prejdeme ďalej k mademoiselle Blancheovej. A tu sa cesta končí."

Nastalo ticho.

„Nejestvujú nijaké dôkazy," vyhlásil Kelsey. „Jej odporúčania vyzerajú skutočne pravé."

„Aj by museli vyzerať," povedal Poirot.

„Snorila," pripomenul Adam. „Ale to ešte nedokazuje, že musela aj vraždiť."

„Počkajte chvíľu," ozval sa Kelsey, „hovorilo sa tu čosi o kľúči. V našom prvom rozhovore s ňou... vyhľadám to... hovorilo sa o kľúči od športového pavilónu, ktorý vypadol z dverí a ktorý mademoiselle Blancheová zdvihla a zabudla zastrčiť naspäť do zámky — kráčala s ním preč a Springerová sa na ňu osopila."

„Ktokoľvek by tam chcel v noci ísť a vyhľadať raketu, musel by mať kľúč, ktorým by si dvere odomkol," poznamenal Poirot. „A na to si potreboval dať urobiť odliatok kľúča."

„Určite," prikývol Adam, „lenže v tom prípade by pred vami nikdy nebola spomenula príhodu s kľúčom."

„Práve naopak," namietal Kelsey. „Springerová mohla o príhode s kľúčom rozprávať. Preto si mademoiselle Blancheová možno pomyslela, že bude lepšie, ak to spomenie len tak mimochodom."

„Tento fakt si treba zapamätať," upozornil Poirot.

„To nás veľmi ďaleko nezavedie," povedal Kelsey a zachmúrene pozrel na Poirota.

„Ak som bol správne informovaný, zdá sa, že ostáva iba jedna možnosť," uzavrel Poirot. „Matka Julie Upjohnovej, ako som sa dozvedel, tu v prvý deň letného semestra niekoho spoznala. Nejakú osobu, o ktorej by vonkoncom nepredpokladala, že ju tu uvidí. Z obsahu jej reči vyplýva, že dotyčná osoba je pravdepodobne v styku so zahraničnou špionážou. Ak pani Upjohnová presne označí dotyčnú osobu

ako mademoiselle Blancheovú, azda až potom by sme mohli postupovať s istotou."

„To sa ľahko povie," poznamenal Kelsey. „Pokúšame sa spojiť s pani Upjohnovou, ale z celej veci nám už brní v hlave! Keď dievča povedalo, že matka cestuje autobusom, pomyslel som si, že ide o normálny autobusový zájazd, ktorý sa riadi podľa istého programu, teda turistickú skupinu, čo má všetko vopred zabezpečené. Ale vôbec to tak nie je! Zdá sa, že pani Upjohnová sa preváža miestnymi autobusmi hore-dolu, kde jej práve zíde na um! Cestu si nezabezpečila prostredníctvom Cooka ani inej známej cestovnej kancelárie. Cestuje si hore-dolu po krajine sama ani prst. Čo s takou ženou? Môže byť hocikde. Turecko je veľké!"

„Áno, to veci komplikuje," pripustil Poirot.

„Existuje predsa mnoho peknych autobusových okružných zájazdov," povedal inšpektor Kelsey dotknuto. „Všetko vám uľahčia — vedia, kde treba zastaviť a čo si prezrieť, všetky miesta na trase máte vopred vyznačené, takže človek presne vie, kde sa nachádza."

„No taký spôsob cestovania by sa pani Upjohnovej určite vôbec nepáčil."

„A zatiaľ my sme tu blokovaní," pokračoval Kelsey. „A tá Francúzka si môže odísť, kedy sa jej zachce. Nemáme nič, kvôli čomu by sme ju mohli zadržať."

Poirot pokrútil hlavou.

„To ona neurobí."

„Nemôžete vedieť."

„Ale ja to viem. Keby ste vy spáchali vraždu, rozhodne by ste nechceli urobiť niečo nezvyčajné, čím by ste mohli na seba upozorniť. Mademoiselle Blancheová tu ostane pokojne až do konca semestra."

„Dúfam, že budete mať pravdu."

„Som presvedčený, že mám pravdu. A zapamätajte si: osoba, ktorú pani Upjohnová videla, nevie, že ju pani

Upjohnová videla. To bude poriadne prekvapenie, keď to vyjde najavo."

Kelsey si vzdychol.

„Ak je to všetko, podľa čoho máme postupovať ďalej..."

„Sú tu aj iné veci. Napríklad rozhovor."

„Rozhovor?"

„Rozhovor je čosi veľmi cenné. Skôr či neskôr, ak človek musí niečo skrývať, začne hovoriť priveľa."

„Myslíte, že sa prezradí?" poznamenal skepticky hlavný policajný inšpektor.

„Nie je to až také jednoduché. Človek si dáva pozor na veci, ktoré sa pokúša pred druhým skryť. Ale často povie toho priveľa o ostatných veciach. A z rozhovoru býva aj iný úžitok. Jestvujú nevinní ľudia, ktorí vedia o istých veciach, ale neuvedomujú si dôležitosť toho, čo vedia. A to mi pripomína..."

Vstal.

„Prepáčte, prosím. Musím sa ísť spýtať slečny Bulstrodovej, či je tu niekto, kto viť kresliť."

„Kresliť?"

„Kresliť."

„No toto," čudoval sa Adam, keď Poirot odišiel. „Najprv dievčenské kolená a teraz kreslenie! Som zvedavý, čo bude nasledovať ďalej!"

Slečna Bulstrodová odpovedala Poirotovi na jeho otázku a vôbec sa netvárila prekvapene.

„Našou učiteľkou kreslenia je slečna Laurieová," odvetila pohotovo. „Ale iba k nám dochádza a dnes tu nie je. Čo vám má nakresliť?" spýtala sa milo, akoby sa rozprávala s niektorou svojou žiačkou.

„Tváre," odvetil Poirot.

„Aj slečna Richová veľmi dobre portrétuje. Vie veľmi šikovne vystihnúť podobu."

„Presne to potrebujem."

Všimol si s uznaním, že slečna Bulstrodová sa nepýtala, aké má na to dôvody. Jednoducho vyšla z miestnosti a vrátila sa so slečnou Richovou.

„Keď sa predstavili, Poirot sa spýtal: „Viete načrtnúť tváre? Rýchlo a ceruzkou?"

Eileen Richová prikývla.

„Často to robím. Zo zábavy."

„Dobre. Nakreslite mi teda nebohú slečnu Springerovú."

„To je ťažké. Poznala som ju len veľmi krátko. Pokúsim sa."

Privrela oči, potom začal rýchlo kresliť.

„Bien," povedal Poirot a vzal jej z rúk náčrt. „A teraz, keby ste boli taká láskavá, slečnu Bulstrodovú, Rowanovú, mademoiselle Blancheovú ... a ... áno... záhradníka Adama."

Eileen Richová pochybovačne naňho pozrela a potom sa dala do práce. Keď bola hotová, pozrel na výsledok a uznanlivo pokýval hlavou.

„Kreslíte dobre — naozaj veľmi dobre. Tak málo ťahov — a vystihnete podobnosť. Teraz vás požiadam o niečo zložitejšie. Nakreslite napríklad slečne Bulstrodovej iný účes. Zmeňte tvar jej obočia."

Eileen uprene naňho pozrela, akoby si myslela, že sa zbláznil.

„Nie," povedal Poirot. „Nezbláznil som sa. Len niečo skúšam, to je všetko. Prosím, urobte, o čo vás žiadam."

O chvíľu Eileen povedala: „Prosím, nech sa páči."

„Výborne. Teraz urobte to isté s mademoiselle Blancheovou a so slečnou Rowanovou."

Keď dokreslila, zoradil tri náčrty.

„Teraz vám niečo ukážem," povedal. „Slečna Bulstrodová aj napriek zmenám, ktoré ste na nej urobili, ostáva podľa vašich kresieb aj naďalej slečnou Bulstrodovou. Ale pozrite na tieto dve skice: keďže ich črty sú nevýrazné a keďže sa v nich

neodráža osobnosť ako u slečny Bulstrodovej, akoby to boli celkom iné ženy, pravda?"

„Aha, už chápem, čo máte na mysli," povedala Eileen Richová. Pozrela naňho, keď opatrne skrúcal skice, „čo chcete s nimi urobiť?" spýtala sa.

„Použijem ich," odvetil Poirot.

20. ROZHOVOR

„Nuž... neviem, čo mám povedať," vytisla zo seba rozpačito pani Sutcliffová. „Naozaj neviem, čo povedať..."

Pozrela na Hercula Poirota s určitou nevôľou.

„Henry totiž nie je doma," vysvetľovala.

Zmysel tohto vysvetlenia bol dosť záhadný, ale Hercule Poirot vedel, ako to asi pani Sutcliffová myslí. Mala pocit, že Henry by si vedel poradiť aj v takejto situácii. Mal veľa medzinárodných stykov. Vždy lietal na Stredný východ, do Ghany, Južnej Ameriky, do Ženevy a dokonca príležitostne do Paríža.

„Celá vec," začala pani Sutcliffová, „je veľmi zarmucujúca. Som veľmi šťastná, že som Jennifer bezpečne priviedla domov. Hoci musím priznať," dodala s náznakom utrpenia v hlase, „Jennifer ma skutočne veľmi vyčerpáva. Najprv vystrájala kvôli tomu, že má ísť do Meadowbanku. Bola presvedčená, že sa jej tam nebude páčiť, tvrdila, že je to snobská škola, vôbec nie taká škola, do akej by chcela chodiť — a teraz sa zase celý deň mračí, lebo som ju odtiaľ zobrala. Naozaj je s ňou trápenie."

„Je to nepopierateľne veľmi dobrá škola," povedal Hercule Poirot. „Mnohí vravia, že je to najlepšia škola v Anglicku."

„Povedala by som, že bola" opravila ho pani Sutcliffová.

„A znova bude," tvrdil Hercule Poirot.

„Vy si to naozaj myslíte?" Pani Sutcliffová pozrela naňho pochybovačne.

Jeho sympatické spôsoby a porozumenie postupne roztápali ľady. Nič tak neuľahčí matke, ako keď si môže uľaviť na duši a zdôveriť sa so všetkými svojimi ťažkosťami, bôľmi a sklamaniami, ktoré jej pripravila jej ratolesť. Lojálnosť voči dcére často matku odsudzuje na mlčanlivé trápenie. Ale pred cudzincom ako Hercule Poirot pani Sutcliffová pociťovala, že takáto lojálnosť by nebola namieste. Nebolo to ako rozprávať

sa s matkou nejakého iného dievčaťa.

„Meadowbank," vyhlásil Hercule Poirot, „práve prežíva svoje nešťastné obdobie."

Bolo to najlepšie, čo sa mu podarilo v tej chvíli vymyslieť. Cítil, že tie slová sú neprimerané, a pani Sutcliffová na ich nevhodnosť ihneď zareagovala:

„Viac ako nešťastné!" opravila ho. „Dve vraždy! A únos dievčaťa! Človek predsa nemôže poslať svoju dcéru do školy, kde ustavične vraždia učiteľky."

Dôvod to bol celkom opodstatnený.

„Ak sa zistí, že vraždy sú dielom jednej osoby a tá osoba bude potrestaná, bude to niečo iné, pravda?"

„Nuž... myslím, že áno. Áno," zopakovala pani Sutcliffová pochybovačne. „Mám na mysli — vy máte na mysli, ach, rozumiem, máte na mysli niekoho ako Jack Rozparovač alebo nejakého iného zločinca... ktože to len bol? Niekto, kto mal niečo spoločné s krajom Devonshire? Volal sa Cream? Áno, Neil Cream, ten, čo rad-radom zabíjal nešťastné ženy. Nazdávam sa, že ten istý vraždí teraz učiteľky! Keď ho raz dostanete bezpečne za mreže a keď ho dúfam dáte aj obesiť — má za sebou predsa už viac vrážd, pravda? — ako psa... čo som to hovorila? Ach, áno, ak ho už bezpečne budete mať, nuž, nazdávam sa, že potom to bude niečo iné. Predpokladám, že takých ľudí nemôže byť veľa, pravda?"

„človek dúfa, že nie," odvetil Hercule Poirot.

„Ale je tu ešte ten únos," upozornila pani Sutcliffová. „Človek nerád posiela dcéru do školy, kde ju môžu uniesť, či nie?"

„Samozrejme, madam. Vidím, že ste si celú vec jasne premysleli. Vo všetkom, čo ste povedali, máte absolútnu pravdu."

Zdalo sa, že pani Sutcliffovej to dosť polichotilo. Už dlhšie jej nikto nič podobné nepovedal. Henry jej povedal iba: „Načo si ju vôbec posielala do Meadowbanku?" a Jennifer sa zase len

nafukovala a neodpovedala.

„Rozmýšľala som o tom," prikývla. „Veru dosť."

„Ja by som sa potom neznepokojoval pre ten únos, madam. Entre nous, ak vám môžem niečo dôverne povedať o princeznej Šaiste... Nie je to celkom únos... je podozrenie, že ide o ľúbostné dobrodružstvo..."

„Vy si myslíte, že to neposlušné dievča ušlo iba preto, aby sa za niekoho vydalo?"

„Mlčím... ako hrob," povedal Hercule Poirot. „Chápete, že nie je žiadúce, aby vypukol nejaký škandál. To vám vravím len dôverne entre nous. Viem, že to nikomu nepoviete."

„Samozrejme, že nie," vyhlásila pani Sutcliffová cnostné. Pozrela na list, ktorý Poirot priniesol od hlavného policajného inšpektora. „Celkom dobre nerozumiem, kto ste, pán... ehm... Poirot. Ste tým, komu sa v knihách vraví súkromný detektív?"

„Som poradca," odvetil Hercule Poirot nadnesene.

Predstava Harleyskej ulice oživila záujem pani Sutcliffovej.

„O čom sa chcete rozprávať s Jennifer?" spýtala sa.

„Chcem si iba od nej vypočuť jej názor na isté veci," povedal Poirot. „Je všímavá, pravda?"

„To bohužiaľ nemôžem povedať," odvetila pani Sutcliffová. „Vôbec nie je tým, čomu ja vravím všímavé dieťa. Zdá sa mi skôr strohá a praktická."

„Lepšie, ako vymýšľať si veci, ktoré sa vôbec nestali," poznamenal Poirot.

„Och, Jennifer by také niečo neurobila," povedala pani Sutcliffová s presvedčením. Vstala, podišla k oknu a zavolala: „Jennifer!"

„Bola by som rada," obrátila sa k Hercule Poirotovi, „keby ste sa pokúsili Jennifer vtĺcť do hlavy, že jej otec a ja jej chceme len to najlepšie."

Jennifer vstúpila do izby s namrzenou tvárou a podozrievavo sa zahľadela na Hercule Poirota.

„Dobrý deň," pozdravil Poirot. „Som veľmi dobrý priateľ

Julie Upjohnovej. Prišla do Londýna a vyhľadala ma."

„Julia šla do Londýna?" spýtala sa Jennifer mierne prekvapená. „Prečo?"

„Prišla ma požiadať o radu," odvetil Hercule Poirot. Jennifer neveriaco naňho hľadela.

„Vedel som jej poradiť," pochválil sa Poirot. „Teraz je späť v Meadowbanku," dodal.

„Takže teta Isabel ju nezobrala zo školy," povedala Jennifer a strelila nahnevaným pohľadom po matke.

Poirot pozrel na pani Sutcliffovú, ktorá z nejakého dôvodu, možno na nejaký nečakaný popud, vstala a vyšla z izby.

„človeka by z toho rozhodilo," ozvala sa Jennifer, „byť mimo toho všetkého, čo sa tam teraz deje. Načo ten rozruch! Povedala som mame, že je to hlúposť. Veď napokon nezavraždili ani jednu Žiačku."

„Máte nejaký vlastný názor na tie vraždy?" spýtal sa Poirot.

Jennifer pokrútila hlavou. „Nejaký maniak?" nadhodila. Potom zamyslene dodala: „Myslím, že slečna Bulstrodová bude teraz musieť zohnať nové učiteľky."

„Áno, možno," pripustil Poirot. „Mademoiselle Jennifer, zaujíma ma žena, ktorá prišla za vami a ponúkla vám novú raketu namiesto vašej starej. Pamätáte sa na ňu?"

„Pravdaže sa pamätám," prikývla Jennifer. „Dodnes som nezistila, kto mi ju vlastne poslal. Teta Gina to vôbec nebola."

„Ako tá žena vyzerala?" spýtal sa Poirot.

„Tá, čo mi priniesla raketu?" Jennifer privrela oči, akoby tuho rozmýšľala. „Nuž neviem. Mala na sebe akési čudné šaty s krátkym plášťom bez rukávov. Belasé; a na hlave mala ľahký klobúk so širokou prelamovanou striešKou."

„Áno?" povedal Poirot. „Ale skôr ako jej šaty by ma zaujímala jej tvár."

„Myslím, že bola dosť namaľovaná," povedala Jennifer neurčito. „Chcem tým povedať, trochu príliš na vidiek, a mala svetlé vlasy. Myslím, že bola Američanka."

„Videli ste ju už niekedy predtým?" spýtal sa Poirot.

„Och, nie," odvetila Jennifer. „Nemyslím, že by tam niekde bývala. Vravela, že prišla na obed alebo na koktailový večierok alebo na niečo podobné."

Poirot na ňu zamyslene pozrel. Zaujalo ho, ako Jennifer zhltne všetko, čo sa jej povie. Pokojne sa spýtal:

„Ale čo ak nehovorila pravdu?"

„Ach nie, to si nemyslím," povedala Jennifer.

„Ste si celkom istá, že ste ju predtým nevideli? Nemohla to byť napríklad niektorá preoblečená žiačka? Alebo učiteľka?"

„Preoblečená?" Jennifer sa tvárila zmätene.

Poirot predložil pred ňu náčrt, ktorý Eileen Richová urobila z mademoiselle Blancheovej.

„Táto žena to nebola, pravda?"

Jennifer pochybovačne pozrela na náčrt.

„Trochu sa na ňu podobá, ale nemyslím, že by to bola ona."

Poirot zamyslene pokýval hlavou.

Jennifer ani len náznakom nedala najavo, že by bola spoznala na skici mademoiselle Blancheovú.

„Totiž," doložila Jennifer, „vlastne som sa na ňu ani veľmi nepozrela. Bola Američanka a cudzinka, a potom mi začala hovoriť o rakete..."

Po tomto bolo jasné, že Jennifer už nezaujímalo nič okrem jej nového majetku.

„Aha," povedal Poirot. „A nevideli ste niekedy niekoho v Meadowbanku, koho ste videli už predtým v Ramate?

„V Ramate?" rozmýšľala Jennifer. „Och, nie... nemyslím."

Poirot mierne zapochyboval: „Ale nie ste si istá, mademoiselle Jennifer."

„Nuž," Jennifer si ustarostene poškrabala čelo, „myslím, že človek ustavične stretáva ľudí, ktorí vyzerajú ako niekto iný. Celkom presne si neviete spomenúť, na koho sa podobajú. Niekedy vidíte ľudí, ktorých ste už stretli, ale nespomínate si, kto je to. A oni vám povedia: .Nepamätáte sa na mňa?' a potom

je to strašne nepríjemné, lebo naozaj neviete, kto sú, chcem povedať, ich tvár je vám akosi povedomá, ale nemôžete si spomenúť na ich mená alebo na to, kde ste ich videli."

„To je naozaj pravda," súhlasil Poirot. „Áno, to je naozaj pravda. Človeku sa to často pritrafí." Na chvíľu sa odmlčal a potom s miernou nástojčivosťou pokračoval. „Napríklad princeznú Šaistu ste pravdepodobne spoznali, keď ste ju uvideli, lebo určite ste ju videli aj v Ramate."

„Ale čo, ona bola v Ramate?"

„Dosť pravdepodobne," odvetil Poirot. „Napokon je príbuzná panovníckeho rodu. Mohli ste ju tam vidieť."

„Nemyslím, že by som ju tam videla," zamračila sa Jennifer. „Tam by však nechodila s odhalenou tvárou. Všetky ženy v Ramate nosia predsa závoje. Hoci myslím, že v Káhire alebo v Paríži ich odkladajú: No a v Londýne samozrejme tiež," dodala.

„No hocako, nemali ste pocit, že ste videli v Meadowbanku niekoho, koho ste stretli už predtým?"

„Nie, som si istá, že nikoho takého som nevidela. Samozrejme, väčšina ľudí vyzerá ozaj dosť podobne a človeku sa zdá, že ich môže vidieť hocikde. Človek si lepšie všimne len niekoho, kto má nejakú zvláštnu tvár ako napríklad slečna Richová."

„Myslíte, že ste už niekedy predtým videli slečnu Richovú?" „Určite som ju nevidela. Iba niekoho, kto sa na ňu podobal. Ale tá osoba bola oveľa tučnejšia ako ona."

„Oveľa tučnejšia," opakoval si Poirot zamyslene. „Človek si nevie predstaviť slečnu Richovú tučnú," Jennifer sa zachichotala. „Je taká strašne chudá a plochá. A okrem toho, slečna Richová nemohla byť v Ramate, lebo celý minulý semester chýbala, bola chorá."

„A ostatné dievčatá?" spýtal sa Poirot. „Videli ste niektorú z nich už predtým?"

„Iba tie, ktoré som už predtým poznala," povedala Jennifer.

„Jednu či dve. Napokon, viete, bola som tam len tri týždne a vlastne som tam nepoznala polovicu ľudí ani len z videnia. Väčšinu z nich by som nepoznala, keby som ich zajtra stretla."

„Mali by ste byť všímavejšia," napomenul ju Poirot vážne. „Človek si nernôže všímať všetko," namietla Jennifer a po chvíli pokračovala: „Ak bude Meadowbank aj naďalej jestvovať, rada by som sa ta vrátila. Skúste, či by sa vám nepodarilo prehovoriť mamu." A dodala: „Hoci v skutočnosti si myslím, že kameňom úrazu je otec. Tu na vidieku je to strašné. Vôbec nemám príležitosť zlepšiť sa v tenise."

„Ubezpečujem vás, že urobím všetko, čo bude v mojich silách," sľúbil Poirot.

21. NITKY SA SPÁJAJÚ

„Rada by som sa s vami rozprávala, Eileen," povedala slečna Bulstrodová.

Eileen Richová šla za slečnou Bulstrodovou do jej pracovne. Meadowbank bol nezvyčajne pokojný. Ostalo v ňom ešte asi dvadsaťpäť žiačok. Pre ich rodičov bolo alebo ťažké alebo nevítané prísť si po ne. Ako slečna Bulstrodová dúfala, vlastnou taktikou zvládla paniku rodičov. Všeobecne vládol názor, že do budúceho semestra sa všetko vyjasní. Mnohí mali pocit, že je to od slečny Bulstrodovej veľmi múdre, že nezatvorila školu.

Z pedagogického zboru neodišiel nikto. Slečna Johnsonová sa hnevala, lebo mala veľa voľného času, a to sa jej neveľmi páčilo. Slečna Chadwicková vyzerala ubiedená a stará a zúfalo chodila hore-dolu. Navidomoči ju to zasiahlo silnejšie ako slečnu Bulstrodovú. Slečne Bulstrodovej sa naozaj podarilo zjavne bez ťažkostí byť vyrovnanou ako predtým a neprejavovať nijaké známky napätia či nervového zrútenia. Dve mladšie učiteľky sa vôbec nehnevali na mimoriadne voľno. Kúpali sa v bazéne, písali siahodlhé listy priateľom a príbuzným, dali si doniesť cestopisy a študovali ich. Ann Shaplandová mala tiež veľa voľného času a nezdalo sa, že by ju to pohoršovalo. Trávila veľa času v záhrade a venovala sa záhradkárstvu, pričom prejavila celkom neočakávanú šikovnosť. Bolo celkom prirodzené, že bola radšej, keď jej pri práci radil Adam, a nie starý Briggs.

„Prosím, slečna Bulstrodová?" spýtala sa Eileen Richová.

„Chcem sa s vami porozprávať," povedala slečna Bulstrodová. „či táto škola bude existovať ďalej alebo nie, to neviem, čo budú ľudia cítiť, je vždy dosť nevypočitateľné, lebo každý môže zmýšľať inak. Ale nakoniec ten, kto bude vo svojom presvedčení najhúževnatejší, pritiahne na svoju stranu aj ostatných. Takže Meadowbank buď zanikne..."

„Nie," prerušila ju Eileen Richová, „nezanikne!" Takmer si dupla nohou a vzápätí sa jej začal uvoľňovať uzol. „Nesmiete dovoliť, aby zanikol," povedala. „To by bol hriech — zločin."

„Hovoríte veľmi rozhodne," poznamenala slečna Bulstrodová.

„Hovorím, ako cítim. Na svete je veľa vecí, ktoré naozaj nestoja za námahu, ale Meadowbank skutočne stojí za to. Od prvej chvíle, čo som sem prišla, sa mi zdalo, že stojí za námahu."

„Máte bojovnú povahu," utrúsila slečna Bulstrodová. „Mám rada ľudí plných bojového zápalu a ubezpečujem vás, že nezamýšľam vzdať sa bez boja. Svojím spôsobom sa vlastne na boj teším. Viete, keď všetko ide priveľmi hladko a človeku sa všetko darí, začne sa cítiť — neviem, či to vyjadrím správnym slovom — samoľúbo, začne sa nudiť, alebo niečo medzi tým. Ale ja sa nenudím, ani nie som spokojná a chcem bojovať zo všetkých síl a do posledného penny, čo mám. A teraz vám chcem povedať toto: ak Meadowbank bude jestvovať ďalej, pripojili by ste sa ku mne ako moja spoločníčka vo vedení školy?"

„Ja?" Eileen Richová na ňu prekvapene hľadela. „Ja?" „Áno, moja drahá," odvetila slečna Bulstrodová. „Vy." „To by som nemohla," namietla Eileen Richová. „Ešte toho veľa neviem. Som primladá. Veď nemám nijaké skúsenosti, vedomosti, ktoré by ste požadovali."

„To musíte nechať na mňa — ja viem, čo chcem," povedala slečna Bulstrodová. „Upozorňujem vás, že v súčasnosti to nie je dobrá ponuka. Možno by sa vám niekde inde darilo lepšie. Ale rada by som vám niečo povedala, a vy mi musíte veriť: už pred nešťastnou smrťou slečny Vansittartovej som sa rozhodla, že chcem, aby ste ďalej túto školu viedli vy."

„Už predtým ste sa rozhodli?" Eileen Richová na ňu prekvapene pozrela. „Ale ja som si myslela... všetky sme si mysleli... že slečna Vansittartová..."

„So slečnou Vansittartovou som sa nijako nedohodla," vravela slečna Bulstrodová. „Priznávam, že som o nej rozmýšľala. Uvažovala som o nej posledné dva roky. Ale vždy ma čosi zadržalo, aby som jej o tom povedala čosi definitívne. Bezpochyby všetci predpokladali, že ona bude mojou nástupkyňou. Aj sama si to možno myslela. Až donedávna som si to myslela aj ja. Ale potom som uvážila, že nezodpovedá mojim predstavám."

„Ale ona sa na to hodila po každej stránke," povedala Eileen Richová. „Všetko by bola robila presne tak ako vy, presne podľa vašich predstáv."

„Áno," prikývla slečna Bulstrodová, „a práve to by bolo zlé. človek sa predsa nemôže ustavične držať minulosti. Zachovávať tradície je dobré iba do určitej miery. Škola je pre dnešné deti. Nie je predsa pre deti spred päťdesiatich rokov. Jestvujú školy, v ktorých je tradícia oveľa dôležitejšia ako hocičo iné, ale Meadowbank k nim nepatrí. Nie je to škola s dlhou tradíciou. Je to výtvor, ak tak môžem povedať, jednej ženy. Mňa. Vyskúšala som isté nápady, uskutočnila som ich s najlepším úmyslom, hoci z času na čas som ich musela pozmeniť, keď sa nedostavili výsledky, aké som očakávala. Toto je bežná škola, ale ani sa nepýši tým, že je výnimočná. Je to škola, ktorá sa usiluje vyťažiť to najlepšie z oboch svetov: z minulosti i z budúcnosti, ale skutočný dôraz je na prítomnosti. Tak to bude pokračovať ďalej, tak by to malo pokračovať ďalej. Mal by ju viesť niekto s nápadmi — dnešnými nápadmi. Z minulosti treba udržiavať to, čo je rozumné, no treba hľadieť do budúcnosti. Ste takmer v tom istom veku, ako som bola ja, keď som tu začínala, a máte to, čo ja už nemôžem mať. Ako sa o tom píše v biblii: Ich starci snívali svoje sny a ich mladí muži mali predstavy. My tu nepotrebujeme sny, potrebujeme predstavy. Verím, že máte predstavy, a preto som sa rozhodla pre vás, a nie pre Eleanor Vansittartovú."

„To by bolo nádherné," povedala Eileen Richová.

„Nádherné. Také niečo by sa mi bolo nadovšetko páčilo."

Slečnu Bulstrodovú tento dávnominulý čas prekvapil, hoci to nedala najavo. Namiesto toho rýchlo súhlasila.

„Áno," povedala, „bolo by to nádherné. Ale nie je to nádherné teraz? Nuž, myslím, že vás chápem."

„Nie, nie, vôbec to nemyslím tak," povedala Eileen Richová. „Vôbec nie. Ja... ja... nemôžem zachádzať do podrobností, ale keby ste sa ma boli spýtali, keby ste sa takto rozprávali so mnou pred týždňom či dvoma, ihneď by som povedala, že nemôžem, že je to celkom nemožné. Jediný dôvod, prečo... prečo je to možné teraz, je... nuž, preto, lebo je to otázka boja — úsilia zvíťaziť. Môžem... môžem si to premyslieť, slečna Bulstrodová? Teraz neviem, čo mám na to odpovedať."

„Samozrejme," odvetila slečna Bulstrodová. Ešte sa nespamätala z prekvapenia. Pomyslela si, že človek toho druhého nikdy dobre nepozná.

„Aha, Richová, a zase strapatá," povedala Ann Shaplandová a vystrela sa nad kvetinovým záhonom. „Neviem, prečo si nedá ostrihať vlasy, keď si ich nevie upraviť. Má pekne tvarovanú hlavu a vyzerala by oveľa lepšie."

„Mali by ste jej to povedať," navrhol Adam.

„Až také priateľky zasa nie sme," odvetila Ann Shaplandová a pokračovala: „Myslíte, že táto škola bude schopná existovať aj naďalej?"

„Na to veru ťažko odpovedať," odvetil Adam, „a potom, ako to môžem posúdiť ja?"

„Myslím, že na to môžete odpovedať rovnako dobre ako ktokoľvek iný," povedala Ann Shaplandová. „Možno bude môcť jestvovať ďalej. Stará Šerifka, ako ju dievčence volajú, má čo treba. V prvom rade hypnotický vplyv na rodičov. Koľko je to od začiatku semestra — len nejaký mesiac? A zdá sa to ako rok! Budem rada, keď sa skončí."

„Vrátite sa, ak bude škola pokračovať?"

„Nie," povedala Ann dôrazne, „nevrátim. Mám už škôl po krk na celý život. Tak či tak, nie som stvorená na to, aby som pracovala s množstvom žien. A úprimne povedané, nemám rada vraždy. Je to zábavné, keď o nich čítate v novinách alebo v nejakej dobrej knihe pred spaním. Ale keď sa skutočne stanú, to už nie je zábavné. Myslím," dodala Ann zamyslene, „že keď odtiaľto na konci semestra odídem, vydám sa za Dennisa a usadím sa."

„Za Dennisa?" spýtal sa Adam. „To je ten, ktorého ste mi spomínali, pravda? Pokiaľ sa pamätám, vraveli ste, že služobne cestuje do Barmy, Malajzie, Singapúru, Japonska a podobne. Teda ak sa zaňho vydáte, ani sa veľmi neusadíte, pravda?"

Ann sa náhle zasmiala. „Nie, máte pravdu, to nie. Nie v zemepisnom zmysle slova ani v materiálnom."

„Myslím, že by ste si mohli aj lepšie vybrať ako Dennisa," poznamenal Adam.

„To má byť ponuka?" spýtala sa Ann.

„Rozhodne nie," odvetil Adam. „Ste predsa ambiciózne dievča, vy by ste sa určité nevydali za obyčajného záhradníka."

„Rozmýšľala som, že sa vydám za nejakého kriminalistu," poznamenala Ann.

„Ja nie som kriminalista," povedal Adam.

„Nie, nie, pravdaže nie ste," prisvedčila Ann. „Zachovajme jemné vyjadrovanie. Vy nie ste kriminalista, Šaistu neuniesli a v záhrade je všetko prekrásne. Takmer," dodala a poobzerala sa dookola. „A predsa," povedala po chvíli, „nerozumiem ani najmenej tomu, že sa Šaista objavila v Ženeve, alebo čo už za príbeh sa o tom rozpráva. Ako sa tam dostala? Všetci vaši ľudia musia byť potom veľmi nešikovní, keď sa ju podarilo uniesť z tejto krajiny." „Mlčím ako hrob," povedal Adam.

„Nemyslím, že by ste o tom niečo bližšie vedeli," utrúsila Ann. „Pripúšťam," povedal Adam, „že sa musíme poďakovať pánu Herculovi Poirotovi za to, že prišiel na skvelú

myšlienku."

„Čože? Ten smiešny nízky chlapík, ktorý priviedol nazad Juliu a prišiel navštíviť slečnu Bulstrodovú?"

„Áno. Sám sa nazýva poradným detektívom."

„Myslím, že je dosť staromódny," poznamenala Ann.

„Vôbec nechápem, čo má za lubom," povedal Adam. „Šiel dokonca navštíviť moju matku... on alebo nejaký jeho priateľ."

„Vašu matku?" opýtala sa Ann. „A prečo?"

„Nemám ani tušenia. Zdá sa, že má chorobný záujem o matky. Zašiel aj za Jenniferinou matkou."

„A šiel navštíviť aj matku slečny Richovej a Chadwickovej?"

„Myslím, že slečna Richová už matku nemá," odvetil Adam. „Inak by bol pravdepodobne navštívil aj ju."

„Ale slečna Chadwicková má matku v Cheltenhame, sama mi to povedala," tvrdila Ann, „no myslím, že už bude mať okolo osemdesiat. Úbohá Chaddy, sama vyzerá, akoby mala osemdesiat. Práve sem ide."

Adam zdvihol hlavu. „Áno, za posledný týždeň veľmi ostarela."

„Lebo ona naozaj zbožňuje túto školu," povedala Ann. „Predstavuje celý jej život. Nemôže zniesť, ako to tu ide dolu vodou."

Slečna Chadwicková naozaj vyzerala o desať rokov staršia ako v prvý deň letného semestra. Jej chôdza už nebola taká rezká. Nepobehovala hore-dolu šťastná a plná elánu. Teraz sa k nim blížila, akoby nohy vliekla za sebou.

„Máte prísť k slečne Bulstrodovej," oslovila Adama. „Chce vám dať nejaké pokyny týkajúce sa záhrady."

„Mal by som sa najprv trochu očistiť," povedal Adam. Odložil náradie a zamieril ku skleníku.

Ann a slečna Chadwicková kráčali spolu k budove školy.

„Vyzerá to tu pokojne, pravda?" povedala Ann a rozhliadla sa dookola. „Ako prázdne hľadisko v divadle," dodala

zamyslene.

„To je strašné," povedala slečna Chadwicková, „strašné! Strašné, čo len pomyslieť, že Meadowbank takto dopadol. Nemôžem sa z toho spamätať. V noci nemôžem spávať. Všetko sa zrútilo. Všetky tie roky práce a úsilia vybudovať čosi skutočne vyberané..."

„Všetko môže byť znova v poriadku," povzbudzovala ju Ann. „Viete, ľudia majú veľmi krátku pamäť."

„Nemyslím, že by ju mali až takú krátku," odvetila slečna Chadwicková prísne.

Ann neodpovedala. V duchu viac-menej súhlasila so slečnou Chadwickovou.

Mademoiselle Blancheová vyšla z triedy, v ktorej práve mala hodinu francúzskej literatúry.

Pozrela na hodinky. Áno, bude mať dosť času na to, čo zamýšľa urobiť. Keď má po tieto dni tak málo žiačok, vždy je dosť času.

Vyšla hore do svojej izby a nasadila si klobúk. Rada nosila klobúk. S uspokojením sa obzerala v zrkadle. Nebola nápadná. Nuž, aj to môže mať svoje výhody! Usmiala sa na seba. Ľahko mohla použiť odporúčania svojej sestry. Dokonca ani fotografiu na pase nebolo treba meniť. Bola by to veľká škoda nevyužiť vynikajúce odporúčania, keď Angele zomrela. Angele naozaj veľmi rada učila. Lenže pre ňu to bola nevysloviteľná nuda. Ale plat bol výborný. Oveľa väčší, ako si kedy vedela sama zarobiť. A okrem toho veci sa vyvinuli neuveriteľne dobre. Budúcnosť bude celkom iná. Ó, áno, celkom iná. Jednotvárna mademoiselle Blancheová sa zmení. Už to všetko videla vo svojej fantázii. Riviera. Ona elegantne vyobliekaná, vkusne nalíčená. Všetko, čo človek potrebuje na tomto svete, sú peniaze. O, áno, všetko bude veľmi príjemné. Oplatilo sa prísť do tejto protivnej anglickej školy.

Vzala si kabelku, vyšla z izby a kráčala po chodbe. Oči jej padli na kľačiacu ženu zaujatú robotou. Nová denná

upratovačka. Samozrejme, policajné očko. Akí sú len naivní, keď si myslia, že si to nikto nevšimne!

Na perách sa jej zjavil pohrdlivý úsmev, vyšla von z budovy a kráčala dolu príchodovou cestou k hlavnej bráne. Autobusová zastávka bola takmer oproti. Stála na nej a čakala. Autobus mal prísť každú chvíľu.

V blízkosti tejto pokojnej vidieckej cesty bolo len veľmi málo ľudí. Stálo tam auto a nad otvorenou kapotou sa skláňal muž. O plot bol opretý bicykel, pri ňom bicyklista. A aj na autobus čakal nejaký chlap.

Jeden z tých troch ju bude bezpochyby sledovať. Urobí to šikovne, nie okato. Bola si tým istá a vonkoncom ju to neznepokojovalo. Jej „tieň" môže pokojne vidieť, kam ide a čo bude robiť.

Prišiel autobus. Nastúpila. O štvrťhodinu neskôr vystúpila v meste na hlavnom námestí. Neunúvala sa obzrieť dozadu. Prešla krížom cez cestu k výkladom pomerne veľkého obchodného domu, v ktorých boli vystavené nové modely šiat. ‚Úbohý tovar, na uspokojenie provinčného vkusu,' pomyslela si a posmešne sa uškrnula. Ale stála pred výkladom, akoby ním bola uchvátená.

Potom vošla dnu, kúpila si zopár bežných maličkostí, vyšla na prvé poschodie a zamierila do dámskej odpočívame. Bol tam písací stôl, niekoľko kresiel a telefónna búdka. Vošla do telefónnej búdky, vhodila potrebné mince, vytočila telefónne číslo a čakala, kým sa neozve pravý hlas.

Súhlasne prikývla, stlačila gombík označený A a hovorila.

„Tu je Maison Blanche! Rozumiete mi, Maison Blanche! Chcem hovoriť o sume, ktorú máte vyplatiť. Musíte ju zaplatiť do zajtra večera. Do zajtra večera. Musíte zaplatiť na účet Maison Blanche v banke Credit National v Londýne v pobočke na Ledbury Street sumu, ktorú vám poviem."

Vyriekla sumu.

„Ak tie peniaze nezaplatíte, potom budem nútená oznámiť

na patričnom mieste, čo som videla v noci dvanásteho. Týka sa to slečny Springerovej, rozumiete? Máte na to čosi vyše dvadsaťštyri hodín."

Zložila slúchadlo a vyšla z búdky.

Nejaká žena práve prišla zvonku. Možno ďalšia zákazníčka obchodného domu; alebo možno nie. Ale ak to aj nebola zákazníčka, potom prišla priveľmi neskoro na to, aby niečo vypočula.

Mademoiselle Blancheová sa osviežila vedľa v umyvárni, potom zišla dolu, vyskúšala si niekoľko blúzok, ale nekúpila ich. Keď sa znova ocitla na ulici, v duchu sa usmievala. Nazrela do kníhkupectva a potom nasadla na autobus do Meadowbanku.

Ešte vždy sa v duchu usmievala, keď kráčala po príchodovej ceste. Všetko zariadila veľmi dobre. Suma, ktorú požadovala, nebola veľmi veľká — dala sa zohnať i za krátky čas. A na začiatok jej celkom postačí. Pretože, samozrejme, v budúcnosti bude mať ďalšie požiadavky.

Áno, bude to veľmi pekný zdroj príjmov. Necítila nijaké výčitky svedomia. Nepokladala si za povinnosť ohlásiť polícii, čo vedela a videla. Lebo Springerová bola odporná žena, ordinárna, mal elevée[10)]. Strkala nos do vecí, do ktorých ju nič nebolo. Ach, veď aj dostala, čo si zaslúžila.

Mademoiselle Blancheová chvíľu postála pri bazéne. Pozorovala Eileen Richovú, ako skáče hlavičkou do vody. Potom vyšla z vody aj Ann Shaplandová a skočila — tiež veľmi pekne. Dievčatá sa smiali a pišťali.

Zazvonil zvonec a mademoiselle Blancheová šla na hodinu, ktorú mala s nižším ročníkom. Dievčatá boli nepozorné a domŕzali, ale mademoiselle si to sotva všimla. Čoskoro navždy skoncuje s učením.

Vyšla nahor do svojej izby upraviť sa pred večerou. Hmlisto

---

10) Zle vychovaná (Pozn. prekl.)

— takmer tomu nevenovala pozornosť — si uvedomila, že napriek svojmu zvyku si pohodila plášť na kreslo v kúte, namiesto toho, aby ho zavesila.

Naklonila sa k zrkadlu a začala si obzerať tvár. Napudrovala sa a narúžovala si ústa...

Pohyb bol taký rýchly, že ju načisto ohromil. Bez najmenšieho šramotu! Profesionálny! Plášť na stoličke akoby sa vystrel, zoskočil na zem; vzápätí sa nad mademoiselle Blancheovou zdvihla ruka držiaca vrecko s pieskom, a ako otvorila ústa, že skríkne, vrecko jej tupo dopadlo na temeno.

22. INCIDENT V TURECKU

Pani Upjohnová sedela pri okraji cesty a pozerala na hlbokú úžľabinu. Rozprávala sa sčasti po francúzsky a sčasti pomocou rúk s mohutnou, rozložitou Turkyňou, ktorá jej za týchto ťažkých dorozumievacích podmienok vykladala čo najpodrobnejšie o svojom poslednom potrate. Vysvetľovala, že má deväť detí. Ôsmi z nich sú chlapci — a mala aj päť potratov. Zdalo sa, že sa rovnako tešila z potratov ako z pôrodov.

„A vy?" priateľsky štuchla pani Upjohnovú pod rebrá.

„Combien? — garcons? — filles? — sombien? " Otrčila jej ruky, aby na nich ukázala, koľko má detí.

„Une fille, jednu dcéru," povedala pani Upjohnová.

„Et garqons? A synov?"

Pani Upjohnová, vidiac, že by pravdepodobne v očiach Turkyne upadla, v návale nacionalistického cítenia uchýlila sa ku klamstvu. Ukázala päť prstov na pravej ruke.

„Cinq, "povedala.

„Cinq garqons? Tres bien!"

Turkyňa prikývla s obdivom a uznaním a dodala, že keby tu s nimi bola jej sesternica, ktorá hovorí plynne po francúzsky, mohli by si rozumieť oveľa lepšie. Potom znova začala rozprávať príbeh svojho posledného potratu.

Ostatní cestujúci boli roztrúsení po okolí a jedli akúsi čudnú potravu, ktorú si vytiahli z košov, čo niesli so sebou. Rozheganý a zjavne opotrebovaný autobus odstavili k skalnému previsu a vodič spolu s nejakým chlapom usilovne pracovali vnútri kapoty. Záplavy zahatali dve cesty, bolo treba ísť obchádzkami a raz ostali trčať na jednom mieste až sedem hodín, kým rieka, cez ktorú mali prejsť, neopadla. Jediné, čo vedela, bolo, že do Ankary už nie je tak ďaleko. Počúvala dychtivé a nesúvislé rozprávanie Turkyne a pokúšala sa odhadnúť, kedy má obdivne prikývnuť a kedy sústrastne

potriasť hlavou.

Akýsi hlas jej prerušil myšlienky, hlas obzvlášť nezlučiteľný s terajším okolím.

„Vy ste pani Upjohnová, pravda?" povedal hlas.

Pani Upjohnová zdvihla hlavu. Kúsok ďalej stálo auto. Muž pred ňou bezpochyby vystúpil z neho. Tvár mal neomylne britskú, rovnako ako aj hlas. Bol bezchybne oblečený v sivom flanelovom obleku.

„Bože dobrý," zvolala pani Upjohnová, „doktor Livingstone?"

„Dosť možné, že sa naňho ponášam," povedal neznámy príjemným hlasom. „Volám sa Atkinson. Som z konzulátu v Ankare. Už dva či tri dni sa pokúšame s vami spojiť, ale cesty boli odrezané."

„Chceli ste sa so mnou spojiť? Prečo?" Pani Upjohnová prudko vyskočila na rovné nohy. Zmizli z nej všetky stopy veselej cestovateľky. Opäť bola matkou — telom i dušou. „Julia?" spýtala sa ostro. „Stalo sa niečo Julii?"

„Nie, nie," ubezpečoval ju pán Atkinson. „Julia je úplne v poriadku. Ide o niečo iné. V Meadowbanku sa vyskytli isté ťažkosti a chceme, aby ste sa tam dostali čo najskôr. Zaveziem vás do Ankary a asi o hodinu budete môcť nasadnúť do lietadla domov."

Pani Upjohnová otvorila ústa a znova ich zatvorila. Potom sa vystrela a povedala: „Budete mi musieť dať zložiť cestovný vak zo strechy autobusu. Tamten tmavomodrý." Obrátila sa, podala ruku svojej tureckej spoločníčke a povedala: „Prepáčte, ale teraz sa musím vrátiť domov." Priateľsky zakývala ostatným z autobusu, zavolala turecký pozdrav na rozlúčku, ktorý predstavoval časť jej malej slovnej zásoby z turečtiny, a bez akýchkoľvek ďalších otázok bola pripravená nasledovať pána Atkinsona. Uvedomil si, tak ako si to uvedomili aj mnohí iní ľudia, že pani Upjohnová je veľmi rozumná žena.

23. VYLOŽENIE KARIET

V jednej z menších tried slečna Bulstrodová pozerala na zhromaždených ľudí. Boli tam všetky členky jej pedagogického zboru: slečny Chadwicková, Johnsonová, Richová a dve mladšie učiteľky. Ann Shaplandová sedela so zápisníkom a ceruzou pre prípad, že by slečna Bulstrodová chcela niečo zaznačiť. Vedľa slečny Bulstrodovej sedel inšpektor Kelsey a za ním Hercule Poirot. Adam Goodman sa nachádzal na „území nikoho", sám medzi pedagogickým zborom a tým, čomu on hovoril výkonný zbor. Slečna Bulstrodová vstala a začala hovoriť svojím vycvičeným a rozhodným hlasom.

„Mám pocit, že vás všetky ako členky pedagogického zboru a ako osoby, ktorým ide o blaho tejto školy, treba presne oboznámiť so štádiom, do ktorého dospelo vyšetrovanie. Inšpektor Kelsey ma informoval o niekoľkých faktoch. Pán Hercule Poirot, ktorý má medzinárodné styky, získal veľmi cennú pomoc zo Švajčiarska a sám vám o tej veci podá správu. S ľútosťou oznamujem, že vyšetrovanie ešte nie je uzavreté, ale objasnili sa isté maličkosti a myslím, že bude pre vás uľahčením, keď sa dozviete, ako sa veci majú v súčasnej dobe." Slečna Bulstrodová pozrela na inšpektora Kelseyho, ktorý vstal a povedal:

„Úradne vám nemôžem prezradiť všetko, čo viem. Môžem vás iba ubezpečiť, že vo vyšetrovaní napredujeme a začíname tušiť, kto má na svedomí tri zločiny, ktoré sa tu spáchali. Iba toľko môžem povedať. Môj priateľ pán Hercule Poirot, ktorého neviaže nijaké úradné tajomstvo, a teda záleží iba na jeho dobrej vôli, či vám povie svoj názor na vec, prezradí vám isté informácie, ktoré získal vďaka svojmu vplyvu. Som presvedčený, že vám všetkým záleží na Meadowbanku a slečne Bulstrodovej a že si ponecháte pre seba isté veci, ktorých sa tu pán Poirot dotkne a ktoré by neboli na osoh verejnosti. Čím

menej sa bude o nich klebetiť alebo špekulovať, tým lepšie, takže vás požiadam, aby ste si veci, ktoré sa tu dnes dozviete, ponechali naozaj sami pre seba. Je vám to jasné?"

„Samozrejme," prehovorila prvá a dôrazne slečna Chadwicková. „Samozrejme, a naozaj si myslím, že nám všetkým záleží na Meadowbanku."

„Prirodzene," prikývla slečna Johnsonová.

„Ó, áno," prisvedčili mladšie učiteľky.

„Jasné," pridala sa Eileen Richová.

„Teda, pán Poirot?..."

Hercule Poirot vstal, usmial sa na svojich poslucháčov a starostlivo si vykrútil fúzy. Dvom mladším učiteľkám bolo zrazu veľmi do smiechu, odvrátili sa jedna od druhej a zahryzli si do pier.

„Je to pre vás všetkých ťažké obdobie, plné starostí," začal. „Chcel by som najprv povedať, že si vskutku vážim, ako sa všetci správate. Prirodzene, že to bolo a je najhorším obdobím pre slečnu Bulstrodovú, ale trpeli ste všetky. Stratili ste predovšetkým tri svoje kolegyne, jedna z nich tu pôsobila značný čas. Mám na mysli slečnu Vansittartovú. Slečna Springerová a mademoiselle Blancheová boli samozrejme nové učiteľky, ale nepochybujem, že ich smrť bola pre vás rovnako silným úderom a ohromujúcou udalosťou. Vy samy ste sa museli veľmi báť, lebo sa mohlo zdať, akoby šlo o krvnú pomstu namierenú proti učiteľkám školy Meadowbank. O nič také nejde, o tom vás môžem ubezpečiť ja aj inšpektor Kelsey. Meadowbank sa sériou nešťastných náhod stal stredobodom pozornosti rozličných nežiadúcich záujmov. Jestvuje tu, nazvime to, mačka medzi holubmi. Stali sa tu tri vraždy a únos. Najprv sa budem zaoberať únosom, lebo pomocou neho sa mi podarilo zbaviť prípad cudzích prímesí, ktoré — hoci sú vo svojej podstate tiež zločinecké — zastierali najdôležitejšiu stopu — cestu nemilosrdnému a rozhodnému vrahovi, ktorý je medzi vami."

Vybral z vrecka fotografiu.

„Najprv dám kolovať túto fotografiu."

Kelsey ju vzal, podal ju slečne Bulstrodovej a ona ju zaradom podala členkám svojho pedagogického zboru. Fotografia sa vrátila Poirotovi. Pozrel im do tvárí, boli celkom bezvýrazné.

„Pýtam sa vás všetkých; spoznávate dievča na fotografii?"

Všetci do jedného pokrútili hlavou.

„Mali by ste ju poznať," vravel Poirot. „Lebo je to fotografia princeznej Šaisty, ktorú som získal zo Ženevy."

„Veď to vôbec nie je Šaista," vykríkla slečna Chadwicková.

„Presne tak," prisvedčil Poirot. „Stopa celého tohto prípadu začína v Ramate, kde sa, ako viete, pred troma mesiacmi uskutočnil štátny prevrat. Vládcovi Alimu Jusufovi sa podarilo utiecť, odletel z krajiny so svojím súkromným letcom. Ich lietadlo sa však zrútilo na severe od hlavného mesta Ramatu a našli ho až oveľa neskôr. Istá vec nesmiernej ceny, ktorú Ali Jusuf vždy nosil pri sebe, sa nenašla. Nenašla sa ani v troskách lietadla a povrávalo sa, že sa ju podarilo vyniesť do našej krajiny. Niekoľko skupín sa veľmi dychtivo usilovalo zmocniť tejto nesmierne cennej vecičky. Jedným z vodidiel k tejto cennej vecičke bola jediná pozostalá príbuzná princa Aliho Jusufa, jeho prvostupňová sesternica, dievčina, ktorá bola v tom čase v škole vo Švajčiarsku. Zdalo sa pravdepodobné, že ak vzácnu vec bezpečne vyviezli z Ramatu, prinesú ju princeznej Šaiste alebo jej príbuzným či poručníkom. Istí agenti mali príkaz pozorne sledovať jej strýka emira Ibrahima a iní zas sledovali samu princeznú. Vedelo sa, že tento semester má prísť do tejto školy — do Meadowbanku. Preto bolo celkom prirodzené, že niekoho poverili, aby tu získal zamestnanie a sledoval každého, kto sa priblíži k princeznej, aby prezrel jej listy, odpočúval všetky telefonické hovory. Ale napokon sa našlo iné, dokonca jednoduchšie a oveľa účinnejšie riešenie — uniesť pravú Šaistu a sem poslať agentku, ktorá by

tu vystupovala ako princezná Šaista. Tento plán sa dal úspešne uskutočniť, lebo emir Ibrahim bol v Egypte a nezamýšľal navštíviť Anglicko skôr ako koncom leta. Slečna Bulstrodová sama predtým dievča nevidela a všetky dohody súvisiace s prijatím Šaisty do školy sprostredkovalo veľvyslanectvo v Londýne.

Plán bol nanajvýš jednoduchý. Pravá Šaista odišla zo Švajčiarska v sprievode zástupcu z veľvyslanectva v Londýne. Alebo aspoň tak sa predpokladalo. V skutočnosti však veľvyslanectvo v Londýne bolo informované, že zástupca švajčiarskej školy odvedie princeznú do Londýna. Skutočnú Šaistu potom odviezli na veľmi komfortnú chatu vo Švajčiarsku, kde je až doteraz, a do Londýna pricestovalo celkom iné dievča. Tam ju privítal zástupca veľvyslanectva a sprevádzal ju až sem do tejto školy. Táto náhradníčka bola, pochopiteľne, oveľa staršia ako skutočná Šaista. Ale to by sotva upútalo pozornosť, lebo dievčatá z Orientu vyzerajú oveľa dospelejšie, ako sú. Agentkou, ktorú na to vybrali, bola mladá francúzska herečka, ktorá sa špecializuje na úlohy školáčok.

Pýtal som sa," opakoval Hercule Poirot zamysleným hlasom, ,,či si niekto nevšimol, aké mala Šaista kolená. Podľa kolien možno žene veľmi dobre určiť vek. Kolená dvadsaťtri-dvadsaťštyriročnej ženy si nemožno nikdy pomýliť s kolenami štrnásť či pätnásťročného dievčaťa.

Žiaľ, nikto si však nevšimol, aké mala kolená.

Plán však vôbec nebol taký úspešný, ako sa predpokladalo. Nikto, sa nepokúsil spojiť so Šaistou, neprišli nijaké dôležité listy, ani jej nikto nič významné netelefonoval, a ako čas plynul, napätie stále rástlo. Emir Ibrahim mohol pricestovať do Londýna aj skôr, ako si naplánoval. Nepatril k ľuďom, čo by vopred ohlasovali svoje plány. Ako som vyrozumel, mal vo zvyku večer povedať: ‚Zajtra idem do Londýna,' a hneď nato aj odcestoval.

Potom nepravá Šaista mala obavy, že každú chvíľu môže prísť niekto, kto pozná pravú Šaistu. Mala strach najmä po tej vražde, a preto si začala pripravovať cestu pre únos tým, že rozprávala o ňom inšpektorovi Kelseymu. Samozrejme, skutočný únos v podstate nebol nijakým únosom. Len čo sa dozvedela, že jej strýko pošle po ňu auto, aby ju vzal na víkend, na druhý deň predpoludním odoslala telefonicky krátku správu a pol hodiny pred pravým autom prišlo honosné auto s falošnými značkami a oficiálne „unieslo" Šaistu. Prirodzene, v skutočnosti potom vysadla z auta v prvom veľkom meste, kde sa okamžite znovu stala sama sebou. A amatérsku žiadosť o výkupné poslali len preto, aby udržali pri živote výmysel s únosom."

Hercule Poirot sa odmlčal, potom pokračoval: „Bol to, ako vidíte, obyčajný trik. Človek sa sústredil na únos tu a nikomu ani len na um neprišlo, že k únosu v skutočnosti došlo pred troma týždňami vo Švajčiarsku.

Prejdime teraz," pokračoval, ,,k niečomu oveľa vážnejšiemu, ako bol únos — k vraždám.

Nepravá Šaista samozrejme mohla zavraždiť slečnu Springerovú, ale nemohla zabiť slečnu Vansittartovú alebo mademoiselle Blancheovú a okrem toho nemala nijaký motív na to, aby vôbec niekoho zavraždila — a ani nič také sa od nej nežiadalo. Jej úlohou bolo jednoducho prevziať cenný balíček, ak — ako sa to pokladalo za pravdepodobné — jej ho niekto prinesie; alebo podľa inej možnosti — aspoň získať o ňom správu.

Vráťme sa nazad do Ramatu, kde sa všetko začalo. V Ramate sa rozšírilo, že princ Ali Jusuf dal ten cenný balíček Bobovi Rawlinsonovi, svojmu súkromnému pilotovi, a že Bob Rawlinson sprostredkoval odoslanie balíčka do Anglicka. V spomínaný deň šiel Rawlinson do ramatského najluxusnejšieho hotela, kde bývala jeho sestra pani Sutcliffová s dcérou Jennifer. Pani Sutcliffová a Jennifer neboli v hoteli, avšak Bob

Rawlinson vyšiel hore do ich izby a pobudol tam najmenej dvadsať minút. Za tých okolností je to pomerne dlhý čas. Samozrejme, mohol sestre písať dlhý list. Ale nič také neurobil. Nechal iba krátky odkaz, ktorý mohol napísať za minútu-dve.

Z toho niekoľko separátnych skupín vyvodilo veľmi správny záver, že kým bol Rawlinson v sestrinej izbe, ukryl spomínanú vecičku niekde do sestrinej batožiny a ona ju preniesla do Anglicka. Teraz prichádzame k tomu, čo by som nazval rozdelením na dve samostatné pradená. Jedna skupina (alebo možno ich bolo viac) usúdila, že pani Sutcliffová priniesla tú vec do Anglicka, a preto jej prehádzali dom na vidieku a celý ho dôkladne prehľadali. To nasvedčuje, že nech tam už ktokoľvek hľadal, nevedel, kde presne je tá vecička ukrytá. Vedel iba to, že je pravdepodobne niekde medzi vecami pani Sutcliffovej.

Ale niekto iný vedel celkom presne, kde sa tá vec nachádza, a myslím, že teraz vám už môžem povedať, kde vlastne Bob Rawlinson tú vec ukryl. Ukryl ju do rúčky tenisovej rakety — vydlabal do nej dieru a potom zakryl stopy tak šikovne, že bolo ťažko spozorovať, čo urobil.

Tenisová raketa nepatrila jeho sestre, ale jej dcére Jennifer. Niekto, kto presne vedel, kde je vrecúško ukryté, šiel v jednu noc do športového pavilónu; predtým však získal odtlačok kľúča a dal si podľa neho urobiť vlastný kľúč! Ten niekto predpokladal, že v noci má byť každý v posteli a má spať. Ale nebolo to tak. Slečna Springerová uvidela z budovy svetlo baterky v športovom pavilóne a šla preskúmať, čo sa deje. Bola to tvrdá, hrdinská mladá žena a nepochybovala o tom, že zvládne všetko, s čím sa tam stretne. Dotyčná osoba sa pravdepodobne prehŕňala v tenisových raketách a hľadala tú pravú. Keďže ju slečna Springerová pristihla a spoznala, neváhala... a zastrelila slečnu Springerovú. Potom však musela konať rýchle. Výstrel bolo počuť, ľudia sa už približovali.

Musela sa dostať zo športového pavilónu za každú cenu nespozorovaná. Vtedy neostávalo nič iné, iba tam raketu nechať...

O niekoľko dní neskôr dotyčná osoba vyskúšala ďalší spôsob. Neznáma žena s predstieraným americkým prízvukom vystriehla Jennifer Sutcliffovú, ako šla od tenisových kurtov, a porozprávala jej pravdepodobný príbeh o tom, že jej nejaká príbuzná posiela novú raketu. Jennifer bez upodozrievania príbehu uverila a ochotne vymenila raketu, ktorú mala so sebou, za novú, drahú, ktorú jej priniesla neznáma. Ale stalo sa niečo, o čom žena s americkým prízvukom vôbec nevedela: že si Jennifer Sutcliffová a Julia Upjohnová niekoľko dní predtým vymenili rakety, takže neznáma v skutočnosti zobrala starú raketu Julie Upjohnovej, hoci na štítku bolo Jenniferino meno.

Prichádzame k druhej tragédii. Slečna Vansittartová z nejakého neznámeho dôvodu, ale pravdepodobne v súvislosti s únosom Šaisty, ktorý sa odohral v ten deň, vzala baterku a šla do športového pavilónu, keď všetci šli spať. Niekto, kto ju až tam sledoval, udrel ju obuškom alebo vreckom piesku, keď sa skláňala k Šaistinej skrinke. Zločin opäť objavili ihneď. Slečna Chadwicková uvidela svetlo v športovom pavilóne a ponáhľala sa tam.

Polícia si opäť vzala športový pavilón pod dohľad, a tak vrahovi zasa znemožnila hľadať tenisové rakety. Ale vtedy sa Julia Upjohnová, inteligentné dievča, zamyslela a vyvodila logický záver, že raketa, ktorú vlastní a ktorá pôvodne patrila Jennifer, čosi obsahuje. Preskúmala ju na vlastnú päsť a zistila, že jej predpoklad bol správny; a to, čo bolo v rakete, priniesla mne.

„Drahokamy sú teraz," povedal Hercule Poirot, „na bezpečnom mieste a my sa už viac kvôli nim nemusíme znepokojovať." Odmlčal sa a potom pokračoval. „Ostáva nám pouvažovať o tretej tragédii.

Čo mademoiselle Blancheová vedela, alebo aké mala

podozrenie — to sa nikdy nedozvieme. Možno videla niekoho vychádzať z budovy v tú noc, čo zavraždili slečnu Springerovú. Nech to už vedela, alebo tušila čokoľvek, poznala vraha. A nechala si to pre seba. Rozhodla sa, že za svoje mlčanie bude žiadať peniaze.

Nič nie je nebezpečnejšie," doložil Hercule Poirot súcitne, „ako vydierať osobu, ktorá podľa všetkého už dva razy vraždila. Mademoiselle Blancheová možno urobila vlastné bezpečnostné opatrenia, ale nech už boli akékoľvek, neboli dostatočné. Dohodla si schôdzku s vrahom — a zavraždili ju."

Hercule Poirot sa odmlčal.

„A to je celá správa o prípade," povedal a poobzeral sa po prítomných.

Všetci naňho uprene hľadeli. Ich tváre, ktoré najprv prezrádzali záujem, prekvapenie, vzrušenie, teraz akoby zamrzli. Vyzerali, akoby sa báli prezradiť akýkoľvek pocit. Hercule Poirot prikývol.

„Áno," povedal. „Viem, ako sa cítite. Už sme veľmi blízko domova, však? A práve preto tu ja, inšpektor Kelsey a Adam Goodman vyšetrujeme. Musíme totiž zistiť, či medzi holubmi ešte vždy šarapatí mačka. Chápete, čo tým myslím? Či je tu ešte stále niekto, kto sa skrýva pod falošným prestrojením."

Medzi jeho poslucháčmi zašumelo, akoby chcel každý letmo a ukradomky pozrieť na ostatných, ale nikto sa neodvážil.

„Som rád, že vás môžem znova ubezpečiť," vravel ďalej Poirot, „že vy všetci tu v tejto chvíli ste presne tými istými osobami, za ktoré sa vyhlasujete. Slečna Chadwicková, napríklad, je slečna Chadwicková — o tom rozhodne nemožno pochybovať; pôsobí tu odvtedy, ako vznikla sama škola Meadowbank. Slečna Johnsonová je tiež neomylne slečna Johnsonová. Slečna Richová je slečna Richová. Slečna Shaplandová je slečna Shaplandová. Slečna Rowanová a slečna Blakeová sú slečnami Rowanovou a Blakeovou.

Aby sme pokračovali," povedal Poirot a obrátil hlavu,

„Adam Goodman, ktorý pracuje tu v záhrade, je — ak aj nie presne Adam Goodman, tak v každom prípade je muž, ktorého meno je napísané na jeho poverovacích listinách. Nuž teda, kam sme sa dostali? Musíme teda pátrať nie po človeku, ktorý predstiera, že je niekto iný, ale po niekom, kto je vrahom pod vlastným menom — či je to už on alebo ona."

V miestnosti bolo teraz veľmi ticho. Vo vzduchu visela hrozba.

Poirot pokračoval.

„Hľadáme predovšetkým niekoho, kto bol pred troma mesiacmi v Ramate. Poznatok o tom, že drahokamy boli ukryté v rakete, sa dal získať iba jediným spôsobom. Niekto musel vidieť, ako ich tam Bob Rawlinson vkladá. Je to jasné ako facka. Kto teda z vás tu prítomných bol pred troma mesiacmi v Ramate? Slečna Chadwicková bola tu, slečna Johnsonová bola tiež tu." Pohľadom prešiel na dve mladšie učiteľky. „Aj slečna Rowanová a Blakeová boli tu."

Potom ukázal prstom.

„Ale slečna Richová — slečna Richová tu minulý semester nebola, pravda?"

„Ja... nie. Bola som chorá," prudko vykríkla Eileen Richová. „Nebola som tu celý semester."

„A to je čosi, čo sme nevedeli," povedal Hercule Poirot, „iba pred niekoľkými dňami to ktosi náhodne spomenul. Keď vás pôvodne polícia vypočúvala, povedali ste iba, že v Meadowbanku učíte pol druha roka. To je v podstate pravda. Ale minulý semester ste tu neboli. Mohli ste byť v Ramate. A myslím, že ste v Ramate boli. Neprenáhľujte sa. Ako viete, to sa dá ľahko overiť podľa vášho pasu."

Na okamih nastalo úplné ticho, potom Eileen Richová zdvihla hlavu.

„Áno," prisvedčila ticho. „Bola som v Ramate. A prečo by som nemohla byť?"

„Prečo ste šli do Ramatu, slečna Richová?"

„To už predsa viete. Bola som chorá. Poradili mi, aby som si oddýchla — aby som šla do cudziny. Napísala som slečne Bulstrodovej a vysvetlila som jej, že si musím vziať semester voľna. Mala pre mňa porozumenie."

„To je pravda," potvrdila slečna Bulstrodová. „Priložila lekárske vysvedčenie, v ktorom sa hovorilo, že sa odporúča, aby slečna Richová až do nasledujúceho semestra nevykonávala svoje školské povinnosti."

„Takže ste šli do Ramatu?" opakoval Hercule Poirot.

„A prečo by som nemohla ísť do Ramatu?" spýtala sa Eileen Richová. Hlas sa jej trochu chvel. „Učiteľom ponúkli lacné cestovné. Chcela som si oddýchnuť. Chcela som ísť do slnečnej krajiny. Tak som šla do Ramatu. Strávila som tam dva mesiace. Prečo by som nemohla? Pýtam sa, prečo by som nemohla?"

„Nikdy ste sa nezmienili o tom, že ste boli v Ramate počas prevratu."

„Prečo by som sa mala? Čo to má tu s niekým spoločné? Nikoho som nezavraždila, počujete, nikoho som nezavraždila."

„Ide o to, že vás spoznali," upozornil ju Hercule Poirot. „Spoznali vás, nie naisto, ale s pochybnosťami. Jennifer sa čosi hmlisto zazdalo. Povedala, že si myslí, že vás v Ramate videla, ale napokon uzavrela, že to ste nemohli byť vy, lebo osoba, ktorú videla, bola tučná, a nie chudá." Naklonil sa dopredu a uprene hľadel na Eileen Richovú. „čo máte k tomu dodať, slečna Richová?"

Obrátila sa. „Chápem, čo sa usilujete dokázať!" vykríkla. „Chcete dokázať, že tie vraždy nemá na svedomí nijaký tajný agent alebo niekto z podobnej branže, ale že to bol niekto, kto tam náhodou bol, niekto, kto náhodou videl, že Rawlinson ukryl poklad do tenisovej rakety. Niekto, kto si uvedomil, že dievča pôjde do Meadowbanku, a tak sa mu naskytá príležitosť ukoristiť skrytý poklad pre seba. Ale ja vám vravím, že to nie je pravda!"

„Myslím, že práve tak sa to stalo. Áno," povedal Poirot. „Niekto videl, ako Rawlinson ukryl drahokamy, a zabudol na všetky svoje ostatné povinnosti či záujmy v predsavzatí, že ich získa!"

„Vravím vám, že to nie je pravda! Nič som nevidela..."

„Inšpektor Kelsey," Poirot obrátil hlavu.

Inšpektor Kelsey prikývol — podišiel k dverám, otvoril ich a do miestnosti vošla pani Upjohnová.

„Dobrý deň, slečna Bulstrodová," pozdravila pani Upjohnová. Tvárila sa dosť rozpačito. „Prepáčte, že vyzerám tak neupravene, ale ešte včera som bola kdesi blízko Ankary a len teraz som priletela domov. Doposiaľ som sa celkom nespamätala a naozaj som nemala čas dať sa do poriadku alebo vôbec niečo urobiť."

„Na tom predsa nezáleží," povedal Hercule Poirot. „Chceme sa vás na niečo spýtať."

„Pani Upjohnová," oslovil ju Kelsey, „keď ste sem, do školy, priviedli vašu dcéru a keď ste boli v pracovni slečny Bulstrodovej, pozreli ste von oknom — oknom, cez ktoré vidieť na príchodovú cestu, a vykríkli ste, akoby ste niekoho spoznali. Je to tak, pravda?"

Pani Upjohnová uprene naňho hľadela. „Keď som bola v pracovni slečny Bulstrodovej? A pozrela som — och, áno, samozrejme! Áno, uvidela som niekoho."

„Niekoho, z koho ste boli poriadne prekvapená, že ho vidíte."

„Nuž, to som bola ... Viete, bolo to všetko tak dávno..."

„Máte na mysli obdobie, keď ste pracovali v spravodajskej službe na sklonku vojny?"

„Áno. Bolo to asi pred pätnástimi rokmi. Samozrejme, teraz vyzerala oveľa staršie, ale ihneď som ju spoznala. Čudovala som sa, čo tu môže robiť!"

„Pani Upjohnová, rozhliadnite sa po miestnosti a povedzte

mi, či tu dotyčnú osobu vidíte aj teraz!"

„Áno, samozrejme," povedala pani Upjohnová. „Uvidela som ju, len čo som sem vstúpila. To je ona."

Ukázala prstom. Inšpektor Kelsey bol rýchly a rovnako rýchly bol aj Adam, ale predsa neboli dosť pohotoví. Ann Shaplandová vyskočila na rovné nohy. V ruke držala malú, zákerne vyzerajúcu automatickú pištoľ a mierila ňou na pani Upjohnovú. Slečna Bulstrodová, rýchlejšia ako obaja muži, pohla sa prudko dopredu, ale ešte rýchlejšia bola slečna Chadwicková. Neusilovala sa kryť pani Upjohnovú, ale ženu, čo stála medzi Ann Shaplandovou a pani Upjohnovou.

„Nie, nesmiete!" skríkla slečna Chadwicková a hodila sa na slečnu Bulstrodovú, práve keď malá automatická pištoľ vystrelila.

Slečna Chadwicková sa zatackala, potom pomaly klesla na zem. Slečna Johnsonová k nej pribehla. Adam a Kelsey sa vrhli na Ann Shaplandovú. Bojovala ani divá mačka, ale podarilo sa im vykrútiť jej z ruky malú pištoľ.

Pani Upjohnová zadychčane povedala:

„Už vtedy o nej vraveli, že rada zabíja. Hoci bola taká mladá. Patrila medzi ich najnebezpečnejšie agentky. Vystupovala pod krycím menom Angelica."

„Ty sviňa cigánska!" vyprskla Ann Shaplandová.

Hercule Poirot ju zahriakol:

„Necigáni. Naozaj ste nebezpečná. Vždy ste viedli nebezpečný život. Až doteraz vás nikto neupodozrieval pod vaším vlastným menom. Všetky zamestnania, v ktorých ste pracovali pod vlastným menom, boli dokonale hodnoverné, úspešne ste ich vykonávali — ale boli to všetko zamestnania s určitým zámerom — aby ste v nich získali informácie. Pracovali ste v naftovej spoločnosti, u archeológa, ktorý vďaka svojej práci precestoval istú časť zemegule, u herečky, ktorej ochrancom bol významný politik. Už od svojich sedemnástich rokov ste pracovali ako agentka — i keď pre rozličné strany.

Vaše služby sa dali prenajímať a dobre vás za ne platili. Hrali ste dvojitú hru. Väčšinu svojich zamestnaní ste vykonávali pod vlastným menom, ale vyskytli sa isté ťažké roboty, v ktorých ste vystupovali pod cudzím menom. Vždy to bolo vtedy, keď ste údajne museli ísť domov a byť pri vašej matke.

Ale silne pochybujem, slečna Shaplandová, že tá staršia žena, ktorú som navštívil a ktorá žije v malej dedinke so svojou opatrovníčkou, že tá staršia žena, ktorá je naozaj duševne chorá, je vôbec vaša matka. Bola pre vás iba výhovorkou, aby ste mohli odísť zo zamestnania, z kruhu svojich priateľov. Tri mesiace počas tejto zimy, ktoré ste strávili ‚s vašou matkou', ktorá mala práve jeden zo svojich ‚zlých záchvatov', prekrývajú sa s časom, keď ste pracovali v Ramate. Nie ako Ann Shaplandová, ale ako Angelica de Toledo, španielska alebo napoly španielska kabaretná tanečnica. V hoteli ste bývali v izbe hneď vedľa izby pani Sutcliffovej a nejako sa vám podarilo uvidieť Boba Rawlinsona, ako skrýva drahokamy do rakety. Vtedy ste nemali príležitosť vziať raketu, lebo náhle vypukla evakuácia britských občanov, no prečítali ste si štítky na batožine a bolo predsa ľahké zistiť si niečo o adresátkach. Zadovážiť si tu miesto sekretárky tiež nebolo ťažké. Na čosi som sa povypytoval. Zaplatili ste značnú sumu predchádzajúcej sekretárke slečny Bulstrodovej za to, že vám uvoľnila svoje miesto a požiadala o uvoľnenie kvôli tomu, že sa ‚nervovo zrútila'. A vymysleli ste si celkom pravdepodobný príbeh. Poverili vás napísať rad článkov o slávnej dievčenskej škole zvnútra.

Vyzeralo to všetko celkom jednoduché, pravda? Čo by sa stalo, keby zmizla školáčkina raketa? A ešte jednoduchšie by bolo, keby ste šli v noci do športového pavilónu a vybrali drahokamy z rakety. Ale nepočítali ste so slečnou Springerovou. Možno vás už pristihla, ako prezeráte rakety. Možno sa v tú noc len náhodou zobudila. Sledovala vás až do športového pavilónu a vy ste ju zastrelili. Neskôr sa vás

mademoiselle Blancheová pokúšala vydierať a vy ste ju zavraždili. Vraždiť je pre vás prirodzené, pravda?"

Odmlčal sa. Inšpektor Kelsey monotónnym úradným hlasom napomenul zatknutú.

Nepočúvala. Obrátená k Herculovi Poirotovi priduseným hlasom vychrlila naňho záplavu nadávok, ktoré ohromili všetkých v miestnosti.

„Ohóóó!" zvolal Adam, keď ju Kelsey odvádzal. „A ja som si myslel, že je to slušné dievča!"

Slečna Johnsonová kľačala pri slečne Chadwickovej. „Bojím sa, že je ťažko ranená," povedala. „Bude lepšie, ak s ňou nebudeme hýbať, kým nepríde lekár."

24. POIROT VYSVETĽUJE

Pani Upjohnová blúdila po chodbách školy Meadowbank a celkom zabudla na vzrušujúcu príhodu, ktorú práve prežila. Na chvíľu bola len matkou, čo hľadá svoju dcéru. Našla ju v opustenej triede. Julia sa skláňala nad lavicou, celá zahĺbená, trochu si pomáhajúc jazykom, trápila sa s písomnou prácou.

Zdvihla oči a prekvapene pozrela na matku. Potom preletela cez triedu a objala ju.

„Mama!"

Náhle si uvedomila, že je už veľká, zahanbila sa, že nevedela ovládnuť svoje pohnutie, odtiahla sa a vyhlásila obozretne zvyčajným tónom — takmer obviňujúco:

„Nevrátila si sa trochu privčas, mama?"

„Priletela som naspäť," odvetila pani Upjohnová takmer ospravedlňujúco, „rovno z Ankary."

„Och," povedala Julia. „Nuž, som rada, že si sa vrátila."

V pomykove na seba hľadeli, „čo robíš?" spýtala sa pani Upjohnová a podišla trochu bližšie.

„Píšem úlohu pre slečnu Richovú," povedala Julia. „Zadáva naozaj vzrušujúce témy."

„O čom je táto?" zaujímala sa pani Upjohnová a naklonila sa nad stôl.

Názov témy bol napísaný celkom hore. Pod ním bolo deväť či desať riadkov napísaných Juliiným kostrbatým roztiahnutým písmom. „Protiklad postojov Macbetha a lady Macbethovej k vražde", čítala pani Upjohnová.

„Nuž," poznamenala neisto, „nemožno povedať, že by téma nebola aktuálna."

Čítala začiatok dcérinej slohovej úlohy. „Macbethovi," napísala Julia, „sa páčila myšlienka vraždiť a veľa o tom rozmýšľal, ale potreboval impulz, aby začal. Keď už raz začal, páčilo sa mu vraždiť ľudí a nemal už viac ani strach ani výčitky

svedomia. Lady Macbethová bola však iba žiadostivá a ctibažná. Myslela si, že jej je jedno, čo Macbeth urobí, len nech dosiahne, čo chce. Ale keď sa tak stalo, zistila, že sa jej to vôbec nepáči."

„Nevyjadruješ sa veľmi uhladene," napomenula ju pani Upjohnová. „Myslím, že to budeš musieť trochu vybrúsiť, ale myšlienky nemáš najhoršie."

Inšpektor Kelsey rozprával mierne sa ponosujúcim hlasom: „Pre vás je to všetko veľmi jednoduché, Poirot. Môžete urobiť a povedať, čo my nemôžeme; a pripúšťam, že celú vec ste výborne zinscenovali. Oslabili ste jej pozornosť, donútili ste ju myslieť si, že ideme po Richovej, a potom z toho náhleho príchodu pani Upjohnovej úplne stratila hlavu. Vďakabohu, že si tú automatickú pištoľ nechala, keď zastrelila Springerovú. Ak bude guľka zhodná..."

„Bude, mon ami, bude," ubezpečoval ho Poirot.

„Potom bude usvedčená z vraždy slečny Springerovej. Myslím, že slečna Chadwicková je vážne zranená. Ale počujte, Poirot, ešte vždy nechápem, ako mohla zavraždiť slečnu Vansittartovú. Fyzicky je to nemožné. Má dokonalé alibi — iba ak aj ten mladý Rathbone a celé osadenstvo Nid Sauvage pečú s ňou."

Poirot pokrútil hlavou. „Ó, nie," povedal. „Jej alibi je absolútne v poriadku. Zavraždila slečnu Springerovú a mademoiselle Blancheovú, ale slečnu Vansittartovú..." na okamih zaváhal, pozrel k miestu, kde sedela slečna Bulstrodová a počúvala ich. „Slečnu Vansittartovú zavraždila slečna Chadwicková."

„Slečna Chadwicková?" zvolali naraz slečna Bulstrodová a inšpektor Kelsey.

Poirot prikývol. „Som o tom presvedčený."

„Ale — prečo?"

„Myslím," vravel Poirot, „že slečna Chadwicková až

priveľmi milovala Meadowbank..." Pozrel na slečnu Bulstrodovú.

„Rozumiem..." povedala slečna Bulstrodová. „Áno, áno, rozumiem ... mala som to vedieť." Odmlčala sa. „Chcete tým povedať, že ona ...?"

„Chcem tým povedať," pokračoval Poirot, „že tu začínala s vami, že po celý čas pokladala Meadowbank za spoločné riskantné podujatie vás obidvoch."

„Čo aj v určitom zmysle bolo," povedala slečna Bulstrodová.

„Celkom tak," prisvedčil Poirot. „Ale to bola iba finančná stránka veci. Keď ste začali rozprávať o odchode do dôchodku, ona pokladala seba za tú pravú osobu, ktorá preberie vedenie školy."

„Ale veď je na to už pristará," namietala slečna Bulstrodová.

„Áno," súhlasil Poirot, „je pristará a nehodí sa na to, aby bola riaditeľkou. Ale ona sama si to nemyslela. Myslela si, že sa stane automaticky riaditeľkou, keď vy odídete. A potom zistila, že to tak nie je. Že uvažujete o niekom inom, že ste sa upriamili na Eleanor Vansittartovú. A ona milovala Meadowbank. Milovala školu a nemala rada Eleanor Vansittartovú. Myslím, že ju nenávidela."

„To je možné," pripustila slečna Bulstrodová. „Áno, Eleanor Vansittartová bola — ako by som to povedala — vždy veľmi vyrovnaná, nad všetko veľmi povznesená, čo sa len veľmi ťažko znáša, keď je človek žiarlivý. To máte na mysli, pravda? Chaddy žiarlila."

„Áno," povedal Poirot. „Žiarlila na Meadowbank a žiarlila aj na Eleanor Vansittartovú. Nemohla zniesť myšlienku, že by škola a slečna Vansittartová patrili dokopy. A potom azda niečo vo vašom správaní ju priviedlo k presvedčeniu, že slabnete."

„Naozaj som oslabla," pripustila slečna Bulstrodová. „Ale neslabla som tak, ako si to azda slečna Chaddy myslela. V

skutočnosti som myslela ešte na niekoho mladšieho ako na slečnu Vansittartovú — premyslela som si to a potom som si povedala nie, je priveľmi mladá... spomínam si, že Chaddy bola vtedy so mnou."

„A ona si myslela," povedal Poirot, „že ste hovorili o slečne Vansittartovej. Že ste pokladali slečnu Vansittartovú za mladú. Celkom s tým súhlasila. Myslela si, že múdrosť a skúsenosti, aké má ona, sú oveľa dôležitejšie. Ale napokon ste sa vrátili k svojmu pôvodnému rozhodnutiu. Vybrali ste si Eleanor Vansittartovú ako tú pravú a poverili ste ju, aby dohliadla na školu v ten víkend. Myslím, že sa stalo toto: V tú nedeľnú noc slečna Chadwicková nemohla zaspať, vstala a uvidela svetlo v športovom pavilóne. Išla tam, presne tak, ako to opísala. Iba jedno bolo inak, ako povedala. Nevzala si so sebou golfovú palicu. Zobrala si vrecko s pieskom z predsiene. Šla tam pripravená porátať sa s vlamačom, s niekým, kto sa už po druhý raz vlámal do športového pavilónu. Vrecko s pieskom mala pripravené, aby sa bránila, keby ju niekto napadol. A čo našla? Našla Eleanor Vansittartovú, ako kľačí a pozerá do skrinky a možno si pomyslela: Keby som bola ja nejakým vlamačom, prišla by som k nej od chrbta a udrela by som ju. A vtom nevdojak zdvihla vrecko s pieskom a udrela. A hotovo. Mŕtva Eleanor Vansittartová jej už viac nestála v ceste. Myslím, že potom sa zhrozila nad tým, čo urobila. Odvtedy sa nad tým zhrýzala — lebo pre slečnu Chadwickovú nie je vražda prirodzená vec. Vohnala ju do toho — ako mnoho iných — žiarlivosť či posadnutosť. Posadnutosť láskou voči Meadowbanku. Keď Eleanor Vansittartová zomrela, Chadwicková si bola celkom istá, že sa stane vašou nástupkyňou. Preto sa nepriznala. Polícii vyrozprávala všetko tak, ako sa to prihodilo, okrem jedného závažného faktu — že to ona zasadila smrteľný úder. Keď sa jej však pýtali na golfovú palicu, ktorou sa pravdepodobne vyzbrojila slečna Vansittartová, slečna Chadwicková rýchlo povedala, že ju tam

doniesla ona. Nechcela, aby ste si čo len na chvíľu mysleli, že mala v ruke vrecko s pieskom."

„Prečo si Ann Shaplandová tiež vybrala vrecko s pieskom na to, aby zavraždila mademoiselle Blancheovú?" spýtala sa slečna Bulstrodová.

„Tak predovšetkým: nemohla riskovať výstrel v školskej budove a okrem toho je to veľmi prefíkaná mladá žena. Chcela, aby sa tretia vražda dávala do súvislosti s druhou, pre ktorú mala dokonalé alibi."

„Naozaj nerozumiem, čo robila Eleanor Vansittartová sama v športovom pavilóne," vrátila sa slečna Bulstrodová k predchádzajúcej téme.

„Myslím, že sa to dá uhádnuť. Pravdepodobne ju Šaistino zmiznutie trápilo väčšmi, ako sa zdalo navonok. Bola rovnako nepokojná ako slečna Chadwicková. Svojím spôsobom to bolo pre ňu ešte horšie, lebo ste poverili ju, aby viedla školu — a únos sa stal vtedy, keď ona zodpovedala za Meadowbank. Ba navyše, zľahčovala si to tak dlho, ako sa len dalo, lebo sa jej nechcelo hneď postaviť zoči-voči nepríjemnej skutočnosti."

„Takže pod svojou maskou skrývala svoju slabosť," uvažovala slečna Bulstrodová. „Niekedy som ju z toho upodozrievala."

„Myslím, že ani ona nemohla spať. A myslím, že sa potajomky zakradla do športového pavilónu, aby preskúmala Šaistinu skrinku v nádeji, že tam možno objaví nejaký kľúč k jej zmiznutiu."

„Zdá sa, pán Poirot, že vy máte vysvetlenie na všetko."

„To je jeho špecialita," utrúsil inšpektor Kelsey so slabým nádychom škodoradosti.

„A prečo ste chceli, aby vám Eileen Richová načrtla tváre učiteliek môjho zboru?"

„Chcel som vyskúšať Jennifer, či spozná tú tvár. Čoskoro som sa ubezpečil, že Jennifer bola úplne zaujatá vlastnými myšlienkami, že na cudzinku pozrela iba povrchne, všimla si

len vonkajšie detaily.

Nespoznala ani mademoiselle Blancheovú na náčrte s odlišným účesom. A preto by tým menej bola spoznala Ann Shaplandovú, ktorú ako vašu sekretárku len zriedka vídavala zblízka."

„Vy si myslíte, že tá žena s tenisovou raketou bola sama Ann Shaplandová?"

„Áno. Po celý čas to bola práca jednej ženy. Spomínate si na ten deň? Zvonili ste na ňu, aby odovzdala odkaz Julii, ale nakoniec, keďže na bzučiak nikto neodpovedal, poslali ste po Juliu akési dievča. Ann sa vedela rýchlo preobliekať. Plavá parochňa, ináč namaľované obočie, výstredné šaty a klobúk. Stačilo jej, keď sa od písacieho stola vzdialila len na dvadsať minút. Všimol som si na šikovných náčrtoch slečny Richovej, aké ľahké je pre ženu zmeniť svoj výzor len čisto vonkajšími zmenami."

„Slečna Richová... uvažujem..." slečna Bulstrodová sa zamyslela.

Poirot pozrel na inšpektora Kelseyho a inšpektor povedal, že už musí ísť.

„Slečna Richová?" zopakovala spýtavo slečna Bulstrodová.

„Pošlite po ňu," navrhol Poirot. „To bude najlepšie."

Zjavila sa Eileen Richová. Bola bledá a tvárila sa vzdorovito.

„Chcete vedieť," spýtala sa slečny Bulstrodovej, „čo som robila v Ramate?"

„Myslím, že asi viem," odvetila slečna Bulstrodová.

„Presne tak," povedal Poirot. „Dnešné deti vedia o živote všetko, ale ich oči často naďalej ostanú nevinné." Dodal, že aj on musí odísť, a vyšiel z miestnosti.

„Je to tak, pravda?" povedala slečna Bulstrodová. Hlas mala rázny a úradný. „Jennifer to jednoducho opísala ako tučnotu. Neuvedomila si, že videla tehotnú ženu."

„Áno," priznala Eileen Richová. „Bolo to tak. Čakala som

dieťa. Nechcela som sa vzdať svojho zamestnania. Celú jeseň som to znášala dobre, ale potom to už začínalo byť na mne vidieť. Dostala som lekárske vysvedčenie, že nemôžem ďalej pracovať, a predstierala som chorobu. Šla som do cudziny, veľmi ďaleko, a nazdávala som sa, že tam pravdepodone nestretnem nikoho, kto ma pozná. Vrátila som sa späť do tejto krajiny a dieťa sa narodilo — mŕtve. Tento semester som sa vrátila a dúfala som, že sa nikto nikdy nedozvie... Teraz, dúfam, rozumiete, prečo som povedala, že predtým by som bola odmietla vašu ponuku spoločne viesť školu. Iba teraz, keď na školu doľahlo také nešťastie, pomyslela som si, že by som ju koniec koncov mohla aj prijať."

Odmlčala sa a potom sa spýtala vecným hlasom: „Chcete, aby som odišla teraz? Alebo chcete, aby som vyčkala až do konca semestra?"

„Zostanete až do konca semestra," povedala slečna Bulstrodová, „a ak bude aj ďalší semester, v čo pevne dúfam, vrátite sa nazad."

„Vrátiť sa?" začudovala sa Eileen Richová. „Chcete vari povedať, že ešte vždy máte o mňa záujem?"

„Pravdaže mám," potvrdila slečna Bulstrodová. „Nezavraždili ste predsa nikoho, ani ste pre drahokamy nestratili hlavu, ani ste pre ne nezamýšľali nikoho zavraždiť. Poviem vám, čo ste urobili: pravdepodobne ste priveľmi dlho potláčali svoje túžby. Prišiel istý muž, zaľúbili ste sa doňho, mali ste dieťa. Predpokladám, že ste sa nemohli vziať."

„Manželstvo nikdy neprichádzalo do úvahy," odvetila Eileen Richová. „Vedela som to. Jeho za to nemožno viniť."

„Dobre teda," povedala slečna Bulstrodová. „Mali ste ľúbostný pomer a dieťa. Chceli ste mať dieťa?"

„Áno," odvetila Eileen Richová. „Áno, chcela som ho." „Teda tak je to," povedala slečna Bulstrodová. „Teraz vám niečo poviem. Verím, že napriek vášmu ľúbostnému pomeru vaším ozajstným životným poslaním je učiť.

Meadowbank bude pokračovať a bude to dobrá škola."

„Najlepšia v Anglicku," prisvedčila Eileen Richová nadšene. „Dobre," povedala slečna Bulstrodová, „a, Eileen, na vašom mieste by som si dala vlasy vhodne ostrihať a upraviť. Zdá sa, že si s tou šopou neviete rady. A teraz," zvrtla reč zmeneným hlasom, „musím ísť za Chaddy."

Vstúpila do izby a podišla k posteli. Slečna Chadwicková ležala na nej nehybná a veľmi bledá. Krv sa jej celkom vytratila z tváre, vyzerala, akoby sa z nej vytratil i život. Vedľa sedel policajt so zápisníkom a z druhej strany postele sedela slečna Johnsonová. Pozrela na slečnu Bulstrodovú a jemne pokrútila hlavou.

„Ako sa máš, Chaddy?" prihovorila sa jej slečna Bulstrodová. Vzala nevládnu ruku do svojich rúk. Slečna Chadwicková otvorila oči.

„Chcela by som ti povedať," začala, „Eleanor... tú som... tú som... ja."

„Áno, drahá, viem," prikývla slečna Bulstrodová.

„Žiarlila som," vysvetľovala slečna Chadwicková. „Chcela som..."

„Viem," prerušila ju slečna Bulstrodová.

Slečne Chadwickovej sa dolu lícami veľmi pomaly skotúľali slzy. „Je to také strašné... nemala som v úmysle... neviem, ako mi mohlo prísť na um urobiť takú vec!"

„Už na to viac nemysli," povedala slečna Bulstrodová.

„Ale ja nemôžem... ty mi nikdy... sama si nikdy... neodpustím. .."

Slečna Bulstrodová jej trochu pevnejšie zovrela ruku.

„Počúvaj, milá moja," povedala. „Vieš, zachránila si mi život. Mne i tej dobrej žene — pani Upjohnovej. A to predsa tiež čosi znamená, či nie?"

„Keby som mohla za vás obe dať svoj život," povedala slečna Chadwicková, „tým by som to odčinila..."

Slečna Bulstrodová pozrela na ňu s veľkou ľútosťou. Slečna

Chadwicková sa zhlboka nadýchla, usmiala sa, potom pomaly odvrátila hlavu nabok a vydýchla naposledy.

25. DEDIČSTVO

„Chce sa s vami rozprávať nejaký pán Robinson, pane."

„Aha!" povedal Hercule Poirot. Vystrel ruku a vzal list, čo ležal pred ním na stole. Zamyslene naň pozrel. „Uveďte ho, Georges," povedal. List obsahoval iba pár riadkov:

Drahý Poirot,

v blízkej budúcnosti Vás možno navštívi istý pán Robinson. Možno, že už o ňom niečo viete. V istých kruhoch je to dosť významná osobnosť. V našom modernom svete sú takí muži veľmi hľadaní... Verím, ak to tak môžem napísať, že v istej konkrétnej veci je na strane „anjelov". Keby ste mali dajaké pochybnosti, pokladajte tento list za odporúčanie. Samozrejme, a to zdôrazňujem, nemáme ani tušenia, o čom sa chce s Vami poradiť...

Ha-ha a rovnako aj ho-ho

Srdečne Vás zdraví Váš

Ephreim Pikeaway

Poirot položil list a vstal, práve keď pán Robinson vstúpil do izby. Uklonil sa, podal mu ruku a ukázal na stoličku.

Pán Robinson si sadol, vytiahol vreckovku a utrel si veľkú žltú tvár. Poznamenal, že je horúci deň.

„Dúfam, že ste sem v tejto horúčave nešli peši?" zhrozil sa Poirot. Ako rozmýšľal, prstami si prešiel po fúzoch. Bol si istý. Na pánu Robinsonovi nebol ani náznak nejakej únavy. Pán Robinson pozrel naňho rovnako zhrozený. „Nie, nie, naozaj. Prišiel som vo svojom rollse. Ale tie dopravné zápchy... človek niekedy stojí na mieste aj pol hodiny." Poirot s pochopením prikývol.

Nastala prestávka — prestávka, čo nasledovala po prvej časti rozhovoru a ktorá predchádzala jeho druhej časti.

„Zaujalo ma, keď som počul — samozrejme, človek toho veľa počuje a väčšina z toho nie je pravda — že ste sa zaoberali tým prípadom v dievčenskej škole." „Ach, tak!" svitlo Poirotovi. Pohodlne sa usadil v kresle.

„V Meadowbanku," pokračoval pán Robinson zamyslene. „V jednej z najpoprednejších škôl v Anglicku." „Je to znamenitá škola." „Je? Alebo bola?" „Dúfam, že to prvé."

„I ja dúfam," povedal pán Robinson. „Verím, že ťažkosti budú len dočasné. Obávam sa, že postaviť ju znova na nohy nebude jednoduché. Nuž, človek bude musieť urobiť, čo je v jeho silách. Trochu finančnej podpory, aby sa prekonalo isté nevyhnutné obdobie krízy. Niekoľko starostlivo vybratých nových žiačok. Nie som celkom bez vplyvu v európskych kruhoch."

„I ja som požiadal o podporu na istých miestach, ak budeme môcť prekonať ťažkosti. Našťastie ľudská pamäť je krátka."

„Veď v to človek dúfa. Ale musí aj pripustiť, že udalosti, čo sa tam odohrali, mohli poriadne otriasť nervami milujúcich matiek a otcov. Učiteľka telocviku, francúzštinárka a ešte ďalšia učiteľka — všetky zavraždené."

„Ako vravíte."

„Počul som," povedal pán Robinson, „a človek toho počuje veľa, že nešťastná mladá žena, ktorá má tie vraždy na svedomí, trpela už od svojej mladosti chorobnou nenávisťou voči učiteľkám. Prežila v škole nešťastné detstvo. Psychiatri to poriadne nafúknu. Pokúsia sa, aby bol vynesený rozsudok ako pri osobách so zníženou zodpovednosťou za vlastné činy — ako tomu dnes hovoria."

„To je najlepšie, o čo sa môžu pokúsiť," povedal Poirot. „No nehnevajte sa, keď poviem, že dúfam, že sa im to nepodarí."

„Celkom s vami súhlasím. Je to bezohľadná, chladnokrvná

vrahyňa. Ale budú veľmi brať do úvahy jej dobré vlastnosti, jej sekretársku prácu pre rôznych známych ľudí, záznam z jej vojnovej činnosti — ten bude naozaj výnimočný — šlo o protišpionáž.

Posledné slová vyslovil s istým dôrazom — hlas mu znel skôr spýtavo.

„Určite bola veľmi dobrá," povedal oveľa živšie. „Mladá a šikovná a všestranne použiteľná — pre obe strany. To bola jej prednosť — mala sa jej držať. Ale viem pochopiť aj to pokušenie — podnikať na vlastnú päsť a získať veľkú sumu." A mäkko dodal: „Veľmi veľkú sumu."

Poirot prikývol.

Pán Robinson sa naklonil:

„Pán Poirot, kde sú?"

„Myslím, že viete, kde sú."

„Nuž, úprimne povedané, áno. Banky sú veľmi užitočné inštitúcie, pravda?"

Poirot sa usmial.

„Nemusíme predsa chodiť okolo toho ako mačka okolo horúcej kaše, priateľu, čo s nimi zamýšľate urobiť?"

„Budem čakať."

„Čakať na čo?"

„Povedzme — na návrhy?"

„Áno, rozumiem."

„Chápete, mne nepatria. Rád by som ich odovzdal osobe, ktorej patria. Ale to, ak správne hodnotím situáciu, nie je jednoduché."

„Vlády sú vo veľmi ťažkej situácii," vyhlásil pán Robinson. „V zraniteľnej, dá sa povedať. Čo s naftou, oceľou, uránom, kobaltom a so všetkým tým ostatným? Medzinárodné vzťahy sú mimoriadne chúlostivá záležitosť. Najlepšie by bolo, keby sa mohlo povedať, že vláda jej veličenstva a tak ďalej a tak ďalej o tejto veci vôbec nič nevie."

„Ale ja nemôžem donekonečna držať tento významný vklad

vo svojej banke."

„Presne tak. Preto som vám prišiel navrhnúť, aby ste drahokamy odovzdali mne."

„Ale?" začudoval sa Poirot. „A prečo?"

„Uvediem vám niekoľko vynikajúcich dôvodov. Tie drahokamy — našťastie sa nezhovárame úradne a môžeme veci nazvať pravým menom — sú nepochybne osobným majetkom nebohého princa Aliho Jusufa."

„To je jasné."

„Jeho veličenstvo ich odovzdalo veliteľovi leteckej eskadry Robertovi Rawlinsonovi s istými pokynmi. Drahokamy mali byť vyvezené z Ramatu a doručené mne.""

„Máte na do dôkaz?"

„Isteže."

Pán Robinson vytiahol z vrecka dlhú obálku. Z nej vybral niekoľko papierov. Položil ich na stôl pred Poirota. Poirot sa nad ne naklonil a dôkladne ich študoval.

„Zdá sa, že je to tak, ako vravíte."

„Nuž teda?"

„Nemáte nič proti tomu, ak sa vás na niečo spýtam?"

„Vôbec nie."

„Čo vy osobne na tom získate?"

Pán Robinson sa tváril prekvapene.

„Drahý priateľu! Samozrejme, že peniaze. Veľmi veľa peňazí."

Poirot naňho zamyslene pozrel.

„Je to veľmi stará živnosť," povedal pán Robinson. „A výnosná. Je nás pomerne veľa, hotová sieť po celej zemeguli. Sme, ako by som to povedal, inscenátormi za scénou. Pre kráľov, prezidentov, politikov, v skutočnosti pre všetkých, ku ktorým sa šťastie obráti chrbtom — ako by to povedal básnik. Navzájom spolupracujeme a dbáme o jedno: zachovávame vernosť. Naše zisky sú veľké, ale sme čestní. Naše služby sú drahé — ale my vieme preukázať cennú službu."

„Rozumiem," povedal Poirot. „Ech, bien. Súhlasím s tým, o čo žiadate."

„Môžem vás ubezpečiť, že to rozhodnutie poteší každého." Pán Robinson iba na okamih pozrel na list plukovníka Pikeawayho po Poirotovej pravej ruke.

„Ale ešte malý okamih. Som len človek. A zvedavý. Čo zamýšľate urobiť s tými drahokamami?"

Pán Robinson pozrel naňho. Potom sa jeho veľká tvár roztiahla do úsmevu. Naklonil sa dopredu.

„Poviem vám."

Hore-dolu po ulici behali deti. Všade navôkol sa ozývali ich chripľavé výkriky. Do pána Robinsona, čo zadumaný vystupoval zo svojho rollsu, vrazilo jedno z nich.

Pán Robinson jemne odsunul dieťa a pozrel na číslo domu číslo pätnásť. Správne. Otvoril bránku a vyšiel po troch schodoch k hlavnému vchodu. Všimol si čisté biele záclony na oknách a starostlivo vyleštené mosadzné klopadlo. Bezvýznamný malý dom v bezvýznamnej ulici v bezvýznamnej londýnskej štvrti, ale starostlivo udržiavaný. Vyžarovala z neho dôstojnosť.

Dvere sa otvorili. S úsmevom ho privítalo asi dvadsaťpäťročné sympatické dievča, pekné ako obrázok.

„Pán Robinson? Poďte ďalej."

Zaviedla ho do malej obývačky. Televízor, poťahy v jakobínskom štýle, pri stene klavír. Dievča malo na sebe tmavú sukňu a sivý pulóver.

„Dáte si trochu čaju? Vodu som už postavila."

„Ďakujem, nie. Nikdy nepijem čaj. A môžem ostať iba chvíľu. Priniesol som vám to, o čom som vám písal."

„Od Aliho?"

„Áno."

„Nejestvuje... nemôže byť... už nijaká nádej? Chcem tým povedať... je to naozaj pravda... že je mŕtvy? Nemohol sa stať

nejaký omyl?"

„Obávam sa, že sa nestal nijaký omyl," povedal pán Robinson jemne.

„Viem, že nie... predpokladala som to. Tak či tak, nikdy som nečakala... Keď sa tam vrátil, naozaj som si nemyslela, že ho ešte niekedy uvidím. Nechcem tým povedať, že som si myslela, že ho zavraždia, alebo že tam bude prevrat. Chcem len povedať... nuž, viete... musel ísť ďalej... robiť si svoje... to, čo sa od neho očakávalo. Oženiť sa s dievčaťom zo svojho prostredia... a všetko to ostatné."

Pán Robinson vytiahol balíček a položil ho na stôl. „Otvorte ho, prosím."

Prsty sa jej trochu triasli, keď trhala obal. Potom odstránila posledný papier... Vyrazilo jej dych.

Červený, belasý, zelený, biely, vo všetkých sa jagal oslnivý oheň; drahokamy premenili polotmavú izbičku na Aladinovu jaskyňu ...

Pán Robinson ju pozoroval. Videl už toľko žien dívať sa na drahokamy...

Napokon sa spýtala: „Sú... naozaj... pravé? " „Sú pravé."

„Ale musia... musia mať cenu ..." Jej predstavivosť zlyhala. Pán Robinson prikývol.

„Keby ste ich chceli predať, mohli by ste za ne dostať najmenej pol milióna libier."

„Nie... nie, to nie je možné."

Zrazu ich pozbierala a zabalila trasúcimi sa prstami. „Bojím sa," povedala. „Mám z nich strach. Čo s nimi budem robiť?"

Rozleteli sa dvere. Do izby vtrhol malý chlapec. „Mama, Billy mi dal fantastický tank. On..." Zarazil sa, uprene pozeral na pána Robinsona. Tmavý chlapec s olivovou pleťou. Matka mu povedala:

„Alien, choď do kuchyne, čaj máš už hotový. Aj mlieko a koláče a je tam aj kúsok medovníka." „Fajn." S dupotom odišiel. „Voláte ho Alien?" spýtal sa pán Robinson.

Začervenala sa.

„Bolo to najbližšie meno k menu Ali. Nemohla by som ho volať Ali — bolo by to preňho veľmi ťažké, viete, susedia a ostatní." Rozprávala ďalej a mračila sa. „čo mám urobiť?"

„Najprv mi ukážte sobášny list. Musím si byť istý, že ste osoba, za ktorú sa vyhlasujete."

Chvíľu naňho začudovane hľadela, potom podišla k nízkemu písaciemu stolíku. Z jednej zásuvky vytiahla obálku, vybrala z nej papier a priniesla mu ho.

„Hm... áno... Registračný úrad v Edmondstowne... Ali Jusuf, študent... Alice Calderová, slobodná... Áno, všetko je v poriadku."

„Och, sobášny list je právoplatný, pokiaľ sa toho týka. A nikto sa nikdy nezastarel do toho, kto je Ali. Viete, je tu veľa zahraničných moslimských študentov. Vedeli sme však, že to v skutočnosti nič neznamená. Bol moslim a mohol mať viac žien, vedel, že sa bude musieť vrátiť a znovu oženiť. Rozprávali sme sa o tom. Ale Alien už bol na ceste, viete, a on povedal, že takto to bude pre Allena lepšie — riadne sme sa zosobášili v tejto krajine a Alien je manželské dieťa. To bolo najviac, čo mohol Ali pre mňa urobiť. Viete, naozaj ma ľúbil. Veľmi ma ľúbil."

„Áno," prikývol pán Robinson. „Som presvedčený, že vás ľúbil."

A rýchle pokračoval:

„Predpokladajme, že všetko zveríte do mojich rúk. Dozriem na predaj drahokamov. A dám vám adresu právnika, naozaj dobrého a spoľahlivého právneho poradcu. Predpokladám, že vám poradí, aby ste väčšinu peňazí vložili do nejakého trustového fondu. Veď vás čakajú ešte iné veci — vzdelanie pre vášho syna a celkom nový spôsob života. Budete potrebovať spoločenské vzdelanie a ochrannú ruku. Budete veľmi bohatá žena a všetci podvodníci s dôveryhodným výzorom, lumpi a všetci im podobní vám budú v pätách.

Nebudete mať ľahký život. Ibaže nebudete mať ťažkosti po materiálnej stránke. Bohatí ľudia to veru nemajú ľahké v živote, to vám môžem povedať — videl som priveľa takých, ktorí si robili podobné ilúzie. Ale vy ste pevná. Myslím, že vy všetko zdoláte. A ten váš chlapec možno bude šťastnejší, ako bol jeho otec."

Odmlčal sa. „Súhlasíte?"

„Áno. Vezmite ich." Posunula drahokamy k nemu, potom náhle povedala: „Tej školáčke..." tej, čo ich našla ... rada by som jej jeden dala, ale ktorý, čo myslíte, aká farba by sa jej páčila?"

Pán Robinson uvažoval: „Myslím, že smaragd — zelený — ako symbol tajomstva. Je to od vás veľmi pozorné. Bude to pre ňu veľmi vzrušujúce." Vstal.

„Za svoje služby vám pošlem účet," povedal. „A poplatky za moje služby sú dosť vysoké. Ale nepodvediem vás." Pozrela naňho.

„Nie, nemyslím, že by ste ma podviedli. A potrebujem niekoho, kto sa vo veci vyzná, lebo ja sa nevyznám."

„Zdá sa, že ste veľmi rozumná žena. Teda mám ich vziať? Nechcete si nechať aspoň jeden?"

Zvedavo na ňu hľadel - náhly záblesk vzrušenia, hladné, žiadostivé oči — a potom záblesk zhasol.

„Nie," odvetila Alice. „Nechcem — ani jeden." Začervenala sa. „Možno sa vám zdá smiešne, že si nenechám ani jeden veľký rubín alebo smaragd len tak na pamiatku... Ale viete, on a ja... on bol moslim, ale nemal nič proti tomu, ak som mu z času na čas prečítala niečo z biblie. A prečítali sme si aj tú časť o žene, ktorá mala väčšiu cenu ako rubíny. Preto... nechcem nijaké rubíny. Radšej nie..."

„Pozoruhodná žena," hovoril si pán Robinson, keď šiel po chodníku a nastupoval do rollsu. A znova si zopakoval: „Pozoruhodná žena..."